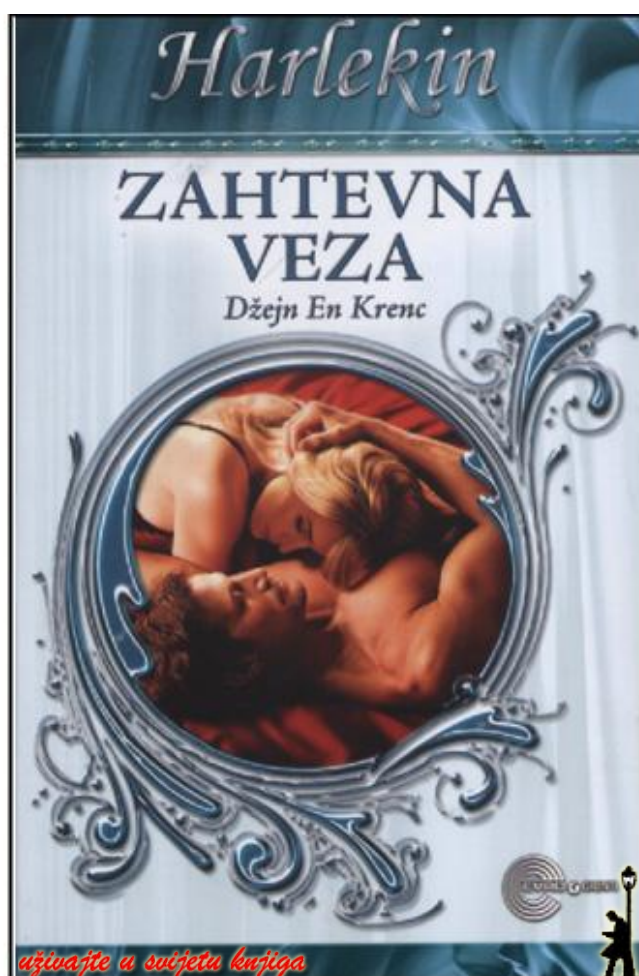

Džejn En Krenc

ZAHTEVNA VEZA

Jayne Ann Krentz - Uneasy Alliance

Neki muškarci umeju da budu zastrašujući - ljubomorni, posesivni i, konačno, razarajući. Ebi Lindon to zna veoma dobro. Pa ipak, iako se zakleta da više neće biti u vezi sa nekim takvim, ne može a da ne gleda u Tora Latimera... i da ga ne poželi. Tor je rezervisan, uzdržan i potpuno odgovara slici čoveka kakvog Ebi misli da ne želi. Ali kada nju pokušaju da učene, on je jedini koji joj nudi zaštitu...

**Copyright © 1984 by Jayne Ann Krentz
Copyright © Za Srbiju Evro-Giunti, 2009**

Izdavač

EVRO-ĐUNTI, Beograd, Dimitrija Tucovića 41

Za izdavača

Novica Jevtić, generalni direktor

Urednik

Jelena Vitezović

Lektura

Milena Petrović

Tehnički urednik

Vesna Pijanović

www.evro-giunti.com
redakcija@evro-giunti.com
marketing@evro-giunti.com
prodaja@evro-giunti.com

Prevod s engleskog Ana Stankić-Jindra

uživajte u svijetu knjiga

W & N

1.

Tek poslednje nedelje kursa iz japanske ikebane Tor Latimer je sebi dozvolio da prizna šta to u aranžmanima Ebi Lindon izaziva njegovu radoznalost. Njene kreacije su ga nagnale da se upita unosi li ona i u vođenje ljubavi naglost i strastvenu neusiljenost kao u pravljenje ikebane.

Štaviše, dok je svom umetničkom delu dodavao još jednu sitnicu i gledao njenu kreaciju, pitao se kako bi Ebi izgledala kad bi u rano jutro sedela za njegovim kuhinjskim stolom posle noći vođenja ljubavi. Nagon mu je govorio da bi bila privlačna, vesela i razbarušena jednako kao i paprat i narcisi koje je upravo stavljala u svoju ikebanu.

Posmatrao je njenu dugu kosu boje meda vezanu u neobaveznu punđu. Na sebi je imala uske crne farmerke i crni džemper. Ponovo je nosila crni kožni mantil i sve na njoj je podsećalo na odeću komandosa. Ali ništa što bi Ebi obukla nije moglo da sakrije bistru impulsivnu ženu. Pitao se zašto uopšte i pokušava da se prikrije.

Do đavola, ljutito je pomislio. Prošlo je previše vremena otkako nije bio sa ženom. Ali zapravo nije u tome poteškoća. Pravi problem je u tome što će, izgleda, tako ostati zauvek, zato što ga žene potpuno zbunjuju.

Kad se muškarac približi četrdesetj, nema opravdanja za nepoznavanje razlike između prolazne strasti i nečeg mnogo opasnijeg. Tor je poznavao tu razliku.

Na kurs ikebane upisao se upravo zbog discipline i strogosti japanskog načina aranžiranja cveća, koji je odgovarao ozbiljnosti s kojom je shvatao život. To je bio filozofski izgovor da pođe na časove.

Ko bi pomislio da će najzanimljiviji deo kursa biti najnedisciplinovaniji i najneozbiljniji polaznik?, pitao se u sebi. Ebi Lindon ne bi položila ispit ni kad bi godinu dana svakog meseca iznova pohađala ovaj kurs. Tora je to isprva zabavljalo, a onda je počeo da se divi njenim haotičnim kreacijama, koje su rasle i bujale sve dok na njima više nije bilo ni traga jednostavnosti i umerenosti. Dovodila je do očajanja gospođu Jamamoto, instruktorku, ali je Tora očarala i potpuno osvojila.

Večeras je želeo da Ebi Lindon odveze kući i da bude nepromišljen i luckast. Pomisao na to ga je uznemirila.

Posmatrao je kako se bujni aranžmani žutog narcisa i divlje šargarepe oblikuju pod njenim rukama dok je predano radila za stolom pored njegovog. Ima uzbudljive ruke, pomislio je Tor. Dugi, nežni prsti, sa zaobljenim elegantnim noktima u boji crvenih lala. Gledao je kako dodaje narcis pod nasumično određenim uglom i izvio je obrvu od iznenađenja.

Večeras je malo drugačije aranžirala cveće. Nekako ga je previše posvećeno i gotovo očajnički stavljala u plastični držač. Možda to ne bi ni primetio da je nije pažljivo posmatrao na prethodnim časovima.

Krajičkom oka je primetio da se stabljika narcisa slomila jer ga je prebrzo stavila u držač.

– Do đavola! – Ebi s gađenjem odbaci slomljeni narcis.

Namrštila se dok je posmatrala neskladno delo ispred sebe. Krišom je virnula na susedni sto i prelepu jednostavnu ikebanu. Njegov materijal se nikad nije lomio, njegovi prsti su nežni i precizni. Zlovoljno se ugrizla za usnu proučavajući njegov rad.

Uzvratio joj je pogled, kao da je znao da ga gleda, i uglovi njegovih stisnutih usana rastegnuše se u hladan, uzdržan osmeh. Sve je na tom Toru Latimeru kruto, pomisli Ebi odjednom. Verovatno joj je to smetalo prethodnih nedelja. Njegova hladna i rezervisana aura budila je oprez u njoj. To je bio pokazatelj njegove snage i volje, što i nije tako loša osobina

za muškarca. Ali ona je bila na oprezu s muškarcima snažne volje. Osetila je dovoljno muške isključivosti i nasilnosti za ceo život.

– Imam još narcisa ako hoćete da zamenite polomljeni – promrmlja Tor ljubazno dubokim ozbiljnim glasom kakav joj je uvek u misli prizivao rečno korito.

– Vama uvek ostane dovoljno materijala, a meni uvek nedostaje – tužno primeti ona. – Gospođa Jamamoto stalno govori da ne umem da se obuzdam. – Pogledala je gomilu divlje šargarepe i narcisa. – Kao da moji aranžmani uvek malo izmaknu kontroli.

– Zato i jesu privlačni.

Ebi se zahvalno nasmeši pre nego što je još jednom namršteno pogledala svoje cveće. – To je veoma ljubazno od vas, ali ja očigledno ne shvatam suštinu ikebane. Vama baš ide od ruke. Kako uspevate da odolite iskušenju da dodate još materijala?

Tor pogleda svoju jednostavnu, prirodnu i elegantnu kreaciju i slegnu ramenima. – Možda nisam rođeni avanturista kao vi. Hoćete još neki narcis? – Uzeo je jedan narcis s male gomile cveća na svom stolu i dodao joj ga.

Ebi pogleda cvet na njegovom dlanu i oseti neočekivani talas radoznalosti i nelagode. Ruka koja je držala cvet bila je jaka, širokog dlana, mogla je da smrvi i nešto veće od narcisa. Ali cvet je izgledao kao deo dlana, zaštićen snažnim prstima. Zašto je oklevala da ga uzme?

Ljuta na sebe što okleva, Ebi pruži ruku i zgrabi mali dar od Tora. Susrela se s njegovim hladnim ćilibarskim pogledom. Nije to prvi put da im se sreću pogledi i to ponavljanje ju je uznemirilo. Taj namršten ozbiljan pogled istovremeno ju je privlačio i terao da bude oprezna. Ebi se pitala kakve se tajne kriju u tim inteligentnim ćilibarskim prostranstvima. Ovakav čovek sigurno skriva neke tajne.

Već sam počela da sanjarim, pomisli prekorno. Njena mala tajna navodila ju je na pomisao da i drugi ljudi imaju tajne čak i kad to nije istina.

– Hvala – reče ona. Vratila se svom aranžmanu i nastavila da ćaska. – Sigurna sam da će gospođa Jamamoto reći da mi još jedan narcis nije potreban, ali se meni čini da ovaj aranžman prosto vapi za malo žute boje. Šta vi mislite?

– Vaši aranžmani govore o vama – mirno reče on.

– Zato ću podržati ono što radite. Svakako dodajte još malo žute.

– Vrlo diplomatski odgovor – uzvratila Ebi merkajući ikebanu kako bi procenila gde da stavi cvet. – I sami znate da će gospođa Jamamoto negodovati pred mojom kreacijom, a da će vama reći da ste stvorili još jedno remek-delo.

Slegnuo je ramenima ne poričući njene reči jer su oboje znali da je u pravu. – Gospođa Jamamoto ceni disciplinu i uzdržavanje. Naravno da će biti pristrasna kad je reč o mom aranžmanu.

Ebi iskrivi usne. – Mislite da meni to nedostaje?

– Verovatno. Zavidim vam na tome.

Pogledala ga je iznenađeno. – Ozbiljno govorite, zar ne? – Odmahnu glavom kao da hoće da poretne pitanje. – Zaboravite šta sam vas pitala. Naravno da ste ozbiljni.

On šeretski reče: – Izgleda da me prilično dobro razumete.

– Gledam već tri nedelje šta radite sa cvećem – reče Ebi smešeći se. – Verujem da sam saznala ponešto o vama.

– Stvarno? – Delovao je iskreno znatiželjno. – Šta ste saznali?

Gospođa Jamamoto je bila zauzeta polaznicima na drugom kraju pune učionice. Ebi je bilo jasno da se neće iznenada pojaviti i pomoći joj da prekine ovaj razgovor. Moraće da odgovori na pitanje koje je sama postavila. Tor ju je posmatrao mirno očekujući odgovor i nije mogla da se povuče. Kako se uvalila u ovo?

– O, istini za volju, nisam mnogo saznala. Samo sam se izletela. Ne shvatajte me ozbiljno.

– Kao što ste već naglasili, ja sam uvek ozbiljan. Recite mi, šta mislite da znate o meni, Ebi?

– Znaće, vidovnjacima dobro plaćaju za taj posao.

– Platiću vam.

– Zaboga! – uzviknu ona lecnuta njegovim ozbiljnim tonom. – Samo sam se šalila. Slušajte, stvarno nisam saznala mnogo o vama. Samo imam utisak da ste vrlo oprezni i umereni u životu. Verovatno se ne izlažete besmislenim opasnostima i ne ludujete vikendom. To je sve. – U sebi je pomislila da je on isti kao i njegove kreacije: usredsređen, elegantan, uzdržan. Ali svakako mu to neće reći.

Tor je klimao glavom dok ga je opisivala. Ebi pomisli kako se njegova crna kosa prošarana sedim vlasima slaže s njegovom obuzdanom snagom. Jedino su guste crne trepavice koje su mu uokviravale oči boje ćilibara donekle ublažavale oštre crte lica. Bio je obučen u skladu sa svojom ličnošću. Košulja klasičnog kroja s tamnosivim i tamnoplavim prugicama i skupe dobro skrojene sive pantalone, koje su naglašavale čvrsto, dobro građeno muško telo.

Taj bi u krevetu smrvio ženu, pomisli Ebi iznenada se osetivši krajnje nelagodno što je zamislila sebe pored Tora u krevetu. Bože sačuvaj! Sta joj je? Večeras ima više nego dovoljno drugih problema da bi se upuštala u erotske fantazije.

Narcis joj se prelomi pod nemirnim prstima.

Uzdahnu i reče: – Gospođa Jamamoto će me verovatno izbaciti s kursa.

Tor ju je radoznalo gledao dok je još jedan polomljen cvet žurno stavljala u smeđu papirnu kesu, u koju je stavila i prethodni. – Mislite da ćete tako sakriti odbačeno cveće? Gospođa Jamamoto broji svaki polomljeni narcis.

– Znam, a sad imam dva leša u vreći – odgovori Ebi.

– Pa, dobro, ostao nam je još samo jedan čas. Verovatno će samo tužno odmahnuti glavom kao i obično. Mislim da se pomirila s tim da u umetnosti ikebane neću postići ništa naročito. Čula sam je kako vas ohrabruje da sledećeg vikenda izložite jedan svoj aranžman na festivalu. Hoćete li?

– Neću.

Ebi je zurila u njega. – Naravno da hoćete. Kako možete da odbijete? Vaši radovi su divni – plahovito je rekla. – Gospođa Jamamoto vas ne bi tako hrabrila da ne misli ozbiljno.

– To me jednostavno ne zanima. Došao sam na kurs uglavnom iz radoznalosti. Ne nameravam ozbiljno da se bavim aranžiranjem cveća.

Iz Ebinih plavih očiju izbijalo je čuđenje. – To je smešno. Kako možete to da kažete? Zašto biste odustali od onoga što tako dobro radite? Imate dara i ne dozvoljavam vam da ga zanemarite. – Na osnovu njegovog podrugljivog i začuđenog izraza lica shvatila je šta je rekla. Svakako nije njena briga da li će on nastaviti da razvija svoj dar za ikebanu. Dosad je već naučila da joj naglost baš i nije najbolja osobina.

– Vi mi nećete dozvoliti da ga zanemarim? – upita Tor zainteresovano, kao da je saznanje da neko drugi može nešto da mu dozvoli ili zabrani potpuno novo za njega.

– Slomićete srce gospođi Jamamoto ako ne odete na to takmičenje – reče Ebi.

– Preživeće – čekao je nove argumente.

– Verovatno će vam mnogo značiti ako osvojite nagradu – dodala je.

– Sumnjam u to – i dalje je čekao.

Ebi je iznerviralo to što je on očekivao da ona ne prestane da navaljuje. Njegova smirenost ju je uznemiravala. Verovatno joj je dopuštao da ga gnjavi kako bi onda glatko obezvredio tu malu žensku tiraniju. Nešto joj je govorilo da nijedna žena ne bi mogla uspešno da vlada Torom Latimerom. Ali prihvatiti njegovu očiglednu nadmoć nije bilo opasno koliko bi trebalo da bude. Koliko god se trudila, nije uspevala da se ponaša oprezno prema njemu. Više je volela da ga zadirkuje.

Nesmotrenost će me jednog dana odvesti u nevolju, pomisli Ebi, a onda, kao što je imala običaj, odmah zaboravi to upozorenje. Htela je da bude nestašna.

– Imam ideju. Zašto vi ne biste napravili ikebanu, a ja da je predstavim na takmičenju pod svojim imenom?

– Varali biste? – nije zvučao prekorno, samo radoznalo.

– O, zaboga, zaista nemate ni trunke smisla za humor! Samo sam se šalila.

– Izvinite, ali ponekad sporo shvatam.

Pogleda ga prekorno. – Nemojte da se pravite naivni – žustro ga je ukorila. – Veoma dobro znam da vrlo brzo shvatate. Samo vas ono što je skriveno zanima više od onog što je očigledno.

– Jeste li i to shvatili posmatrajući me kako aranžiram cveće?

– Mislim da jesam.

Oboje začutaše. – Ebi, znam da ste večeras došli autobusom. Hoćete li mi dozvoliti da vas odvezem kući?

Ebi se trgnu i trepnu. Na trenutak je pomislila kako bi bilo prijatno da večeras pored nje bude ovako snažan, stabilan muškarac kad otvori vrata svog stana u centru grada. Brzo potisnu tu misao. Neće dozvoliti sebi da se prepusti mašti.

– To je baš ljubazno od vas, ali...

– Ebi, nije reč o ljubaznosti. Voleo bih da vas odvezem kući.

– Vrlo ste pažljivi, ali...

– Jeste li nervozni zbog mene, Ebi? – zvučao je istinski zabrinuto.

– Naravno da nisam. Ko bi se mogao unervoziti zbog muškarca koji ide na kurs ikebane? – Ebi mu žustro uzvratila upravo u trenutku kad se gospođa Jamamoto obrela pored nje 'sa zabrinutim izrazom na prijatnom sredovečnom licu. Istog trenutka Ebi počela da se pravda zbog svoje razbarušene kreacije.

– Znam, gospođu Jamamoto – brzo počela svesna da je i Tor pažljivo sluša, naslonjen na svoj radni sto. – Opet sam preterala, nisam umela da uravnotežim to cveće. Stalno sam dodavala još cvetova, grančica, tračica i svega, mislila sam da ću nekako naći meru, ali kao i uvek, nisam uspela.

– Ebi – uzdahnu gospođa Jamamoto – trebalo je da prestanete da dodajete narcise. Pogledajte ovo. Potpuno je progutalo aranžman. Mislila sam da će vam to što radite pored gospodina Latimera pomoći da obuzdate svoju impulsivnu kreativnost. Samo pogledajte kako se on ograničava na osnovne oblike da bi stvorio sklad i srazmeru – gospođa Jamamoto se veoma zadovoljno i s odobravanjem okrenu prema Torovoj ikebani.

Dok se sitna gospođa okretala da pogleda svog miljenika, Ebi i Tor se pogledaše iznad njene glave. Ebin smisao za humor se iznenada probudi i ona načini grimasu kao neko desetogodišnje dete.

– Štreberu – tiho je rekla znajući da je Tor razumeo dok se ljubazno okretao da popriča s gospođom Jamamoto.

– Gospođu Jamamoto, verujem da će vam biti drago da čujete da je Ebi zatražila da joj održim čas večeras posle kursa. Nadam se da ću, radeći s njom, uspeti detaljnije da joj objasnim principe.

– Odlično – instruktorka je klimnula glavom. – Bićete joj odličan predavač. Potrebno joj je samo malo saveta i discipline.

Ebi zakoluta očima dok je Tor ozbiljno klimao glavom.

– Daću sve od sebe.

Četrdeset minuta kasnije, Ebi je sedela u sivom BMW-u Tora Latimera u raspoloženju koje je osciliralo između zabave i razdražljivosti.

– Saveti i disciplina – frknu ona. – Zaista, Tore, valjda ne mislite da ćete me naučiti da pravim ikebane. Ne znam kako sam dozvolila da me ubedite da me vozite kući. Nimalo mi ne bi smetalo da sam išla autobusom.

– Hteo sam da vas odvezem kući – reče Tor jednostavno. Povremeno ju je pogledao dok je mirno vozio kroz kišnu oregonsku aprilsku noć. – Osim toga, pada kiša.

– U slučaju da niste primetili, ovde u Portlandu često pada kiša.

– Primetio sam – odvrati on.

– Rekli ste to kao da ste rođeni ovde.

– Ne, živim ovde tek dve godine. – Rekao je to šturo kao da nije želeo da ga išta više pita o tome. Možda nije čovek koji gubi vreme na razgovor o pukim činjenicama. Zapitala se o čemu može da razgovara s nekim s kim pohađa časove ikebane.

– Lep auto – pokušala je da održi razgovor. – Oduvek sam želela da kupim strana kola, ali to iziskuje stalnu brigu zbog servisiranja. – Odlučila je da ne kaže da bi svakako uzela neki moćniji model poput jaguara ili lotusa kad bi mogla da sebi priušti takav automobil. Međutim, njemu su ova kola pristajala: solidna, lepih linija, izdržljiva i jaka.

– U redu je, Ebi – odgovori Tor pomalo se zabavljajući. – Sami ste rekli da nikad ne biste mogli da se unervozite u društvu osobe koju ste upoznali na časovima ikebane, zar ne?

– Nisam nervozna. Mislim da sam samo malo znatiželjna zato što ste večeras hteli da me vozite kući.

– Zato što ste vi nalik svojim ikebanama – reče on dovitljivo.

Ona ga kratko pogleda. – Da li ćete me sad besplatno analizirati?

– Ako želite.

Izazivački je isturila bradu. – Dobro, hajde da čujemo.

Ni trenutka nije oklevao. – Zanimljivi ste, plahoviti, maštoviti i tajnoviti.

– Zadivljujuće. Imate dara za rimu kao i za ikebanu.

– A vi pomalo podsećate na ono cveće s kursa – ravnodušno nastavi Tor. – Vitki ste poput narcisa, imate kosu boje meda, oči kao...

– Nemojte reći poput različka, mrzim razlićak...

– Kao gorčika? – ljubazno reče.

Ebi se slatko nasmeja. – Sad već preterujete!

– U pravu ste. Nema smisla preterivati s poređenjima. Vaše oči su zapravo sivkastoplave. Vrlo neobične.

– Dobro, pogodili ste u središte. Bolje da se na tome zaustavite.

– Ne shvatate me ozbiljno, zar ne? – blago je upitao.

– Zar bi trebalo?

Klimnuo je glavom, a izraz njegovog lica nije pokazivao da se šali. – Mislim da bi tako bilo bolje.

Ebi se promeškolji kad mu u glasu oseti sigurnost. Setila se da o Toru ne zna ništa sem da pohađa časove ikebane. Takođe je primetila da Tor zauzima veliki deo unutrašnjosti auta. Njegovo prisustvo u kolima bilo je skoro zastrašujuće ne zato što je previše krupan već stoga što je iz njega izbijala nesumnjiva snaga karaktera. Ipak, Ebi podseti sebe da ga je upoznala na času ikebane.

– Živim u zgradi u sledećem bloku. Parkirajte ispred – rekla je brzo i opuštено kao da razgovara s dugogodišnjim prijateljem. Nije htela da razmišlja o tome da li ga stvarno podseća na cvet. Uznemireno je pomislila kako bi bilo kad bi *aranžirao* nju. Po mogućnosti u krevetu.

BMW je predući stao na parking mesto koje je Ebi izgledalo premalo. Osetila je olakšanje kad je shvatila da će on možda morati da je ostavi na ulici i da produži kući pošto nema mesta za parkiranje.

Ali BMW se savršeno uparkirao na najmanje mesto, a Ebi uzdahnu. Sad će je ispratiti do vrata, bila je sigurna u to. A šta će se onda dogoditi?

– Hoćete li da popijete šolju čaja? – čula je sebe kako ga tiho pita dok ju je vodio kroz ulazna vrata ka liftu u lepoj zgradi od crvenih cigala. Kuća je bila sagrađena još u prvoj polovini veka, ali su je detaljno restaurisali, ostavljajući prostrane sobe i visoke tavanice. Ebi je imala udoban jednosoban stan na petom spratu, s velikom kuhinjom s ogromnim francuskim prozorom kroz koji je dopiralo mnogo svetlosti.

– Čaj će možda biti previše slab za završetak večeri ispunjene cvećem i umetnošću – reče Tor mirno. – Imate li nešto malo jače?

– Pa, imam malo konjaka...

– Odlično – prekinu je on dok su izlazili iz lifta. Uzeo joj je ključ iz ruke i opušteno otvorio vrata, što ju je opet uznemirilo. Zašto joj ovaj čovek šalje različite poruke? U jednom trenutku joj se činilo da je izuzetno ljubazan i uljudan, a u sledećem je gotovo primitivno reagovala na njegovo prisustvo.

– Doneću konjak – reče čim je ušla u ukusno uređenu sobu. Boje vanile i papaje s crnim detaljima naglašavale su Ebinu sklonost prema svetlim, vazdušastim bojama i njenu povremeno dramsku dušu. Da u svakom uglu sobe i na ormaru u hodniku nije bilo toliko kutija, ovo mesto bi odisalo prefinjenošću.

– Šta...?

Tor promrmlja iznenađeno pošto je vrhom kožne italijanske cipele zakačio jednu kutiju.

– Žao mi je – reče Ebi saginjući se da premesti kutiju. – Nemam baš dovoljno prostora.

– Šta je u njima? – On ljubopitljivo pogleda sve te nagomilane kutije.

– Vitamini – reče ona kratko, skidajući crni kožni mantil. Oduvek je volela mantile. Imala je utisak da joj pružaju sigurnost, opuštenu agresivnost koja je upozoravala muškarce da ne zadiru u njen privatni prostor. Nažalost, koliko je mogla da primeti, Tora to nije uplašilo. Možda zato što je sam bio tako samouveren. Možda mantil i nije najdelotvorniji način da izrazim svoj stav, pomisli Ebi. Uostalom, kupila ga je kao što kupuje većinu odeće: nepromišljeno.

– Vitamini? – Tor podignu jednu zelenu kutiju i pogleda nalepnicu. – Sigurno uzimate mnogo ovih *megalajf* vitaminskih dodataka za osobe koje „žele da žive punim plućima” – reče on. – Sudeći po tonama vitamina, mora da upravo tako i živite.

– Ne budite smešni. Čak ni ja ne bih mogla sama da progutam sve te vitamine. Prodajem ih, to jest, distribuiram ih prodavcima. – Ebi je našla konjak u kuhinji i uzela ga s police. – Čudno je šta sve ljudi danas kupuju kad im se pojaviš pred vratima s dobro osmišljenom pričom.

– Verujem da ste vi dobro upućeni u impulsivnu kupovinu – Tor joj reče iza leđa.

– Je l’ to trebalo da zvuči zajedljivo? – podozrivo ga upita.

– Ma ne, to je bila samo šala, loša šala. Izgleda da vam posao cveta – dodade Tor zaista zainteresovan.

– Prilično – odgovori ona lakonski. – Štaviše, verujem u svoje proizvode. – Sipala mu je konjak u čašu i posegla za bocom vitamina. Odvrnula je zatvarač i ubacila dve tablete u usta.

– Šta je to?

– Kompleks vitamina B i vitamin C. Dobro je protiv stresa.

Zatvorila je bocu i sipala sebi konjak. Popila ga je naskap progutavši tablete i zagrcnula se.

– Možda bi bilo bolje da vitamine pijete s vodom nego s konjakom – primeti Tor kad je polako ustao i predusretljivo je potapšao po leđima.

– Ja, ovaj, hvala vam. Samo sam htela da uštedim malo vremena – uzdahnula je.

– Je l’ žurimo nekud? – upita on blago.

– Zapravo ne žurimo. Imam običaj da sve pokušavam da skratim. Hoćemo li da pređemo u dnevnu sobu? – dodade ljubazno. Kako se obrukala. Trebalo je da uzme vodu.

– Zašto uzimate tablete protiv stresa? Jeste li mnogo napeti?
– Zar nisu danas svi napeti? – odvrati ona retoričkim pitanjem pozelevši da ništa nije rekla. Sedajući na sofu boje papaje, pokaza mu je da sedne u crnu fotelju. Trebalo je preusmeriti ovaj razgovor. – A vi, Tore? Sta vi radite kad ne aranžirate cveće? – Tako je, sad zvuči živahno i opušteno.

– Kupujem i prodajem – tiho odvrati on.

Izvila je obrvu. – Šta kupujete i prodajete?

– Stres. – Nasmešio se skromno kao da je upravo shvatio da je duhovit.

– Bojim se da ćete morati malo da mi razjasnite. Znete da ja ne shvatam najbolje vaše dosetke – odlučno reče Ebi.

– Pa to i nije neka dosetka. Samo sam hteo da kažem mi je posao veoma stresan. Trgujem berzanskom robom.

Ebi širom otvori oči: – Znači, trgovate svim i svačim?

Tor se ponovo jedva primetno osmehnu. – Svim i svačim. Zlatom, pšenicom, kukuruzom i još nekim proizvodima. Pomenuo sam stres zato što kupovina i prodaja izazivaju priličnu napetost. Ljudi paniče, očajavaju, preuveličavaju. Ukratko, često polude kad kupuju i prodaju robu.

– Zvuči kao pravo tržište za mene. Hoćete li da kupite vitamine? – ponada se Ebi.

Tor odmahnu glavom: – Bojim se da mi nisu potrebni.

– Nemate čir? Nemate visok pritisak?

– Nemam.

– Niste postali žrtva tog kupoprodajnog stresa? – sumnjičavo upita ona.

– Nisam.

– Kako, kad je to tako uobičajeno?

On je oklevao, a zatim ju je pogledao očima boje ćilibara pravo u oči, baš onako kako ju je najviše plašilo. – Možda zato što mene takva akcija uopšte ne uzbuđuje. Posao je način da obezbediš sredstva za život. Dobro radim svoj posao, ali u njega ne unosim emocije poput većine ljudi.

– Gospodin Kul, je li? Pa – zaustila je tonom profesionalnog prodavca – *megalajf* je stvoren da zadovolji dnevne potrebe kul, zdravih muškaraca u četrdesetim godinama...

– U tom slučaju, imam još godinu dana na raspolaganju pre nego što počnem da ih koristim – Tor ju je mirno prekinuo.

– O, izvinite. Još niste napunili četrdeset godina?

– Dogodine. – Pijuckao je konjak i naizgled nije mario za njenu omašku. – A vi, Ebi? Koje vitamine vi uzimate?

– Vitamine za zdrave tridesetogodišnjakinje – odgovori Ebi uzdišući.

– Ja bih rekao da su vam potrebni oni za dvadesetogodišnjakinje.

– Hvala. – Napravila je grimasu.

– U stvari, imam dvadeset devet godina, ali sam odlučila da uzimam vitamine za tridesetogodišnjakinje.

– Plus nekoliko vitamina B kompleksa koje ste sručili u grlo u kuhinji?

– Čovek nikad ne može biti previše oprezan. A sad, pošto smo iscrpli tu temu, o čemu biste voleli da razgovaramo? – Pogledala ga je upitno i smelo dok je ispijala piće. Bilo je kasno i pitala se kako će se osloboditi Tora Latimera. Nije pokazivao znake da će skoro završiti s pićem i učtivo otići.

– O nama.

Ebi zastade konjak u grlu i Tor zabrinuto skoči na noge kad se zakašljala. Sledećeg trenutka osetila je na leđima udarac zbog kojeg umalo nije pala preko stola.

– Jeste li dobro? – upita je on, spremajući se da je još jednom udari.

– Jesam, jesam, hvala, dobro sam – dahtala je, boreći se za vazduh. – Ovaj, Tore, gospodine Latimere, prilično je kasno, zar ne mislite da treba da pođete kući? Tržište na istoku je prilično oživelo, zar ne?

– Sutra je subota. Berza je zatvorena subotom.

– Oh.... – grčevito je razmišljala tražeći drugo opravdanje.

– Ebi, žao mi je ako sam vas uznemirio – reče on dok je ponovo sedao u crnu fotelju i uzimao čašu. Preko lica mu je preletela neka senka, a pogled mu je bio oštar kao sokolov.

– Tore – rekla je pošto se pribrala – mislim da je pravi trenutak da vam kažem da trenutno ne želim nikakvu vezu. Život mi je prilično komplikovan. Moram da radim i... i moram da obavim nekoliko privatnih obaveza, ali ne bih vas zamarala pričom o tome. Ako mislite da bi, ovaj, trebalo da se upustimo u vezu, s velikim žaljenjem vas moram odbiti.

– Odbiti me s velikim žaljenjem? – rekao je to prikrivajući osmeh.

– To zvuči malo nespretno, zar ne? – priznala je.

– Zvuči kao da ste odbili zvaničan poziv na baštensku zabavu.

– Žao mi je. Zaista, zatekli ste me nespretnu. Večeras mi je stvarno mnogo toga na pameti.

– Ebi, ne zovem vas ja na baštensku zabavu. Hteo sam da vas pozovem u krevet.

Ebi zatvori oči i pokuša da dođe do daha. Ovaj čovek je uspevao da je protrese i ne dodirujući je. – Pošto ste mi tako izričito uputili poziv, ukazaću vam sličnu čast – rekla je ledenim tonom. Teatralno je ustala. Dostojanstveno je ustala. Njena ležerna odeća, farmerke i crni džemper nisu umanjili hladan odbojni ton kojim mu se obratila. – Odgovor je: ne. Laku noć, Tore.

Na trenutak ju je pogledao kao da razmišlja o sledećem potezu. Onda ustade skrušenog izraza lica.

– Malo sam požurio, zar ne? To uopšte ne liči na mene. Uglavnom sam spor i oprezan, naročito kad radim s osetljivim vrstama cveća. Ebi, neću vas požurivati. Ali voleo bih da od početka budemo iskreni i da vidimo kuda će nas odvesti naša veza. Od početka. Tako će biti jednostavnije.

– Jednostavnije? – ponovi ona ne uspevajući da se pribere. Njegova čudna snaga ju je na neki način plašila, a opet, vrlo suptilno ju je privlačila. Mora da je poludela kad je ovakav čovek privlači. Trebalo bi ovog trenutka da ga pošalje kući. Nije ni trebalo da mu dopusti da je vozi kući.

– Niste mi pružili priliku da završim, da vam kažem da me podsećate na cvet – Tor je nastavio blažim glasom ispruživši ruku kako bi joj nežno dodirnuo vrat.

– Tore...

– Pomislio sam da ti je struk kao u narcisa – promrmeljao je grlenim glasom. – Ali nisam stigao da kažem kako me tvoje grudi podsećaju na dve vrlo bujne orhideje.

Ebi oseti kako njegovi jaki prsti polako klize niz njen vrat ka malim oblim dojčkama. Trebalo bi da se unervozim, pomisli ona. Luda je što ga ne odgurne. Da li je uopšte moguće odgurnuti nekog ko je krupan i snažan kao Tor?

Ta misao joj zarobi maštu dok je prstima upirala u njegove grudi pokušavajući da ga odgurne. Ništa se nije dogodilo. Izgledalo je da nije ni osetio taj oprezni pokret. Ebi udahnu čekajući da oseti strah ili paniku koji bi već trebalo da joj se pojave u mozgu. Ali nije osetila ni jedno ni drugo.

Posle nekoliko sekundi shvatila je da u osećanju koji joj se širio celim telom nema nimalo straha iako su joj Torove ruke već bile na struku i klizile prema bokovima.

Tor uzdahnu, skoro da zajeca dok joj je opipavao zadnjicu. – A tvoja slatka mala zadnjica podseća me na gladiolu.

– Ne podseća te na amarilis? – uzvratila Ebi strogo dok se trudila da se izbori sa situacijom koja je pretela da izmakne kontroli.

– Nimalo – rekao je prelazeći usnama uz njen vrat i zadržavši se na njenim otvorenim usnama. – Cele večeri sam žudeo da te osetim. – Usne mu se tako požudno i gladno sklopiše na njenima da Ebi shvati da je on zaista dugo čekao na to. Pomisao da je ovaj čovek, koji je izgledao vrlo samouvereno i nadmeno, toliko želi, uznemirila ju je i opila.

Nije joj pažljivo istraživao usne niti je oklevao. Tor Latimer se ustremio na njih kao da je to njegovo pravo i njegova imovina. Ebi pomisli kako bi je, da ne stoji, već da leži pod njim, on zaista smrvio, baš kao što je i zamišljala.

Trgla se pri pomisli da ni dalje ne oseća nikakav strah.

Osetila je kako mu ruke ponovo klize prema zadnjici i kako joj obuhvataju obline, a onda ju je stegnuo i povukao prema sebi, prema svojim bokovima. Ebi zastenja kad oseti dokaz njegove uzbuđenosti, svesna da on želi da joj pokaže koliko je uzbuđen.

– Razmišljao sam o ovome još od prvog časa. Večeras sam shvatio da ne mogu više da izdržim. Tako me privlačiš, lepa Ebi. Tako te želim. A ja odavno... – Reči su mu zamrle u njenim ustima kad je uvukao jezik duboko među njene usne.

Ako je samo o tome reč, Ebi iznenada sa strepnjom pomisli, odmah će to prekinuti. Ako Tor Latimer ovo radi samo zato što odavno nije bio sa ženom, sigurno mu neće udovoljiti. Ta misao dala joj je snagu da ga odgurne od sebe mnogo jače nego što bi inače uradila.

Nije je pustio, već joj je stavio ruku na potiljak i čvrsto ju je držao dok je pokušavala da se istrgne iz njegovog zagrljaja i prekine poljubac.

Međutim, ni dalje nije osećala strah, već ju je, sasvim neočekivano, obuzelo uzbuđenje. Ebi je osećala kako joj ta slatka muka struji venama, a znala je da je i Tor to primetio. Drhtala je privijena uz njega dok je on mrmljao nešto, vrlo muževan i vrlo zadovoljan. Onda je polako, jedva se opirući iskušenju, odvojio usne od njenih. Vlažne usne su joj podrhtavale. Podigla je glavu.

Iz njegovih očiju boje ćilibara izbijala je želja i Ebi ju je, duboko u njima, videla. Telo joj je pulsiralo od strasti koju je izazvao u njoj, a svest joj je bila ophrvana pitanjima koja nije stigla da mu postavi i želja koje nije uspela da mu saopšti. Ebi je bilo potpuno nepoznato saznanje da postoji takva strast i nije želela iskreno da se suoči s njom.

Sve se dešavalo previše brzo.

A onda se sve zaustavilo kad je Tor rekao: – Ebi, dušo, moram da znam postoji li neko drugi. Možeš li slobodno da budeš sa mnom večeras? Postoji li još neki muškarac u tvom životu? *Reci mi!*

Ebi tada prvi put otkako ga je pustila u stan oseti kako je sve više obuzima strah. – Kakvo je to pitanje, Tore? – prošaputala je.

– Znaš ti šta te pitam, nisam suptilan kao što izgledam – promrmlja on provlačeći joj prste kroz kosu s pramenovima boje meda i skinu joj traku. Kosa joj se rasu po ramenima, dok ju je on, zadivljen tim prizorom, posmatrao. – Samo mi reci istinu, Ebi. To je sve što tražim. Neću da te delim ni sa kim.

– Niko te ne tera da me deliš! Tore, moj privatni život je moja stvar. Nikom ništa ne objašnjavam, a najmanje čoveku koga jedva poznajem.

– Ja nemam nikog – "jednostavno je rekao.

Ebine plave oči suziše se dok ga je posmatrala. – Šta sad to znači?

– Znači da sam iskren prema tebi. Slobodno mogu da budem ovde s tobom. Sve što tražim od tebe jeste da me uveriš u isto. Pripadaš li drugom muškarcu?

Osetila se uhvaćenom. Bila je zarobljena očiglednom željom za iskrenošću, što nije mogla da mu zameri, a zasmetala joj je skrivena posesivnost u njegovom pitanju. Ponos joj nije dozvolio da iskreno odgovori na to pitanje, ponos i urođena svest o tome da mora da se brani.

– Tore, ne pripadam nijednom muškarcu. – Videla mu je zadovoljstvo u očima i brzo je nastavila. – I hoću da ti bude jasno da ne želim da pripadam muškarcu. Ja računam samo na sebe.

– Dogod si slobodna, spreman sam da čekam kako bismo raspravili ostalo – promrmlja on. Usne su mu se iskrivile dok joj je prstom prelazio po ivici brade.

– Onda ćeš dugo čekati – ljutnu se ona. Pustio ju je kad mu se izmigoljila iz zagrljaja, ali pogledom je pratio svaki njen pokret. Pokupila je čaše i odnela ih u kuhinju da bi se pribrala. Raspremanje joj je omogućilo da bude van njegovog domašaja.

Stajao je u do vratku kuhinje. Njegova tamna prilika ju je unervozila. Želela je da ode, i to što pre. Pogrešila je što ga je dovela kući.

– Laku noć, Tore.

– Bojiš me se, zar ne? – upitao ju je u čudu.

– Recimo samo da je krajnje vreme da postanem opreznija – odgovorila mu je.

– Ne bih te povredio.

– Mogu jedino da ti verujem na reč – lakonski zaključila ona. – Već sam shvatila da su muškarci i te kako sposobni da povrede žene, naročito žene za koje misle da im pripadaju. Nemam želju da se vezujem, naročito ne sad, a i da imam, neću se vezati za posesivnog muškarca, a čini mi se da si ti prilično posesivan.

Stisnuo je usne i videla je kako razmišlja o nečemu dok je stajao na pragu tako siguran u sebe. – Hoćeš li mi ispričati o čemu je reč, Ebi? – konačno je upita on sasvim tiho.

– Neću – hladno se nasmešila. – To te se ne tiče.

– Kako možeš to da kažeš kad to utiče na ono što se dešava između nas dvoje?

– Laku noć, Tore. Hvala što si me dovezao do kuće.

Nije se pomerio. – Vidimo se sutra – nije pitao, već je zaključio.

– Sutra ću biti zauzeta.

– Ebi, sudiš o meni a ne pružaš mi priliku. Nema razloga da me se plašiš.

Njegova mirnoća otopila je malo leda u njenom glasu.

– Mislim da uopšte ne shvataš koliko si naporan, Tore.

– Nisi me se plašila kad smo bili na kursu ni kad smo se ljubili. Nemoj prebrzo zaključivati. Daj nam malo vremena, oboma. Dozvoli da te izvedem na večeru sutra uveče. – Približio joj se, stavio joj obe ruke na obraze i nežno joj okrenuo glavu. Kad je zaustila da izgovori „ne“, spustio je glavu i usnama ugušio njen odgovor.

Ebi je osetila napetost čekajući da je obuzme strah. Ali osećala je samo vrelinu Torovog tela koje se naginjalo i pretilo da je potpuno poklopi. Njegov osmeh nije bio ništa manje osvajački i prožimajući nego prvi put, ali ona ni dalje nije osećala nikakvu pretnju ni strah. Iskreno rečeno, nije osetila ništa slično. I tačka.

Kao da je bila začarana.

– Večera? – prošaputao je kratko dok su mu usta bila baš iznad njenih. – Molim te?

– Ja...

– Molim te, Ebi...

Zatvorila je oči i pomislila na sve razloge zbog kojih ne bi trebalo da izađe na večeru s njim, a onda je čula sebe kako kaže: – U redu, Tore. Večera. Ništa više.

– Hvala. – Zbog zahvalnosti u njegovom dubokom glasu osećala se tako čudno, kao da se postavila previše emotivno. – Doći ću po tebe u sedam. Ići ćemo na jedno novo mesto u centru, pored Bensona.

Klimnula je glavom jer nije znala šta drugo da kaže dok je on nabrajao imena novih kontinentalnih restorana koji su se upravo otvorili pored jednog od glavnih obeležja Portlanda.

– Laku noć, Ebi – nežno se pozdravio s njom.

– Laku noć, Tore.

Sklonio je ruke s nje i njoj odjednom postade hladno. Tek tad je shvatila kako je bila zaštićena toplinom njegovog tela dok je stajao naspram nje. Bez ijedne reci, Tor se okrenu i pođe, a onda mu pogled pade na šarenu brošuru koja je ležala na šanku u kuhinji.

Ebi se ujede za usnu kad je videla da on uzima flajer s reklamom jednog hotela na obali Oregona.

– Planiraš odmor? – pitao je blago.

– Ne! – odgovorila je brzo, previše brzo. – Ne, bila sam tamo nedelju dana pre nekoliko meseci. Mislim da sam na njihovom spisku gostiju, pa su mi poslali promotivni materijal.

– Išla si na more usred zime?

– Zimi je tamo divno – odvrati Ebi.

– Slažem se – klimnuo je glavom i spustio brošuru nazad na sto. – Možda bismo...

Zastade na pola rečenice kad je shvatio da će preterati.

– Vidimo se sutra uveče u sedam, Ebi.

– Da. – Ebi je zurila u brošuru koju je ostavio na stolu. – U sedam.

Zaključala je za njim vrata vrlo pažljivo, vratila se u kuhinju i uzela brošuru. *Misti in.* Uživajte u prelepoj obali Oregona tokom cele godine – primamljivo je poručivala brošura.

Ebi je žustro pocepa. Neće ona još dugo tamo otići. Verovatno neće otići više nikad. Nabila je sitne parčiće u korpu za otpatke ispod sudopere.

Jedino logično objašnjenje za to što je dobila taj oglas bilo je da takve brošure šalju svima koji su ikad tamo odsedali.

Ipak, iako je već hiljaditi put ponavljala sebi da je tako, Ebi je osećala strah. Nije htela to da prizna, ali večeras ju je konačno sustiglo.

Osećala bi se mnogo sigurnije da je brošura stigla u koverti, na memorandumu odmarališta. Našla ju je u običnoj beloj koverti, s adresom otkucanom na pisačkoj mašini. Bez povratne adrese.

Dok se skidala, spremajući se za spavanje, misli su joj se uskomešale, rastrzane između slike jakog, zrelog muškarca koji je išao na kurs ikebane i uspomena na jedan vikend te zime koji je htela da zaboravi.

2.

Optužila ga je da je vrlo prepreden, a u stvari, on je bio sasvim drugačiji. Malo je nedostajalo da sve upropasti. Do đavola, besno je pomislio Tor dok je vozio BMW krivudavim putem uz brežuljak koji se izdizao iznad Portlanda. Čovek bi pomislio da je muškarac njegovih godina malo veštiji sa ženama koje želi da osvoji.

Zapravo, shvatio je da ipak nije siguran zašto je toliko odstupio od svoje uobičajene uzdržanosti. Večeras mu se nešto desilo kad je Ebi Lindon priznao šta želi. Kao da je, pošto je prihvatio neizbežno, jednostavno odlučio da ga zgrabi obema rukama.

Nema sumnje da je ispao budala. Trebalo je da ide mnogo sporije. Ipak, bio je toliko priseban da zakaže drugi sastanak. I to je nešto, podsmehnu se sam sebi. Sva sreća da se nije uspaničio. Zašto je toliko nervozna u njegovoj blizini, pitao se. Bila je sasvim prijateljski raspoložena na času.

Sigurno je to povezano s njegovim navaljivanjem da mu kaže je li slobodna. Tek pošto joj je postavio najvažnije pitanje, počela je da se povlači. Možda zato što ipak nije sasvim slobodna.

Da li je taj vikend na obali, pre dva meseca, provela sama? Možda je upravo okončala neku vezu i zato ne želi odmah da uskoči u novu.

Pitanja su navirala dok je vozio gotovo automatski precizno. Kuće na brdu, rasporedene s obe strane puta, s prozorima kroz koje je dopirala svetlost, delovale su prijatno i privlačno. U njegovoj kući je bio mrak. Tor nije ostavljao upaljena svetla kad bi otišao od kuće da bi mu povratak bio prijatniji.

Jedno je sigurno, uveravao je sebe, ona ne zna mnogo o njegovoj prošlosti da bi zaista mogla da ga se plaši. Ne još. Ako se on bude pitao, nikad neće ni saznati. Nešto drugo joj je smetalo. Da li ju je nešto što je rekao podsetilo na nekog muškarca? Na onog s kim je išla na obalu pre dva meseca?

Tor je stegao volan silinom koje nije bio ni svestan. Zaista bi voleo da dohvati tog tipa zbog kojeg je Ebi tako oprezna.

Zbog njegovog nedoslednog ponašanja, teško joj je da razluči kako da se ponaša prema njemu, shvatila je Ebi sledeće večeri dok se spremala za izlazak s Torom. Njegova snaga, na primer, istovremeno joj je ulivala sigurnost i plašila ju je. S jedne strane se osećala zaštićenom, dok joj je iskustvo govorilo da treba da zazire od fizički snažnih muškaraca.

Da nije počeo da je zapitkuje i da pominje druge muškarce u njenom životu želeći da sazna da li je slobodna, možda bi mu dozvolila da ode i dalje od poljupca. Ebi je postala svesna toga dok je preko glave navlačila laganu usku svilenu haljinu.

Haljina srebrnoplave boje naglašavala je njene plave oči i kosu boje meda, koju je blago vezala u punđu.

Nimalo ne ličim na cvet, uz osmeh pomisli Ebi kad se setila kako ju je Tor poredio s narcisom i amarilisom.

To joj je zapravo prilično godilo, naročito stoga što nije ni pomislila da se crte njenog lica mogu porediti s cvećem. Razmaknute plave oči, tanak i prečast nos i velika usta delovali su prilično skladno, ali se Ebi nije zavaravala da je naročito lepa.

Ipak, Ebi nije bila svesna živahne mimike svog lica zato što nije mogla da se vidi u ogledalu. Ogledala služe tome da čovek posmatra svoju neprirodnu ukočenu sliku. Po njenom mišljenju, slika u ogledalu prikazivala je umereno privlačnu osobu. Srdačnost i inteligenciju kojima je odisala obično su otkrivali prefinjeni posmatrači, oni koji su to umeli da primete. Bilo je muškaraca koji su potpuno uzvraćali njenoj osećajnosti, ali otkako je raskinula s Flinom Randolfom, nikome nije dozvoljavala joj se približi.

Njena reakcija na tihog i ozbiljnog čoveka koga je upoznala na časovima ikebane uplašila ju je prethodno veče. Bio je to odgovor na njegovo uznemirujuće dvojako ponašanje koje je pokušala da odgonetne. Namrštila se i obrve su joj se pretvorile u strogu liniju dok je stavljala koralnocrveni ruž. Nije očekivala da će tako spremno uzvratiti nežnost muškarcu kakav je Tor Latimer. Ipak, podsetila je sebe, upoznali su se na časovima ikebane.

Nevoljno se osmehnula na tu pomisao dok se okretala od ogledala. Začulo se zvono na vratima. Tor je bio tačan. Pokazao je još jednu osobinu koja je nije iznenadila. I dosad je imala je utisak da je on tačan.

Kad je otvorila vrata, shvatila je da je on i večeras uznemiren. Ispod tamnog odela isticala se bela košulja s klasičnom kravatom i mala dugmad na manšetama. Dugmad od pravog zlata, s negodovanjem je primetila Ebi. Je li on bogat?

– Nešto nije u redu? – ljubazno ju je upitao dok ga je proučavala. – Nisam dobro vezao kravatu?

Odmahnula je glavom odvrćajući pogled od njega i pomerila se da bi mogao da uđe. – Ne, sve je u redu. Samo sam se pitala da li si bogat. Pazi na tu kutiju, baš danas mi je stigla nova isporuka.

– Da li je to važno? – Tor obiđe gomilu naslaganih zelenih i zlatnih kutija kod vrata.

– Ako srušiš kutije s tabletama. Meni nije, ali tebi jeste. Moraćeš sam ponovo da ih središ – odgovorila je cerekajući se.

– Hteo sam da pitam da li je važno jesam li bogat – reče on strpljivo.

– Pa, obično ne izlazim s muškarcima koji su mnogo uspešnji od mene – strpljivo mu objasni.

– Ako hoćeš, upoređićemo bankovne račune za vreme večere – promrmlja Tor, a oči su mu sijale poput ćilibara dok je posmatrao njenu vitku figuru u uskoj plavoj haljini. – Iako to i nije baš privlačna tema.

– Možda će biti privlačna ako se ispostavi da sam mnogo imućnija od tebe – primeti ona veselo i uze crni kožni mantil.

– Misliš da je to moguće?

– Ne mislim – uzdahnu ona.

– Zaista zazireš od imućnih muškaraca?

– Oprezna sam.

– Mislim da si oprezna prema svim muškarcima.

– Pridrži joj vrata. – Jednog dana ćeš mi reći zašto je to tako.

– Nisi mi odgovorio na pitanje.

– Da li sam bogat? – Nemarno je slegnuo ramenima i uhvatio je za ruku. – To je relativno, zar ne? Kako da znam šta ti smatraš bogatstvom?

Čutala je dok su se spuštali liftom i prolazili kroz hodnik. – Nećeš mi odgovoriti na to pitanje, zar ne?

– Konačno ga je direktno upitala.

– Neću. Ne sad.

– Što znači da verovatno jesi bogat. – Ona se glasno nasmeja.

– Još sinoć sam te zamolio da ne pre nagljuješ s donošenjem zaključaka – podsetio je dok ju je pratio do kola.

– Nemam samo ja problem s tim – primetila je dok je on sedao na vozačevo sedište. – 1 ti si se juče slično ponašao.

– To što sam pozeleo da spavam s tobom ne može se baš nazvati pre nagljenim odlučivanjem. – Upalio je motor i vrlo energično krenuo s parkirališta. – Cele tri nedelje sam te posmatrao kako praviš one divlje, beznađežno haotične ikebane pre nego što sam shvatio da to činim zbog tebe, a ne zbog ikebana.

– Nisam sigurna da ću to shvatiti kao kompliment.

– Ebi izvi usne u poluosmeh. – Hoću da kažem, ako su ti bile potrebne tri nedelje da shvatiš da ti se sviđam ja, a ne moji aranžmani...

– Takav sam, donosim odluke pažljivo i polako – priznao je.

– Ja sam mislila da vi koji radite na berzi morate brzo da donosite odluke.

– Odlučio sam da se bavim trgovinom na berzi tek posle dugog razmišljanja. I od tada predano obavljam posao. Relativno sam uspešan. Za trgovinu su potrebne sreća i veština kao i u drugim poslovima. Posle odluke da ću se baviti time, ostalo nije zahtevalo mnogo promišljanja. Čovek jednostavno radi ono što mora da bi postao uspešan.

– Znači, ja sam poslovna odluka? Više mi se sviđa poređenje s cvećem. – Ebi zacvrkuta. Već je uživala u ovom verbalnom dvoboju.

Kratko ju je pogledao pre nego što se ponovo usredsredio na vožnju: – Da li me ti to namerno peckaš, Ebi?

– Možda. Smeta li ti to?

– Ne, mislim da je to dobar znak. Ako pokušavaš da me provociraš, onda me se sigurno ne plašiš.

Ebi je shvatila da ju je ova ozbiljna opaska iznervirala. – Mislim da mi se ne dopada kad me analiziraju.

– Mnogo toga se tebi ne dopada, je 1' da? – nemarno je primetio dok se parkirao na vrlo malo mesta. Ovaj čovek izgleda ima urođeni dar da se parkira na premalim parking mestima, morala je Ebi da prizna.

– Žene imaju pravo da misle šta god hoće – odgovori mu ona buntovno.

– A muškarci imaju pravo da povremeno pokušaju da im promene mišljenje – osmehnuo se jedva приметно.

– I, uspevaš li često u tome? – Izazivala ga je prateći ga dok je koračao kroz restoran s prigušenim osvetljenjem.

– Retko se trudim da promenim ženino mišljenje.

– Da li bi to trebalo da mi laska?

– Nije reč o laskanju.

– Osećala sam da nije – smejala se dok ga je gledala. – Onda je to više neka poslovna odluka?

Zagledao se u nju pre nego što joj je odgovorio. – Još u kolima sam ti rekao da kad posle mnogo razmišljanja donesem odluku – ma koliko to bilo sporo i naporno – činim sve što je potrebno da uspešno ostvarim plan. Kad si ti u pitanju, osnovnu odluku sam doneo.

– Je li to upozorenje? – Nije joj više bilo tako zabavno.

– Nije, Ebi, to je činjenica. Poslušaj me i ne dozvoli da ti to upropasti večer. Imamo sate i sate pred sobom. Ne bih voleo da na kraju budeš mrzovoljna.

– Ja nikad nisam mrzovoljna – smireno ga je ubeđivala. Onda se okrenula, blistavo se osmehnula konobaru koji se približavao i prekinula razgovor. Odveli su ih u separe. Na stolu je bio prostrt beli svileni stolnjak i postavljen srebrni pribor za jelo. Tor i konobar su razmenili nekoliko reči o vinu koje će piti, dok je Ebi to vreme iskoristila da uzme tablete iz večernje torbice. Tor je pogleda dok ih je ubacivala u usta. – Još vitamina protiv stresa?

– Kalcijum, dobar je za kosti i zube.

– Zašto ne pokušaš da piješ više mleka? – upita je on.

– Mrzim mleko. – Progutala je tablete s vodom. Nacerila se. – Više volim vino. Šta ćemo jesti večeras?

– Ovde imaju sovinjon blank koji dosad nisam uspeo da probam, a pravi se u mojim omiljenim vinarijama u Kaliforniji. Lepo će ići uz dimljeni losos i kapare.

– Kakav dimljeni losos i kapari?

– To nam je predjelo – mirno joj objasni.

– Ne sećam se da sam naručila predjelo. Nisam ni pogledala jelovnik. – Besno ga je pogledala što se usudio da pretpostavi šta će ona jesti.

– Onaj ko za predjelo jede tablete nema ni pravo da gleda jelovnik. Koliko tableta dnevno uzimaš?

– Nisam brojala – hladno odgovori Ebi.

– Jesi li ti svoj najbolji kupac?

– Veruj mi, mnogi ljudi koji u moje ime prodaju vitamine i minerale po kućama imaju veliki broj kupaca koji uzimaju više tableta od mene!

– I zaista može da se živi od toga? – Pogledao ju je ozbiljno. – Da li ti je to jedini izvor prihoda?

Ebi ga sumnjičavo pogleda. – Kakve to veze ima? Da li se obično viđaš samo s bogatim ženama? Bojiš se da neću dostići nivo žena s kojima si navikao da izlaziš?

– Postaješ razdražljiva, zar ne? Ako napraviš još neku sličnu opasku, mogao bih te ostaviti da sama platiš večeru – učtivo ju je upozorio.

– Još jedna pretnja? – radoznalo ga je pitala dok je konobar donosio vino.

– Ebi, dušo, već sam ti objasnio da ja niti pretim niti upozoravam. Jednostavno govorim činjenice. – Popio je vino iz čaše za probu i zadržao ga u ustima nekoliko trenutaka. Klimnuo je konobaru. – Pitao sam te za posao s vitaminima jer me zanima da li ti je to stalni posao.

– Moj jedini izvor prihoda – veselo ga je uveravala dok se konobar spremao da ode pošto je sipao vino u čaše. – Osim ako se ne računaju akcije koje sam nasledila od ujaka.

– Čije akcije? – Tor se udobno zavela i pažljivo počela da pijucka vino.

– Kompanije koju je on osnovao. *Lindon tehnologije*, nalazi se u Sijetlu. To je privatna kompanija koja se bavi nečim u vezi s kompjuterima – nemarno reče Ebi.

– Moja rođaka ima najviše akcija. Ostale imaju članovi porodice. Ja imam oko dvadeset procenata, veći deo. Jedini razlog zbog koga sam i ja dobila deo jeste to što je moj otac pozajmio novac mom ujaku kad je započinjao posao. Moj otac mu je rekao da otplati pozajmicu u akcijama koje su za mene čuvane u fondu dok ujka Berti nije umro. Tada sam ih preuzela. Kompanija je poslednjih pet godina samo stvarala gubitke pa akcije ništa ne vrede. Nadamo se da će muž moje rođake – on je predsednik upravnog odbora – uspeti da je spase.

– Ebi posegnu za čašom s vinom i otpi poveći gutljaj. Nije više htela da priča o tome. Pomislivši na svoju rođaku Sintiju, setila se i njenog muža Varđa Tajsona. A te misli je neizbežno podsetiše i na brošuru za *Misti in*.

– Da li je muž tvoje rođake sposoban poslovni čovek?

– Pretpostavljam da jeste – rekla je pomirljivo dok je uzimala jelovnik. – Hajde da vidimo. Pošto si nas osudio na dimljeni losos, mislim da bismo posle toga mogli da uzmemo malo teletine sa smrčkom. I zelenu salatu – nastavila je pažljivo da proučava fina jela.

– Zaboravi teletinu i salatu – reče Tor jednostavno, otimajući joj jelovnik iz ruku. – Ješćemo lignje.

– Lignje! – Zurila je u njega.

– U sosu od začinskog bilja i vina – nastavio je. – Svideće ti se!

– Otkud znaš? – pitala je kroz stisnute zube.

– Zato što su lignje pune vitamina i minerala. – Izvukao je bocu s vinom iz posude za hlađenje i sipao joj malo sovinjon blanka u čašu. Ebi ga je mirno posmatrala dok joj je sipao vino. Osim njegove čvrstine, Ebi je postala svesna još nečega: primetila je njegove elegantne muževne pokrete. A to ju je podsetilo na gracioznu jednostavnost njegovih ikebana. Bakarnocrvenim noktima pravila je male šare na belom stolnjaku i zamišljeni izraz lica pretvori se u mrštenje.

– Nešto nije u redu? – Tor je ljubazno upita.

– Da li bi ti smetalo da mi kažeš zašto? – hladno je pitala.

– Naravno da mi ne bi smetalo, ali treba da mi postaviš pitanje. Šta zašto?

– Zašto je čoveku koji od dva cveta i nekoliko listova ume da napravi pravi mali vrt večeras tako teško da bude predusretljiv?

– Je li to zbog lignji? – shvatio ju je.

– To je više zbog tvoje nadmenosti, a manje zbog samih lignji – mило je rekla. – Izgleda da zaboravljaš da ja znam koliko suptilan umeš da budeš na času. Znam da si sposoban da budeš fin i ljubazan, a to znači da si sasvim spreman da ispoljiš malo ljubaznosti i na sastanku. Zašto onda glumiš opasnog, dominantnog mužjaka koji svojoj partnerki ne dozvoljava čak ni da izabere šta će jesti?

Na trenutak se zamislio nad tim kao da se pita kako to samom sebi da objasni. Na usnama mu zaigra slabašan osmeh, ali su mu oči boje ćilibara i dalje bile tajnovite. Ipak, nije želeo da ona pogrešno shvati njegovo ponašanje.

– Zato što malo nadmenosti prilikom izbora hrane, nečeg tako običnog, daje izvestan ton večeri. Rekao bih, odlučujući ton. To je nešto na šta cele večeri možeš da se žališ i što možeš da kritikuješ, ali zapravo ne brineš ozbiljno o tome – naposletku je rekao. – Znam da te nervira što sam ti izabrao hranu a da te prethodno nisam ni pitao, ali to te ne plaši. I odvlači ti pažnju od razmišljanja o onome što će se dogoditi posle kad te odvezem kući.

Ebi je sedela vrlo mirno potpuno shvativši njegove reči. – Blagi bože – na kraju je promrmljala uz izvesno divljenje. – Crvena haringa.¹

– Lignje – pomirljivo ju je ispravio blistavih očiju.

---

¹ Igra reči – na engl. *Red herring* ima značenje i nečeg što odvlači pažnju od glavne teme (Prim. prev.)

Ona odmahnu glavom. – To je vrlo mudro.

– Pa i nije naročito mudro. Odmah si znala da sam nešto naumio – odgovorio joj je uz uzdah i ponovo se opustio u stolici dok su im služili predjelo.

– Ne, ne, zaista sam zadivljena. Mislim, naravno, znala sam da ćeš ispoljiti više od obične učtivosti, ali ni u snu nisam pomislila da ćeš sa mnom igrati igre nadmenog gospodara. Verovatno bih celo večer bila pomalo ljutita da te nisam pitala. I ne bih stigla da brinem o ostatku večeri.

– A sada kad si me razotkrila, zabrinućeš se? – Stavio je tanko isečen komad lososa na malo parče tosta, dodao nekoliko kapara i pružio joj ga gledajući je ozbiljno.

– Da li bi trebalo da se zabrinem? – Ebi je oklevala, a onda prihvatila kanape.

– Brineš se o onome što će se desiti kasnije? Nemoj. Večeras nećeš morati da se boriš sa mnom. – Te reči su zvučale kao veliko obećanje.

Ebi je na trenutak prestala da jede pridržavajući tost na ivici usne. Shvatila je da mu veruje. Nije baš znala zašto, ali verovala mu je. Zarila je bele zube u tost s lososom. Kao i obično, i ovu odluku je donela na prečac.

– Dobro, Tore. Neću se brinuti o onome što će se dogoditi kasnije.

– I to je sve?

Nemarno je slegnula ramenima. – Ja nisam tako promišljena kao ti i obično donosim odluke na prečac.

– I odlučila si da mi veruješ? – nastavio je da je ispituje.

– Da. – Pogledala ga je šeretski, spremna da prasne u smeh. – To je sigurno stoga što te već mesec dana posmatram na kursu. Bio si uvek tako nežan s cvećem – objasnila mu je šaljivo. A cveće bi se na kraju uvek savilo onako kako si ti hteo, pomislila je i shvatila da bi trebalo da bude oprezna. Njene ikebane su uvek bile nesavladive, a Torove baš onakve kakve je on hteo da budu.

– Hvala, Ebi.

– A sad ću ti reći nešto u vezi s lignjama – počela je.

– Rekao sam ti, svideće ti se.

– Ali, Tore! – Umalo smehom nije pokvarila odlučno negodovanje i znala je da je Tor to primetio.

– Ebi, dušo, stalno ti govorim da uopšte nisam tako promišljen kao što ti misliš. Zaista mislim da će ti se dopasti lignje i potrudicu se da ih probaš.

– Zašto imam neobičan utisak da nikad nisi bio u braku? – nastavila je, dobrovoljno se prepuštajući neizbežnom. Na njeno iznenađenje, ova opaska kao da ga je zatekla nespremnog. Brzo je podigao pogled s parčeta lososa koje je upravo stavljao na tost i u njegovom pogledu nije bilo nimalo vedrine.

– Bio sam u braku – rekao je ravnim glasom. Istog trenutka Ebi je shvatila da je upravo prešla nevidljivu granicu. – Izvini, Tore, nisam želela da potežem ružne uspomene. To je bila samo šala. Rekla sam to samo da bih ukazala na tvoju urođenu nadmenost pretpostavljajući da nijedna žena ne bi, to jest, da nije bila u prilici da, hm, da te... ovaj, obuzda... – glas joj je utihnuo dok je u mislima grčevito pokušavala da nađe neku drugu temu za razgovor.

– Ne mari – reče on tiho. – Bio sam oženjen dve godine. Moja žena se... udavila pre tri godine... Ne govorim o tome...

– Da, zaista te razumem – brzo reče Ebi. – Postoje stvari o kojima ni ja ne volim da pričam. Hoćeš li mi, molim te, oprostiti? – Nagonski je ispružila prste s dugim noktima i dodirnula mu ruku koja je sasvim opušteno ležala na stolu.

Tor pogleda njene prste, a onda stavi četvrtastu šaku preko njene. Ebi se osećala kao da joj je ruka zarobljena, ali to nije bilo neprijatno osećanje, već osećanje topline i saosećajnosti. Kao da joj je ta ruka nudila zaštitu, a ona je to shvatila i izvila usne u osmeh.

Uzvratio joj je osmeh i, u toj tihoj komunikaciji, Ebi je shvatila da su odredili ton te večeri. Opustila se još više i znala je da će zaista uživati u vremenu provedenom s Torom Latimerom.

Nešto je zaiskrilo u Torovim očima dok ju je posmatrao. Osetio je nešto što bi moglo biti olakšanje ili zadovoljstvo. Ebi je odlučila da se ne brine. Rekla je sama sebi da se večeras neće ni o čemu brinuti.

Razgovor je lako klizio s teme na temu, blagonaklono su jedno drugom iznosili argumente i postigli sklad i zadovoljstvo. Lignje su bile izvrsne, kao što je Tor i predvideo, i Ebi mu je to velikodušno rekla.

– Drago mi je što su ti se svidеле – rekao joj je dok ju je pratio i pomagao joj da uđe u kola.

– Šta? – začikavala ga je uz osmeh. Zar mi nećeš reći: „Zar ti nisam rekao?”

– Ne smem ni da pomislim na tako nešto. Znam kad treba da se zaustavim – rekao je šaljivo. – A sad ću te odvesti kući, pred vratima ću te poljubiti za laku noć i nadam se da ćeš pristati kad ti predložim da se opet vidimo sutra naveče.

Ebi zadržala dah. – Gde bi hteo da me vodiš sutra naveče? – prošaputala je.

– U Vrt ruža – ne oklevajući odgovori on dok su skretali.

– To zvuči divno. Volela bih. – Odlučila je to u toku večere. Htela je opet da se vidi s Torom Latimerom. Vrtovi ruža bili su ponos Portlanda i, mada je već odlazila tamo nekoliko puta, s njim će to biti nešto posebno. Utonula je u kožno sedište BMW-a i razmišljala o večeri i muškarcu pored sebe. I jedno i drugo joj je izgledalo veoma uzbudljivo i nekako nepoznato i obuzelo ju je predosećanje kakvo dugo nije osetila.

– Hoćeš li me zaista poljubiti za laku noć pred vratima? – usudila se da ga zadirkuje podstaknuta potrebom da istražuje predosećanje i uzbuđenje koji su je cele večeri obuzimali.

Zamišljeno ju je pogledao pre nego što joj je odgovorio. – Hoću, osim ako me ne pozoveš da uđem. Jesi li se zabrinula?

– Nisam. – Tek tada je shvatila koliko je to zapravo tačno. – Večeras se ni zbog čega ne brinem – dodala je, i sama se tome čudeći.

– Dobro. Kad sam te sinoć gledao kako lomiš cveće i divljaš s onom ikebanom više nego obično, pitao sam se da li te nešto muči.

Ništa osim one brošure koja mi se sasvim neočekivano pojavila u pošti, pomislila je, ali nije rekla naglas i bila je zadovoljna zbog toga. To je bila obična slučajnost. Jednostavno su imali njeno ime na svom spisku.

– Trenutno mi svet deluje savršeno – bezbrižno ga je uverila.

– To obično ne traje dugo.

– Ne kvari mi uživanje.

Pronašao je još jedno skriveno mesto na ulici ispred zgrade u kojoj ona živi, ugasio motor i okrenuo se njoj u potpunom mraku. – Ozbiljan sam, Ebi.

– Uvek si ozbiljan.

– Zaista mislim ono što kažem. Savršenstvo retko kad traje dugo – nastavi on promuklim glasom.

– Hoćeš li mi sad držati predavanje o tome kako treba da živimo za danas jer se sutra može dogoditi katastrofa? – zadirkivala ga je. – Je li ovo uvod u zavođenje s onom starom pesmom o tome kako čovek treba da živi za trenutak i da uživa u zadovoljstvima dok može? – Osećala je kako joj postaje hladno pri pomisli na to da će se veće uskoro završiti.

On odlučno odmahnu tamnokosom glavom poričući tu optužbu. – Samo kažem da ću biti tu da ti pomognem da se izboriš ako nešto ne bude u redu, ako tvoj svet bude manje savršen kad se probudiš ujutru.

Zatečena značenjem njegovih reči, Ebi je podigla ruku i dodirnula mu lice. – To je vrlo ljubazno od tebe, Tore – uznemireno je promrmljala.

Uhvatio ju je za prste i stegao ih veoma jako, bez imalo nežnosti. – Već sam ti rekao da od mene ne očekuješ ljubaznost, a osim toga, postoji kvaka u ovom dogovoru, da znaš.

Ebino lice se sledilo. Pokušala je da oslobodi ruku, ali je shvatila da je kao prikovana na mestu gde ju je on spustio, na ramenu. Jetko je rekla: – Obično svaki interesantan dogovor ima caku.

– Drago mi je da ti kao poslovna žena to razumeš.

– Šta to treba da znači, Tore? Moraću da spavam s tobom da bih mogla i dalje da uživam u tvom društvu?

Ponovo je odmahnuo glavom. – Moj jedini uslov je da me uveriš da sam jedini muškarac u tvom životu. Ako postoji neko ko misli da ima pravo na tebe, želim da mu kažeš zbogom. I hoću da ga se rešiš pre nego što budeš spavala sa mnom.

Ebi se otrgla, otvorila vrata i iskočila. – Ti baš umeš da upropastiš divno veče.

Obreo se pored nje pre nego što je našla ključeve od zgrade i znala je da ga se neće osloboditi pre nego što je otprati do stana. Čutke su se peli liftom. Ona je ponosno isturila bradu.

– Ebi...

– Slušaj me, Tore – besno je govorila kroz stisnute zube. – Već izvesno vreme se sama, ponekad savršeno, ponekad manje uspešno, brinem o sebi i onome što mi se događa u životu. Niko ne treba da se brine o meni i ne želim da sklapam dogovore da bih dobila zaštitu koja mi nije potrebna. Štaviše, samo da znaš, nijednom muškarcu neću dati isključivo pravo nad sobom, čak ni ako to bude tražio. Muškarci koji zahtevaju takva prava retko kad veruju ženi koja im ih obeća. Muškarci su nesposobni da osete poverenje. Posesivni su i vrlo spremni da upropaste ženi život.

– Ako si završila s predavanjem, Ebi, voleo bih da o ovom problemu popričamo na civilizovan način – ozbiljno je rekao Tor dok je tražila ključ od stana.

– Nemamo vremena za to. Rekao si da ćemo se pozdraviti pred vratima, sećaš se?

Ispužio je ruku da joj dodirne nadlakticu dok je okretala ključ u bravi i otvarala vrata. Kad je zakoračila unutra, blago ju je povukao za ruku.

Sasvim neočekivano, Ebi se okliznu desnom nogom zato što je tankom potpeticom stala na papir koji je ležao na podu, a Tor je pridrža i ona mu pade u zagrljaj.

– Oh! – Njen iznenađeni uzvik priguši Torova jakna kad se nagonski uhvatila za rukav da se pridrža. Tor automatski sklopi ruke oko Ebi, pridržavajući je snažno, kao da ju je zarobio.

– Šta...? – Pogledao joj je u noge zabrinut.

– Ne možeš tako da me držiš! – Ebi naglo povratila ravnotežu i pokuša da ga odgurne od sebe.

– Nisam te ja gurnuo. Mora da si se okliznula na taj koverat.

– Kakav koverat? – Sklonila je s očiju svetli pramen kose koji joj je ispio iz labavo vezane punđe. Zurila je u Tora dok joj je pomagao da se osloni na noge i podizao koverat s poda. On se ispravi i bez reči joj ga pruži.

– Sigurno mi je ispio pre nego što sam izašla – mrmrljala je namrštena i zbunjena.

– Adresiran je na tebe i izgleda kao da ga je neko ubacio ispod vrata – reče Tor.

Bio je u pravu, naravno. Nije prepoznala koverat, a znala je da ništa nije ispustila pre nego što je izašla. Njeno ime i adresa bili su uredno otkucani na prednjoj strani. Pitala se ko joj je od komšija ostavio poruku.

– Verovatno gospođa Wilkinson iz stana na kraju hodnika moli da joj zalivam cveće pošto putuje da vidi unuka.

Ebi izvadi komad papira iz koverta. Samo što joj nije ispalo iz ruke ono što je izvukla. Čutke je zurila u fotografiju u boji koju je držala u ruci. Ne, to ne može biti! To je nemoguće. Osećala se kao da joj je glava odjednom prazna.

– Šta je to, Ebi? – Tor se okrenuo da je pogleda preko ramena.

Zainteresovao se za fotografiju kad je primetio njeno zaprepašćenje. – To je samo fotografija koju sam pre neki dan dala gospođi Vilkins. Htela je da vidi slike s mog letovanja.

– Ebi je znala da će još nekoliko sekundi brbljati besmislice. Moraće odmah da se reši Tora. Potrebno joj je vreme da razmisli, vreme da shvati sve moguće posledice ove užasne fotografije. Brzo je vratila fotografiju u koverat i okrenula se da ga pogleda. Proučavao ju je hladnim procenjivačkim pogledom na koji je već bila navikla na časovima ikebane. Nekad joj je snaga tog pogleda čak i prijala. Večeras ju je plašila.

– Laku noć, Tore. Hvala ti na vrlo *zanimljivoj* večeri.

Nastavio je da je gleda, nju obuže panika kad je shvatila da ne može predvideti njegov sledeći potez. Htela je da on po svaku cenu ode, ali šta ako ostane?

– Doći ću sutra po tebe oko jedan po podne – konačno reče.

– Da, da, u jedan, odlično... – odgovorila je previše žurno.

Kad je pokušao da je dodirne, ona nervozno ustuknu i htela da se pobuni zbog tog pokreta.

– Poljubac za laku noć, sećaš se – blago ju je povukao sebi. Nije se opirala. Činilo joj se da je to najbrži način da ga se reši. Poslušno okrenu obraz prema njemu i ruke kao da joj se same podigoše ka njegovim ramenima. Iako je bio iznenađen tim postupkom, nije ga komentarisao. Umesto toga, privio ju je uza se dok nije osetila kako je njegova snaga i vrelna potpuno obuzimaju, a onda je pritisnuo usne na njene. Ebi je na tren skoro savladala želja da se jednostavno preda toj muškoj snazi koja ju je celu obuzela. Bilo je to sasvim neočekivano iskušenje i nikad ne bi pomislila da bi mogla to osetiti prema Toru. Kad ju je poljubio kao da su postali jedno, taj poljubac obećavao je strast i zaštitu i ona blago i tiho zastenja, svesna opasnosti i želje koja je pretela da je nadvlada. Držao ju je snažno u svom zagrljaju nekoliko sekundi, a onda ju je nevoljno pustio. Svest o tome da je ona na ivici da mu pripadne, makar i na trenutak, kao da ga je razbudila i naterala da skloni ruke.

Ali u vazduhu je lebdela neizvesnost, a među njima je već bilo previše neobjašnjenih pitanja. Nisam klinac, mislio je Tor. Mogu ja da sačekam. Ubrzavanje ih nigde neće odvesti.

– Laku noć, Ebi, videćemo se sutra. I ja mislim da je naše zajedničko veče bilo zanimljivo.

– Izašao je s kiselim osmehom na licu i čuo kako se za njim vrata zaključavaju.

Sećanje na njene plave oči pratilo ga je i kad je ušao u svoj BMW i pošao. Ebi ima divne izražajne oči, pribrano je razmišljao. Nekoliko puta tokom večeri video je kako iz dubine tih očiju srebrnkastog sjaja izviru smeh i toplina, pa čak i uzbuđenje.

Ali kad je pošao iz stana, u njenim očima nije bilo ni traga od topline i uzbuđenja. Umesto toga, pogled joj je isijavao iznenadnu i nedokučivu napetost. Verovatno i sad uzima vitamine zbog zabrinutosti.

Torovo lice je, dok je vozio gradskim ulicama, ponovo postalo uobičajeno strogo. Sta li je to u vezi s tom fotografijom, pitao se. To je fotografija Ebi i još nekoga, nekog muškarca, bio je siguran, iako fokus nije bio na toj drugoj figuri. A pozadina je bilo parkiralište nekog velikog motela.

Motela? Ili odmarališta? Odmarališta čija je brošura ležala na kuhinjskom pultu prethodne večeri?

Koju igru igra Ebi i koliko će joj vremena dati pre nego što sam odustane od igre?

To pitanje ga je držalo budnim celu noć.

3.

Telefon je narednog jutra u Ebinjoj kuhinji zazvonio u devet sati. Zapanjeno je pogledala u sat ustajući iz kreveta, našla bademantil i pošla da odgovori na poziv. Devet sati! Nikad nije spavala tako dugo. Ali provela je besanu noć i, kad je napokon zaspala, imala je noćne more: slike zime na obali i, što je još gore, muškarca crne kose i očiju boje ćilibara koji je nudio strast, ali je u isto vreme predstavljao pretnju.

- Sintija! – Glas njene rođake koja je zvala iz Sijetla samo je pojačao Ebinu napetost.
- O, Ebi, izvini, da li sam te probudila? Znam da ti uvek rano ustaješ. – Sintija se veselo izvini. – A sad kad imam Loru i sama sam otkrila čari ranog ustajanja.
- Mlade majke se obično žale da imaju malo vremena – uspela je Ebi da kaže s razumnom opuštenošću u glasu. Sintija je bila poslednja osoba na svetu s kojom je Ebi htela da razgovara tog jutra. Potiskujući negodovanje, sela je na visoku stolicu i nalaktila se na kuhinjski pult. – Kako je mala Lora?
- Odlično! Trenutno je gladna kao prasence. Hranim je dok razgovaram s tobom. Kako ide posao s vitaminima?
- Hvala što si me podsetila – reče Ebi s iskrenom zahvalnošću dok je uzimala bočicu sa stola. – Još nisam uzela svoju dnevnu dozu gvozda. – Otvorila je bočicu, a zatim stavila u usta nekoliko crnih tableta. Onda se nagla preko šanka i sipala vodu u čašu.
- Ti i tvoje pilule – reče Sintija uzdišući.
- Treba mi energije.
- Šališ se! Noćas si kasno zaspala?
- Nemoj mnogo da se raduješ zbog toga – reče Ebi posežući za još jednom bočicom. Neće smetati da uzme još malo vitamina B. Nervi joj danas nisu u najboljem stanju.
- Ali radujem se. Toliko dugo živiš kao kaluđerica...
- Sintija, znaš da to nije istina. – Ebi je odlučila da uzme dve tablete B kompleksa zaključujući da je tako bolje.
- Istina je. Nisi imala ozbiljnu vezu otkako si pre dve godine bila s onim agentom za nekretnine.
- Izlazim ja. Ne živim kao u zatvoru – Ebi se pobunila više reda radi nego zato što je verovala da će time ubediti Sintiju. Njena rođaka se poslednjih nekoliko godina interesovala za Ebine duge veze.
- Izlaziti s nekim nije isto što i imati divlju avanturu. Vreme je da doživiš divlju avanturu.
- U, hvala ti, imaš li nekoga za mene?
- Upravo te zbog toga i zovem danas – svečano objavi Sintija. – Upoznaću te s vrlo zanimljivim potpredsednikom koga je Vard upravo zaposlio. Svideće ti se. Ima oko trideset pet godina, razveden je, zgotan...
- O, Sintija, ne još jedan. – Ebi se ujede za usnu, a pogled joj pade na fotografiju koja je ležala na pultu pored vitamina C.
- Razmišljam o tome da napravim malu večeru osamnaestog. Šta misliš o tome? Biće to opuštena zabava, naravno. Vard će sigurno dovesti Džona. Uostalom, Vard mu je šef. Mislim da ću spremiti kuvani losos...
- Sintija, molim te...
- Je li taj momak koji te je zadržao prošle noći zanimljiviji od ovog koga ja nudim? – rođaka ju je zadirivala. – Gde si ga upoznala?
- Ebi je tako usredsređeno zurila u lik muškarca na fotografiji da gotovo nije razumela pitanje. Onda je shvatila da je Sintija pita za Tora, a ne za čoveka na fotografiji. – Upoznali smo se na kursu ikebane koji pohađam.
- Na kursu ikebane! Bože dragi! Ebi, on je sigurno homoseksualac ili tako nešto. Kakvi muškarci idu na kurs ikebane?
- Neobični – hladno reče Ebi. – I prilično sam sigurna u to da ovaj nije homoseksualac.
- Hmm – zamišljeno je izustila Sintija i Ebi je zamislila kako se kockice slažu u lepoj glavi njene rođake.
- Da li si se, ovaj, uverila u to noćas? Da li je on još tu?
- Ne, nije ovde – Ebi je zvučala iznervirano. – Sintija, prestani da se brineš za mene. Stvarno sam dobro.
- Ebi, pošto si ti celu prošlu zimu provela brinući se

o meni, valjda je prirodno da se sad ja brinem o tebi.

– Ljudi se uvek brinu o budućim majkama – Ebi je pokušala da zvuči veselo.

– Naročito kad su u pitanju buduće majke čiji je brak odjednom krenuo naopako, zar ne? Bilo je prilično napeto tada, je 1' tako? – Iz Sintijinog glasa izbijali su bol i strah.

Ebi je začula šuškanje papira i u trenutku shvatila da gužva fotografiju. Ljutito je dovršila posao. – Sintija, sad je sve u redu, je 1' tako?

– O Ebi, nikad nisam bila srećnija – uveravala ju je Sintija i zvučala je veoma samouvereno. – Sve se to desilo neposredno pre rođenja bebe. Vard je imao probleme na poslu i bio je pod velikim pritiskom, a mene je zanimala samo beba. Posle Lorinog rođenja bila sam veoma zauzeta, nisam u isto vreme mogla da budem i majka i supruga. Hvala bogu što sam shvatila kako moram da se saberem pre nego što se sve raspadne. Sad mi je život savršen. Možda to dugujem svim ovim vitaminima koje si me naterala da pijem.

– Hoćeš li mi potpisati menicu? – našalila se Ebi.

– Prava si poslovna žena! Ali ja ozbiljno govorim. Možda su mi sve te pilule pomogle. Znam samo da bih sigurno poludela da me je Vard ostavio jer je on najvažnija osoba u mom životu. Bojim se da mi je čak i Lora manje važna od njega.

Ebi je osetila žensku odlučnost u rođakinom glasu i s mukom je progutala pljuvačku. Vard je najvažnija osoba u Sintijinom životu. Njena rođaka bi bila slomljena kad bi stajala pored Ebi i gledala izgužvanu fotografiju na šanku. Oči joj se napuniše suzama. Suze besa i bezimenog straha.

– Ebi, jesi li još tu?

– Ovde sam.

– Na trenutak sam pomislila da se veza prekinula. Moram da prekinem. Treba da presvučem Loru, mali đavolak se upravo ispovraćao po meni.

– Radosti materinstva – promrmlja Ebi.

– Samo se ti smeji. Nikad nisam bila srećnija. Sve imam, Eb. Koliko žena ima tu sreću?

– Ne mnogo.

– Hoćeš li se ponovo videti s tim čovekom od sinoć?

– Danas po podne.

– Odlično. Kuda ćete? – Pitala je Sintija.

– U Vrtove ruža.

– Ah, Vrtovi ruža! Ebi, jesi li sigurna da je on, recimo, kandidat koji zadovoljava uslove?

– Veruj mi, sigurna sam! Zdravo, hvala što si zvala.

– Lepo se provedi! I za svaki slučaj planiraj za osamnaesti uveče.

Provod je, pomislila je Ebi kad je spustila slušalicu, poslednje o čemu razmišljam. Ustala je sa stolice i pošla da se istušira. Tek tad je spazila još jedan koverat tik ispod ulaznih vrata. Čak i pre nego što se sagnula da ga dohvati drhtavim prstima, znala je da je i u njemu fotografija. Obuzeta strahom, nespretno je otvorila koverat i polako izvadila fotografiju.

Na toj fotografiji nije se moglo posumnjati u identitet muškarca. Fotografisan je iz profila kako izlazi iz nekog hotela u društvu neke žene. Ovog puta se u pozadini jasno video okean. Ebi je htela da zaurla od besa i nerviranja dok je gledala fotografiju. Žena pored tog muškarca bila je Ebi.

Na trenutak je samo stajala i gledala fotografiju, a sećanja su joj obuzela misli. Neko ju je slikao tokom tog vikenda koji je provela na plaži prošle zime. Neko ju je pratio i snimio s njenim pratiocem dok su zajedno provodili vikend. Neko je stajao pred njenim vratima i bukvalno je pratio. Zašto?

To pitanje ju je sve vreme morilo. Zašto bi neko radio tako nešto? Nervozno je okretala fotografiju. Toliko besno se usredsredila na to da je tek posle nekoliko minuta primetila da je u kovrti još jedan papir.

Poruka, smeteno je pomislila. Mora da je u pitanju poruka. Zar poruka nije uvek povezana s učenom? O, bože. Obuzela ju je panika. Istrgla je papir i brzo pročitala otkucani tekst.

*Postoji još fotografija. Nekoliko.
Fotografija koje bi mogle uništiti brak tvoje rođake.
Ali o svemu se možemo dogovoriti, zar ne?*

Bila je nepotpisana, naravno. Ebi je stisla zube kad je shvatila koliko je u stvari bespomoćna. Bes se u njoj mešao sa strahom, a nervi su joj postajali sve napetiji. Puls joj se trkao s adrenalinom, ali nije mogla da uradi ono što joj je nagon nalagao: da izabere da li da se bori ili da pobjegne.

Misli su joj se vrtložile i onemogućavale je da racionalno razmišlja. Očajnički je htela da sabere misli mahnito hodajući po sobi. Nije bilo načina da se bori s ucenjivačem iz senke. Nije imala pojma ko je to niti ko bi to mogao biti čak ni kad bi se pojavio pred njom. Osećala se kao glineni golub koji čeka metak iz lovčeve puške.

Još brže se ushodala. Već dvaput je nogom udarila u kutiju s vitaminima. Kad se treći put saplela, iz sve snage šutnu zlatnozelenu kutiju. Morala je da uradi nešto konstruktivnije od šetanja po sobi. Pitajući se šta bi drugi ljudi uradili da su se našli u sličnoj situaciji, pokušala je da se sabere da bi uvidela šta sve može da preduzme.

Kratak spisak mogućnosti koje su joj pale na pamet jedva da joj je pomagao. U stvari, samo je izazvao još veću paniku.

Jedino je želela da sazna ko je počinilac tako prljavog dela i nagonski je osetila potrebu da zaštiti Sintiju. Ništa drugo joj nije bilo važno. Bila je saterana u ugao, a trebalo je da poduzme nešto ili će je nepoznati lovac potpuno razoružati. Ebi se zaledila pri toj pomisli. Neće sedeti i čekati svoju sudbinu! Mora da postoji nešto što može da uradi kako bi zaštitila sebe i Sintiju.

Nesvesno je grizla usnu, primoravajući sebe da priđe prozoru i zagleda se u izmaglicu Oregona. Neće ona ostati tu i očajavati. Mora da odredi prioritete. Mora da otkrije ko stoji iza ovoga. Moraće *da* uradi nešto. Ali još nije postojao niko stvaran s kim bi mogla da ukrsti koplja.

Odjednom je shvatila da joj je jedino preostalo da beži. Pošla je u spavaću sobu. Ucenjivač ne može da uradi mnogo ako mu žrtva nije u vidokrugu. Uvek postoji mogućnost da on fotografije odnese Sintiji, ali to joj baš nije izgledalo logično. Onda neće dobiti nikakav novac.

Verovatno će ucenjivač prvo pokušati da dođe do žrtve. A ako je žrtva van grada, možda će Ebi imati dovoljno vremena da shvati šta se dešava i ko joj preti. Shvatila je da će, ako pobjegne, ipak postići nešto umesto da samo predstavlja laku metu. To je zavaravanje. Znala je da je tako dok se tuširala, oblačila farmerke i crveni uski džemper i počela da se pakuje. Ali nagon joj je govorio da će je ucenjivač zasigurno tražiti i loviti još neko vreme, pa ona može da iskoristi to vreme da preduzme nešto pametno. Kad bude mogla da ga istera na čistinu i da sazna ko je on, onda će moći da mu se osveti.

Ne znajući koliko dugo će biti odsutna, Ebi je naterala sebe da se pažljivo spakuje. Bio je april, rano proleće, a to znači prohladno. Spakovala je nekoliko džempera i pantalona za svaki dan i sve to stavila u najveći kofer, a onda spakovala i dovoljno donjeg veša. Uvek može da opere ono što joj je potrebno u hotelskoj sobi.

U hotelskoj sobi? U kakvoj hotelskoj sobi? Gde da odsedne? I šta da radi s pošiljkama koje treba da isporuči tokom nedelje?

Prošlo je još vremena dok je pozvala svoju glavnu prodavačicu i dogovorila se s njom da organizuje distribuciju. Gejl Ferli je bila spremna da to obavi, mada je bila malo iznenađena.

– Naravno, odmah dolazim i uzeću kutije, ali kad ćeš se vratiti, Ebi?

– Nisam sigurna. Nešto je iskršlo i možda ću odsustvovati nekoliko nedelja. Reći ću domaru da te, ako ti bude potrebno još robe, pusti da uđeš u moj stan, važi?

Onda je nestrpljivo čekala da dođe Gejl i da uzme kutija za najmanje jednu nedelju. Kad je Gejl otišla s punim prtljažnikom *megalajf* proizvoda, bilo je već pola dvanaest.

Ebi je pogledala po stanu i ugledala svoju zalihu vitamina. Brzo ih je spakovala i ubacila u malu torbu na vezivanje. Ako su joj ikad u životu bili potrebni, to je bilo tada. Pre nego što je zatvorila torbu, izvadila je iz nje bočicu vitamina C i ubacila nekoliko tableta u usta. Sad zaista ne treba da dozvoli sebi da dobije grip ili da se prehladi.

Ebi se upitala je li spakovala previše stvari kad je shvatila da jedva može da odvuče kofer do vrata. Ali nije mogla da zna koliko dugo će odsustvovati. Bolje da ima više nego manje stvari. Gurala je i vukla kofer do ulaznih vrata i, upravo kad je htela da se vrati u spavaću sobu da uzme mantil, neko je pozvonio.

Tek tada se setila da ima sastanak s Torom. Užasnuto je pogledala na sat i videla da je deset do jedan.

– Do đavola! – Sad mora brzo da smisli neki izgovor. Kako se nije setila da mu telefonira ranije? Verovatno mu se neće svideti što ju je zatekao na vratima.

– Užasno mi je žao, upravo sam htela da te pozovem – odlučno je zaustila kad je otvorila vrata i ugledala ga. Na sebi je imao uobičajenu klasičnu kombinaciju, košulju dugih rukava i tamnosmeđe pantalone. Tor ju je pogledao i ni reč nije rekao, bilo mu je čudno što je skoro neočekljana i što na sebi ima potpuno izbledele farmerke.

– Zašto je trebalo da me zoveš? – napokon upita.

– Bojim se da ću morati da odem iz grada na neko vreme – rekla je brzo boreći se da smisli neko pametno objašnjenje. – Desilo se nešto vrlo neočekivano. Upravo su me pozvali rođaci. Izvinjavam ti se, malo sam zbunjena. Celo jutro sam se pakovala i...

– Kuda ideš? – upita je blago, zakoračivši prema njoj s tako jasnom namerom da se ona automatski povukla.

– Ovaj, na obalu – odgovorila je, smatrajući da to zvuči razumno. – Provešću nedelju-dve na obali.

Oči boje ćilibara mu se suziše. – U odmaralište u kojem si zimus provela vikend?

Ebi preblede kad je pomenuo mesto na kojem se dogodilo ono što je izazvalo ovu katastrofu. Tor to nije mogao da zna, naravno. Samo je nagađao pošto je video brošuru na pultu. Namerno se nakašljala. – Ovog puta ću zapravo otići malo severnije, moji rođaci žive u jednom mestu blizu Linkolna.

– Koliko dugo ćeš odsustvovati? – Odmakao se od nje dok je pričala i istraživački gledao po podu.

– O, otprilike nedelju dana. – Ebi se trudila da zvuči uverljivo. Nervozno se namrštila dok je on gledao prema kuhinjsku pultu. Izgužvana fotografija koja joj je stigla prethodne večeri i dalje je bila tamo gde ju je ostavila dok je pričala sa Sintijom. Kao da je nije primetio.

– To je pomalo neočekivano, je 1' da? – Nehajno je seo na visoku stolicu, jednu nogu je podigao na prečku, druga mu je bila na podu.

Ebi oseti kako joj hladni trnci klize niz kičmu. Nije joj se dopalo to opušteno ponašanje i pitanja koja podrazumevaju njihovu bliskost. Morala je odlučnije da reaguje. – Tek jutros su me pozvali. Moja tetka hoće da provede neko vreme na obali i treba joj neko da vodi brigu o njoj. To mi je divna prilika da se odmorim nekoliko dana i da uživam u okeanskom vazduhu.

– Ebi pogleda na ručni sat: – Stvarno treba da pođem. Kasno je, a obećala sam da ću stići do večere. Moja sirota draga tetka je vrlo brižna osoba.

– I ja sam brižna osoba – preko usana mu je preletela neobična senka osmeha.

Ebi je zurila u njega ne znajući o čemu razmišlja.

– O čemu se ti brineš? – upitala ga je ravnodušnim glasom.

– Oh, o svačemu pomalo.

– Tore...

– Možda se, na primer, brinem što si odlučila da ne dođeš na zakazani sastanak bez ikakvog obaveštenja. Ili bih mogao da se pitam zašto izgledaš tako napeto i nervozno kad si sve isplanirala i sad treba samo da se odvežeš do obale kako bi se pridružila rođacima. – Izenada je spustio krupne šake na pult i uzeo izgužvanu fotografiju. – Ili – nastavio je – mogao bih da budem zabrinut zbog pravog razloga zbog koga si izzenada odlučila da odeš na obalu. Izgleda da ti je to omiljeno mesto za odmor.

– Pa, eto, sviđa mi se obala – promrmljala je dok ju je obuzimala panika. Izaći na kraj s Torom jednako je teško kao i izboriti se s nepredvidljivom zveri. To nije pošteno, već ima dovoljno problema.

– I meni se sviđa obala. Možda bi tetka želela da ima još jednog gosta. Zašto me ne pozoveš da pođem s tobom?

Zinula je u čudu. – Da te pozovem da podeš sa mnom? – ciknula je. – Tore, to je nemoguće! Tetkina kuća je mala i ona ne voli strance. Osim toga, ne mogu tek tako, tek tako da te pozovem da provedeš nedelju ili dve sa mnom. Zaboga, jedva te poznajem.

– Odseću u obližnjem motelu ako misliš da tvoja tetka ne bi želela još jednu osobu u kući.

– Tore, ponašaš se smešno!

– Nisam smešniji od tebe dok pokušavaš da me ubediš da te je tetka izzenada pozvala da je posetiš. – Zastao je i namrštio se. – Nisi ni pomislila da mi se javiš, zar ne? Upravo si bila pošla prema vratima kad sam stigao. U čemu je problem, Ebi? Da li uvek ovako skočiš kad on pozove? Mislio sam da imaš više ponosa.

– Kad ko pozove? – tiho je prošaputala.

Tor je pažljivo izravnao zgužvanu fotografiju i pogledao muškarca na fotografiji. – On. Tip s kojim često ideš na obalu.

Ebi nervozno proguta pljuvačku pogleda prikovanog za Torovo lice čeličnog izraza. – Ne znaš ti ništa o tome. I nema potrebe da ti išta objašnjavam. Vreme je da kreneš.

– Ne idem dok mi ne kažeš istinu – tiho je rekao.

– Šta ako ti se istina ne sviđa ili ako mi ne poveruješ? – uzvratila je.

– Onda verovatno uopšte neću otići. Barem neću otići dok ne popričam s tobom.

Usta su joj bila suva. – Tore, ne možeš to da mi radiš.

– Šta ne mogu da ti radim? Samo tražim objašnjenje.

– Objasnila sam ti! I izvinila sam ti se što sam upropastila izlazak. Zar misliš da imaš pravo na još nešto? Tore, ništa ti ne dugujem!

– Da li ga voliš?

– Da li volim koga? – ljutito je odgovorila.

– Čoveka s fotografije.

– Ne, ne volim ga!

– Zašto si onda poletela da provedeš s njim nedelju dana na moru?

– Neću provesti nedelju dana s Vardom! – Ebi sklopi oči ljuta na sebe kad je shvatila kako se izletela.

– Vard?

– Nema veze. Samo pusti to, Tore. Molim te. Moram da odem odavde.

– Voleo bih da mu znam i prezime – dodade Tor zagledan u fotografiju.

– Možeš da čekaš dok se pakao ne smrzne!

Digao je glavu i pogledao je prodorno i čudno preteče. – Zar ne znaš – Tor nastavi veoma lagano – da su spoljni rubovi pakla već smrznuti? Pakao je veoma hladno mesto, Ebi. Uopšte nije vrelo. Hladno i potpuno usamljeno.

U tom trenutku Ebi je bila veoma sigurna da Tor Latimer zna o čemu priča. Gledali su se preko sobe. Ebi je bilo jasno da se neće rešiti ovog čoveka ako mu pruži neke odgovore.

– Misli šta hoćeš – umorno je rekla. – Ionako nema veze.

– Pokušaj da mi kažeš istinu. Mislim da ću poverovati kad je čujem.

Uznemireno se ushodala, koračala je preko sobe, a onda se spustila na sofu. – Ne želim da pričam o tome, Tore. Molim te, idi.

Načinio je jedva primetan pokret od kojeg je zadrhtala. Prešao je preko sobe pre nego što je stigla da ustane i trenutak kasnije snažnim rukama joj je obuhvatio mišice. Podigao ju je sa sofe dok nije stala ispred njega, a na licu joj se ocrtavalo nemoćno opiranje.

– Da li je čovek s fotografije tvoj ljubavnik? – Svaku reč je izgovorio silinom udarca.

Strah se uvukao u Ebi. Strah od kojeg je strepela kad bi pomislila na nekog muškarca. Sa strahom je osetila odlučnost da ne popusti pred njim.

– Rekla sam ti da mi nije ljubavnik.

– Ko je on?

– Ne želim da ti kažem.

– Ebi, reci ćeš mi ko je on.

– A šta ako neću? – Ovo izazivanje oduzelo joj je svu hrabrost. Osetila je kako joj se njegovi snažni prsti zarivaju u kožu ruku i njegova snaga ju je ostavila bez daha.

– Reci ćeš. – To nije bila pretnja. Kao što je Tor rekao, on jednostavno izgovara činjenice. Sasvim nenadano, Ebi mu je poverovala.

– On je muž moje rođake – prošaputala je. – Vard Tajson. Čovek koji vodi *Lindon tehnologije*, računarsku kompaniju mog ujaka.

– I ti nisi pošla da provedeš nedelju s njim?

– Nisam!

– Ali si provela vikend s njim prošle zime?

– To te se ne tiče! – prosiktala je.

Ništa nije rekao, ali su se njegove velike šake pomerile naviše od ruku ka njenom vratu. Strah je prostrujao kroz nju i otvorila je usta da vrisne.

Zagušio je vrisak svojim usnama, spuštajući ih takvom silinom da je ostala bez daha. Sleđena od straha, potpuno se ukočila očekujući da će njegovi prsti svakog časa stegnuti njen vrat. Oči su joj bile širom otvorene, telo joj je bilo napeto pod njegovim dodirima. Boriće se, odlučila je.

Ali veliki snažni prsti nisu joj stegli vrat. I dok je usnama preuzimao kontrolu nad njom, shvatila je da taj poljubac nije bio nasilan. Ebi je na trenutak ukorila sebe zbog grubosti. Tek kad je osetila kako joj on prstima lagano miluje potiljak, shvatila je da je Tor neće povrediti. Olakšanje je unelo živost u nju isto kao što ju je pre toga strah paralisao.

– Ebi – stenjao je. – Ebi, zašto me se toliko plašiš?

Setila se kako je on držao cveće i opustila se uz njega. Hvatala je dah u velikim uzdasima kad ju je pustio da stavi glavu na njegovo rame. Dlanovi su mu klizili niz njena leđa milujući i ohrabrujući je. Ebi je počela da shvata kako može da bude utehe u muškarčevoj snazi. Ta misao je bila dovoljna da joj se zavrti u glavi.

– Tore, ovo se tebe ne tiče – zaustila je mučnim glasom. – Molim te, veruj mi da moram da idem.

– Onda ću ja poći s tobom – promrmljao joj je u kosu. – I biću s tobom sve dok mi ne kažeš istinu. Zar misliš da ne znam da nešto nije u redu? Nervozna si od one večeri kad smo imali čas. Zar misliš da nisam video kako je ona fotografija uticala na tebe? Ebi, šta ti se desilo jutros? Zašto si htela da se spakuješ i da odeš a da mi se ne javiš i ne otkažeš sastanak?

– Ne mogu da ti objasnim, ni sama nisam sigurna šta se dešava. Ne želim da te mešam u to – iskreno je prošaputala.

– Već sam umešan. Draga, ostaću s tobom dan i noć dok ne otkrijem šta se tačno događa.

– Ne možeš to da uradiš.

– Da li zaista veruješ da me možeš zaustaviti? Ebi, uskoro ću biti tvoj ljubavnik, imam pravo da te zaštitim.

Odmahnula je glavom osetivši se zarobljenom njegovom snagom i upornošću. Predosećala je da ovom čoveku nikad neće moći da kaže ne. – Ne možeš to da kažeš. Ne znaš šta se dešava i šta će se desiti među nama. Budi razuman. Zar ne možeš da prihvatiš i poslušаш me?

– Ne mogu, sasvim sam razuman jer znam šta će se desiti među nama. Znam to još otkako sam te prvi put dovezao kući posle časa.

– Tore, neću ti dozvoliti da preuzmeš kontrolu nada mnom. – Njen protest nije bio snažan, ali je zvučao odlučno. – Ne želim da me požuruješ da budem s tobom. Nisam sigurna da hoću to i ne želim da tvrdiš da imaš bilo kakva prava na koja nisam spremna da pristanem.

– Onda ćemo samo sedeti ovde u sobi i pričati o tome dok ti ne budeš spremna da se odlučiš za vezu sa mnom i dok ne budeš spremna da mi daš ta prava.

Čula je prizvuk nemarnog zabavljanja u njegovom glasu i nervozno je trznula glavu ne osećajući više strah i bespomoćnost koji su je celo jutro obuzimali. Ali pre nego što je mogla da progovori, povukao ju je u krilo dok je sedao na stolicu. Njegove zlatnosmeđe oči sijale su kao da se zabavlja, ali je u njima videla i da je neumoljivo odlučan. Ebi je osetila zbuđenost i začuđenost dok je pokušavala da shvati čoveka koji ju je ljuljuškao u krilu.

– Ti to ozbiljno govoriš, je l' da?

– Kao što si rekla, ja sam uvek ozbiljan. Ne mešam se u ono u šta ne želim da budem umešan. Ali kad nešto odlučim... – slegnuo je ramenima. Poruka je bila jasna.

– Navikla sam da s divljenjem gledam kako na času slažeš cveće upravo onako kako želiš – promrmljala je pokušavajući da nađe odgovor na njegovom licu.

– Samo se seti da nijedan cvet nisam slomio dok sam radio. – Igrao se s pramenovima njene kose boje meda. – Ebi, da li spavaš s tim čovekom s fotografije?

– Ne!

– Da li si otputovala s njim prošle zime?

– Da li je to važno?

– Nije. Nije ako je sad sve među vama gotovo. Ako nije, želim da prekineš to. I sam ću to obaviti ako se plašiš da se suočiš s njim.

Zagledala se u njega i odlučila. – Nisam u vezi s Vardom Tajsonom niti sam ikad bila u vezi s njim. On je muž moje rođake. Sintija i ja smo praktično odrasle zajedno. Ni za šta na svetu je ne bih povredila!

Prihvatio je to s nedokučivim izrazom lica. – U čemu je onda problem?

– Problem je u tome što... – zastala je, liznula suve usne i nastavila – problem je u tome što smo pre nekoliko meseci zajedno proveli vikend. Vikend koji bi mogao biti pogrešno protumačen. To bi mnogo povredilo moju rođaku kad bi saznala. A izgleda da je neko saznao za taj vikend.

– I?

Nije mogla da dokuči da li joj veruje ili jednostavno želi da čuje celu priču. Bez reči je ustala i prešla preko sobe, do stola na kojem je ležala njena tašna. Otvorila je crvenu kožnu tašnu i izvadila drugu fotografiju, zajedno s otkucanom porukom. Čutke se vratila do njega i pružila mu ih.

Napeto je proučavao i fotografiju i poruku, a onda ih pažljivo spustio na stočić od zatamnjenog stakla.

– Neko te ucenjuje.

Zadrhtala je kad je on glasno izgovorio te reči. Nesvesno je ukrstila ruke preko grudi braneći se kao dete. – Izgleda da je tako.

– Koliko traži?

– Još ne znam.

– Da li možeš da pretpostaviš ko je to?

Odmahnula je glavom i u očajanju stisnula kapke.

– Kuda si pošla kad sam stigao? – Grubo je i nepopustljivo postavio to pitanje. Ebi se već pokajala što je odlučila da mu kaže istinu.

– Nekud. Bilo kud. Samo sam želela da odem iz grada. Ta druga fotografija i poruka stigle su jutros. Proteklih nekoliko sati razmišljala sam samo o tome kako da pobežem iz stana. Potrebno mi je vreme da razmislim. Potrebno je vreme da izvučem na čistinu tu osobu i da se suočim s njim.

– Jesi li sigurna da je reč o muškarcu?

– Nisam, ni u to nisam sigurna. Ali mislim da će ta osoba, ko god da je to, pokušati da me nađe, a dok bude pokušavala, moći ću da otkrijem ko mi preti.

– Da li si razmišljala o tome da se obratiš policiji? – mirno ju je pitao.

– Nisam! – Naglo je okrenula glavu da ga pogleda.

– Još nisam. I neću im se obratiti sve dok ne budem u prilici da se sama suočim s tim. Ne želim da Sintija bude povređena, osim ako ne bude postojao nijedan drugi način da saznam ko je to. Slomilo bi je kad bi videla te fotografije i kad bi joj neko rekao da sam bila s njenim mužem! O, Tore, ne mogu da joj to učinim. Tako smo bliske. Ne želim da je povredim. Sve ću učiniti da sprečim to.

– Uključujući i plaćanje ucenjivaču?

– Sigurno postoji način da ga zaustavim!

– Ili da zaustaviš *nju* – blago ju je podsetio Tor.

– Ili *nju* – bezizražajno se složila Ebi.

U sobi je zavladao tišina dok je Tor razmišljao o onome što mu je ispričala. Dobio je odgovore, s nelagodnom pomislila Ebi. Kako će reagovati? Nije mogla da protumači ozbiljan izraz njegovog lica. Oči boje ćilibara bile su blistave i nepokolebljivo je gledao njeno napeto lice.

– Dobro – naposletku je rekao.

Ebi je zurila u njega. Očigledno je doneo neku odluku, ali nije mogla da rastumači šta je odlučio. – Šta dobro?

– Ako hoćeš da pobegneš i da otkriješ ko je to, pustiću te.

Trgla se pomalo zatečena. Posle svih tih pitanja, nije očekivala da će se Tor jednostavno povući i dozvoliti joj da sprovede svoj plan. Zar će je sad napustiti? Zašto mu je dopustila da je prisili da mu ispriča celu priču? Gordo je okrenula glavu.

– Onda, do viđenja, Tore. Dovoljno dugo si me zadržao.

U očima boje ćilibara zaiskrio je osmeh. – Zadržao te? Gospođo, ovo je tek početak. Posle toga ću te oteti. Pošto si se spakovala, pretpostavljam da više nema smisla da sedimo ovde. Hajdemo.

– Šta? Kuda idemo? Tore, šta to pričaš? – upitala je boreći se između osećaja olakšanja i srdžbe.

– Nameravaš da nestaneš na neko vreme kako bi otkrila ko je to, je li tako? E, pa, ja znam mesto gde možeš da se skloniš. Ja ću biti s tobom da ti pomognem kako te onaj ko to šalje ne bi više zaticao nespremnu. – Uzeo je fotografiju i poruku i ustao. Pošto je Ebi i dalje nepomično stajala, namršteno ju je pogledao. – Pokreni se, draga. Čeka nas duga vožnja.

4.

Ebi je bila napeta i odsutna dok je Tor državnim putem koji se pružao uz moćnu reku Kolumbija vozio iz Portlanda prema istoku. Nekoliko kilometara rečnog toka činilo je prirodnu granicu između država Vašington i Oregon presecajući veličanstvenu klisuru. S Ebine desne strane guste planinske šume uzdizale su se prema nebu, a s leve je reka tekla

prema okeanu. Bio je to divan prizor, u kojem bi Ebi u drugoj prilici uživala. Ali sada se osećala zarobljenom gledajući grotlo klisure.

Ili se tako osećala zato što je zarobljena u kolima s muškarcem kojeg jedva poznaje, s muškarcem koji pokušava da preuzme kontrolu nad njenim životom, muškarcem zbog koga se oseća kao da je u upala u zamku.

Ipak, možda se tako osećaju sve žrtve učene. Ispreplela je prste u krilu.

– Rekao bih ti da ne brineš kad bih znao da je to dobar savet – glasno je razmišljao Tor pošto je pogledao u njene ruke.

– U pravu si. Nikad mi se ovako nešto nije dogodilo. Besna sam i uplašena i osećam se tako jezivo bespomoćnom. Šta ako moj plan ne bude uspeo?

– O, ja mislim da će te ta osoba, ko god da je, pratiti. Ostavili smo dovoljno tragova. Pošto smo sreli tvoju komšinicu u ulazu i pošto sam ostavio poruku na telefonskoj sekretarici, svako će lako shvatiti da smo u mojoj planinskoj kući u klancu Kolumbije. Nismo otišli tajno.

Ebi se ugrizla za donju usnu kad se setila da je Tor rekao njenoj komšinici da putuju. Gospođa Hemond je hitro pogledala Ebi, a zatim se zagledala u snažnog tamnokosog muškarca koji je stajao pored nje i držao kofer.

– Odlična zamisao, ako mene pitate – odobravalala je gospođa Hemond. – Imam skoro osamdeset godina i, kad bih ponovo mogla da proživim prvih trideset, mogu vam reći da bih se potrudila da stvorim nekoliko zanimljivih uspomena. Lepo se provedi, Ebi draga. On izgleda kao neko ko može da se brine o tebi. – Sićušna žena je namignula Toru. – Ne dozvolite da vas uplaši, mladiću. Mnogo je mekša nego što ponekad izgleda.

– Imaću to na umu – poslušno je promrmljao Tor.

– Divan dan za vožnju – rekla je gospođa Hemond osmehujući se.

– Hteli smo da odemo u moju planinsku kuću iznad Kolumbije.

– Gore pored klisure? Divan predeo! – oduševljeno je rekla gospođa Hemond. – U koje mesto idete?

Tor joj je kratko rekao ime malog sela i blago se osmehnuo Ebi. – Jesi li spremna?

– Jesam. – Ebi se nagoniski obratila starici. – Gospođo Hemond, pitala sam se da li biste mogli...

– Ne brini o svojim biljkama, draga. Boni Vilkins i ja ćemo se pobrinuti za njih. Samo ti idi.

Ebi i Tor su ušli u lift, a zatim i u BMW. Svratili su u Torovu kuću, ogromnu modernu građevinu koju Ebi nije imala vremena da prouči. Tor je, efikasan kao obično, spakovao torbu i pošli su pre nego što je Ebi uspela da vidi išta drugo osim hladne, savremeno uređene dnevne sobe.

– Ebi – rekao je Tor prekinuvši je u razmišljanju.

– Problem nije u tome da li će nas ucenjivač pratiti i otkriti svoj identitet. Problem je kako se izboriti s njim kad to učini.

– Znam – odvrtila je uzdišući.

– Šta onda planiraš da učiniš? – Tor je blago navaljivao.

– Ne znam! Tore, ne mogu ni da zamislim šta ta osoba hoće od mene. Hoću da kažem, uspešna sam u poslu, ali svakako nisam imućna. Ne postoji način da mu dam veliku sumu novca.

– Ako on ili ona nije profesionalni ucenjivač, verovatno neće tražiti mnogo novca – zaključio je Tor i slegnuo ramenima.

– Ne deluješ preterano zabrinuto zbog toga – zamerila mu je.

– Zbog visine sume? I nisam zabrinut. Nećeš mu platiti, tako da je svejedno koliku sumu traži.

– Možda ću morati da platim dok ne nađem način da ga zaustavim.

– Nećeš.

– Tore, moram da postupim razumno. Ako mu platim, dobiću malo vremena.
– Šta god da se desi, nećeš mu platiti. Ne mogu ti to dozvoliti. – Tor je posmatrao autoput pred sobom, a njegov profil je izgledao kao da je isklesan u kamenu.

Ebi je duboko uzdahnula. – Ne možeš ti da odlučuješ o tome. Ako ja odlučim da je najbolje rešenje da mu platim, to ću i učiniti. U pitanju je sreća moje rođake i učiniću sve što moram da bih je zaštitila. Ne zanimaju me tvoji muški stavovi prema ucenjivačima.

– Dušo, ne možeš da mu platiš – blago joj je objasnio Tor. – Ako mu popustiš, postaće mnogo gore. Umešao sam se u ovo zato što smatram da je logično da pokušamo da ga izvučemo na čistinu. Uvek je razumno upoznati protivnika. Onda treba delovati.

– Videćemo – buntovno je izjavila Ebi ne odobravajući način na koji je preuzeo kontrolu nad situacijom. – Imaš li mnogo iskustva s ucenjivačima? – podrugljivo je dodala.

– Imam iskustva s izopačenim ljudima. To je isto.

Ebi se okrenula da ga pogleda. – S kakvim izopačenim ljudima?

– To je duga priča i zaista ne bih sad o tome.

– A ja imam iskustva s dominantnim muškarcima – odvrtila je Ebi – i naučila sam ponešto o njima.

Uglovi usana izvili su mu se u jedva primetan osmeh.

– Ne, nisi. Da si naučila, ponašala bi se prema meni onako kako ja nameravam da se ponašam prema ucenjivaču. Ne bi učinila nikakav ustupak. Ali već si pogrešila u odnosu sa mnom. Učinila si mi mnogo ustupaka. Zato si sad zarobljena.

– To nije smešno, Tore.

– Izvini. Nisi prva koja se žali na to što mi manjka smisao za humor. Mi ozbiljni muškarci imamo težak život. – 1 dalje se smeškao. – Jednog dana ću poželeti da saznam sve o njemu. To si već shvatila.

Ebi se ukočila znajući da nema smisla da se pretvara da ne zna kako on misli na muškarca iz njene prošlosti zbog kojeg je postala tako oprezna. – Ne volim često da pričam o tome.

– Nećemo pričati često. Samo jednom. Ali ćeš mi sve reći.

Ebi ga ljutito pogleda. – Jedino što ću reći o tom iskustvu jeste da sam mnogo naučila iz njega.

– Na primer?

– Naučila sam, na primer, da zapovedničko ponašanje i posesivnost nisu nimalo romantični ni uzbudljivi. Naučila sam i da je ljubomora bolest, a ne izraz strasti.

– Nastavi – blago ju je podstakao.

Kad je shvatila da je već rekla mnogo više nego što je nameravala, Ebi se zaustavila. Neće dozvoliti da zbog svoje plahovitosti sve poveri muškarcu koga još nije dovoljno upoznala. Niko, čak ni Sintija, ne zna celu priču o Flinu Randolphu.

– To je završeno. Trudim se da ne razmišljam i nikad ne govorim o tome.

– Da li je ikad pokušao da stupi u kontakt s tobom otkako ste se razišli?

– Nije, hvala bogu!

– Gde živi?

– U Sijetlu. – Namrštila se. – Tore, rekla sam da neću da pričam o tome. Mislim da bi trebalo da se usredsredimo na pravi problem.

– Na ucenjivača? Ne možemo mnogo da učinimo dok on ili ona ne odluči da pođe za tobom. U seoskoj oblasti poput ove u koju te vodim strancu nije lako da se dugo krije. Da bi došao do tebe, biće prinuđen da se raspituje, da se kreće. Pre ili kasnije doći ćemo do njega.

Ebi je osetila odlučnost u glasu svog pratioca. – Govoriš kao da ćemo moći zauvek da ga se oslobodimo.

– Nešto ću smisliti.

Ebi se s nelagodom promeškolljila, pitajući se šta ju je spopalo kad je dozvolila sebi da ovako ode iz grada. Dok su kilometri promicali, konačno se smirila i počela da razmišlja o

onome što je učinila. Njen trenutni položaj je u najmanju ruku krajnje neizvestan, ali s druge strane, bilo je nečeg vrlo utešnog u saznanju da više ne mora sama da se suočava s problemom.

Snaga Tora Latimera više ju je ohrabrivala nego što ju je plašila. Ebi nije bila sigurna zašto se tako osećala, ali je priznala da je to činjenica. Tor je u stanju da joj ulije strah – već se uverila u to – ali to je, na neki način, nije ni plašilo ni brinulo.

Žena mora da bude veoma obazriva, stoti put je podsetila sebe. Ne sme dozvoliti sebi da je zavedu strast i želja. A u očima Tora Latimera bilo je i jednog i drugog. Želeo ju je. Nije to krio. Pitala se koliko je njegovo zaštitničko ponašanje samo sredstvo zavođenja.

– O čemu razmišljaš? – blago ju je prekinuo Tor.

– O tome da postajem paranoična.

– Rekao bih da imaš osnova za to. Ljudi koje ucenjuju imaju pravo da se osećaju paranoično.

Procenjivački ga je pogledala. – Ne brinem se zbog toga. Znam da imam pravo da se zbog tog problema osećam paranoično.

– Postaješ paranoična zbog mene? – blago ju je upitao.

– Pomalo.

Na trenutak se zamislio nad tim, onda je klimnuo glavom. – Možda i za to imaš razloga.

– Zar moraš to da govoriš? – planula je. – Zar ne vidiš da sam ionako dovoljno nervozna! Ne treba mi i tvoje čudno zadirkivanje.

– Zašto misliš da te zadirkujem? – Pogledao ju je iskreno iznenađen njenim zaključkom.

– Mnogo ti hvala! Samo nastavi: još više me unervozi, zabrini i uznemiri. Ne znam šta me je spopalo da ovako pobegnem s tobom. Mora da sam sišla s uma kad sam pristala da me povedeš. Trebalo je da ostvarim svoj prvobitni plan.

– I da nestaneš suočavajući se sama s problemom?

– Možda bi to bilo bolje nego da sve vreme razmišljam da li ćeš me ti napadati.

– Da li se zaista brineš zbog toga? Ili se plašiš da možda nećeš pokušati da pobegneš kad odlučim da te, ovaj, napadnem?

– Tebi je sve ovo baš zabavno, zar ne? – ljutito ga je optužila Ebi.

– Ne. Nije mi zabavno. Možda me kopka. Možda je pomalo opasno, ali zabavno nije – odgovorio je potpuno trezveno.

– Opasno! Za mene ili za tebe?

– Za oboje.

– Nisam ti tražila da se zbog mene izlažeš opasnosti – podsetila ga je.

– Nisam govorio o strahu od suočavanja s ucenjivačem. Govorio sam o mogućnostima koje imamo i ti i ja. – Njegov dubok ozbiljan glas bio je gotovo učtiv, kao da raspravlja o nekom akademskom pitanju koje ga zanima samo s intelektualne tačke gledišta.

Ebi ga je oprezno pogledala. – O kakvoj mogućnosti govoriš?

– O mogućnosti da upadnem u mrežu tvog luckastog nedisciplinovanog ponašanja. Nisam navikao na žene kao što si ti, Ebi Lindon. Osećam se pomalo kao cvet iz tvog aranžmana.

– O, kakva besmislica! – frknula je, ne mogavši da porekne da je deo nje iznenada osetio duboko divljenje. – Šta misliš, kako se moje cveće oseća? – izletelo joj je pre nego što je uspela da se zaustavi.

– Pomalo zbunjeno, izgubljeno, ali prilično radoznalo. Kao deo haotične situacije koju ne može sasvim da razume, ali bi mogla da mu bude zanimljiva.

– Podsmevaš mi se? – zarežala je.

– Ne, pokušavam da te ohrabrim.

– Zaista, Tore? Čini mi se da ti to ne ide najbolje. Mislim da sve više osećam paranoju.

– Da li me se zaista plašiš, Ebi? – nežno ju je upitao.

Pogledala je kako velikim šakama čvrsto drži volan i pomislila da vozi pouzdano. Onda se setila njegovih disciplinovanih, sređenih cvetnih aranžmana. A potom je razmislila o tome kako njegovo prisustvo deluje na nju. – Obavestiću te kad odlučim – mrzovoljno mu je saopštila.

Osmehnuo se na te reči, ali ništa nije rekao.

Kuća na litici nadvila se nad divlju reku i krajolik koji je oduzimaoh dah. To mesto i vidik nekako nisu iznenadili Ebi. Pogledala je okolo po šumovitom predelu pre nego što je pošla za Torom do ulaznih vrata kućice od kedrovine.

– Izgleda da voliš da budeš visoko i da uživaš u pogledu – primetila je nejasno, svesna da pomalo okleva da uđe za njim u kuću. Kao da se, sa svakim korakom, sa svakim pokretom koji je danas načinila, sve više približavala Toru. Obuzelo ju je osećanje da se sve odvija prebrzo i da bi posledice mogle biti nesagledive. Ebi je pokušala da dobije na vremenu posmatrajući krajolik. Nije bila svesna prkosnog izraza lica niti svog agresivnog stava.

Tor je zastao na pola puta do ulaznih vrata s koferima u obema rukama i pogledao ju je. Blago razmaknutih nogu, podbočena, odlučnog pogleda, podsećala ga je na vedar, hrabar i pomalo drzak cvet maka. Ali spušta se noć i maku je potrebno sigurno, bezbedno mesto na kojem će sakriti latice kad sunce iščezne.

– Ovo mesto s kojeg mogu da gledam odozgo pruža mi osećanje sigurnosti – tiho je rekao Tor. – Pretpostavljam da sam zato obezbedio svoj dom u Portlandu i saziđao ovu kuću na brdu. Uđi. Zahladnelo je. Upaliću vatru, a onda ćemo nešto da pojedemo.

Ebi se okrenula na peti prema njemu. Dugo su gledali jedno drugo. Kad uđe u kuću stvari će se na nejasan način promeniti. Ovaj čovek želi da joj bude ljubavnik. Već je preuzeo ulogu zaštitnika. Večeras će jesti, zajedno će sedeti pored vatre, spavaće pod istim krovom.

Kao da je mreža koja se ispredala oko nje postajala gušća, kao da se sužavala dok je ona razmišljala o svojoj budućnosti.

– Kasno je, Ebi. Prilično je kasno. Uđi, dušo. Ovde ćeš biti bezbedna. – Torove reči zvučale su nežno i vrlo ubedljivo kao da su joj obećavale sve što joj je potrebno.

Ebi je još malo oklevala, a onda je potisnula pomisao da je uhvaćena u klopku. Sposobna je da se izbori s Torom ako to bude potrebno. A saznanje da će noćas deliti kuću s njim ju je ohrabrivalo. Znala je da će zahvaljujući njegovom prisustvu moći da potisne strah i brige. Kad je to shvatila, Ebi se blistavo osmehnula i otišla do automobila.

– Ja ću doneti namirnice – veselo je doviknula saginjući se da uzme namirnice sa zadnjeg sedišta BMW-a. Kad je zavirila u papirnu kesu, pažnju joj privukoše boje. – Kupio si cveće! – iznenađeno je uzviknula. Krunice sitnih žutih ruža provirivale su iz malog buketa vezanog plastičnom trakom. Ugnezđile su se između boce vina i tetrapaka mleka. – Nisam videla da si ih kupio.

– Bilo je nekoliko buketa pored kase – objasnio je kad se vratio do vrata i uvukao ključ u bravu. – Mislio sam da bi lepo išle uz večeru.

– Hoćeš li da ih ispržiš ili skuvaš? – zacerekala se.

– Nije lepo zavitlavati ljude koji ozbiljno shvataju život – upozorio ju je Tor gurajući vrata i podižući kofere. Pokretom glave pokazao joj je da ga sledi i Ebi ga poslušala dok joj je na usnama i dalje titrao trag osmeha.

Unutrašnjost kuće od kedrovine bila je rustična, dopunjena teškim udobnim nameštajem i podnim prostirkama karakterističnim za taj kraj. Sve je bilo uredno, što je, smatrala je, tipično za Tora. Nije bilo pepela u kaminu, starih časopisa na stočiću, neopranih šolja na okruglom stolu od hrastovine.

Kuća je očigledno projektovana tako da se potpuno iskoristi vidik. Dnevna soba i trpezarija imale su jedan zid u staklu. Nepogrešiv ženski nagon odveo je Ebi, koja je još držala kesu s namirnicama, pravo u kuhinju.

– O, divno! Ostrvo. Uvek sam želela da imam ostrvo u kuhinji. – Spustila je kesu na drveni sto koji je stajao na sredini funkcionalne kuhinje.

– Tako ga ti zoveš? Ja sam mislio da je to nekakav sto za ručavanje. Ali čini mi se da se zbog visine za njim ne može sedeti. Hteo sam da kupim visoke stolice, ali onda sam shvatio da ih verovatno ne bih koristio.

– To je radna ploča, a ne sto za obedovanje – obavestila ga je Ebi smejući se. – Jesi li znao šta je kad si ga poručio?

– Nisam ga ja poručio. Samo sam rekao dizajnerki koliko novca može da potroši i da sredi ovo mesto. Ovo je rezultat. – Blagim pokretom ruke pokazao je ukusno uređen prostor. – Nisam često boravio ovde otkako sam kupio kuću.

Ebi ga je slušala ne znajući kako da odgovori. Da li je retko dolazio u kuću zato što je prezauzet ili zato što je vikendom radio nešto drugo? Kako bi prikrla to što nije imala šta da kaže, zavukla je ruku u kesu i počela da izvlači namirnice.

– Ko će staviti ruže u vazu? – pecnula ga je podižući buket.

– Ti ćeš, a ja ću odneti kofere gore u spavaću sobu.

Ebi se ukočila i blago iskrenula glavu. – U spavaću sobu? Jednina?

On slegnu ramenima. – Spavaće sobe, množina, ako tako želiš.

– Tako želim.

– Plašio sam se da će biti tako. – Podigao je kofere i pošao prema stepenicama. – Sići ću za nekoliko minuta.

Ebi ga je gledala kako odlazi, rasejano svesna toga s kakvom lakoćom je odneo dva kofera uz stepenice. Bio je snažan u svakom smislu. U njegovom društvu konačno može da se opusti, čak i da se malo našali. Još jutros nije verovala da će se naveče osećati tako opušteno.

Otvarajući vrata ormarića, Ebi je brzo proučila kuhinju i pronašla veliku čašu za male žute ruže. Kad se Tor vratio, nasumice je ubacila cveće u čašu i izmakla se da s divljenjem osmotri svoje delo.

– Gospođa Jamamoto bi bila preneražena – primetio je kad je ugledao ruže.

– Na sreću, večeras me ne ocenjuje. – Ebi je naborala nos i pogledala ga kao da se brani. – Osim ako ti ne nameravaš da me oceniš?

– Ne, zaboga! Da bih to učinio, morao bih da shvatim tvoj stil i namere, zar ne?

– Hoćeš da kažeš da me ne razumeš? – taj podatak ju je iz nekog razloga veoma zanimao.

– Ne shvatam te sasvim. Još ne. Ali shvatiću te, Ebi. Nameravam da posvetim mnogo vremena i pažnje da bih te razumeo. – U njegovim očima nije bilo ni naznake osmeha.

Ebi se vratila do sudopere noseći glavicu zelene salete. – Unervozim se kad se tako uozbiljiš, Tore.

– To je poslednje što bih želeo. Ali pretpostavljam da hoću da me shvatiš ozbiljno. – Pomerio se i stao pored nje ne dodirujući je. – Sad se ja brinem o tebi, Ebi. Hoću da mi sasvim veruješ. Hoću da znaš da možeš da se osloniš na mene potpuno. – Podigao je ruku i dotakao joj kosu boje meda. – I na kraju, želim da mi se prepustiš.

– Tore...

– Neću biti nasrtljiv, Ebi. To zaista nije moj stil. Jesam li sad nasrtljiv?

Osetila je šaljiv prizvuk u njegovom glasu i odgovorila mu jednako šaljivo. – Možda si u pravu. Ne izgledaš kao nasrtljiv tip. – Više deluješ kao neko ko obuzme ženu, dodala je u sebi. Brzo je potražila činiju za salatu tražeći izgovor da se odmakne od njega. – Znaš, treba da sednemo i da popričamo o onome što nameravam da učinim kad se ucenjivač ponovo pojavi, Tore. Kakvo oružje mogu da upotrebim protiv njega? Moja prva pomisao jutros bila je da pobegnem i dam sebi malo vremena da razmislim, ali kakvo će dobro doneti vreme? Što više razmišljam o tome, sve sam nervoznija.

– Onda ne razmišlaj o tome. Bar večeras nemoj. Ujutru ćemo razgovarati. – Stajao je nasred kuhinje poput još jednog ostrva i posmatrao je kako raspoređuje namirnice. – Samo

zapamti da, šta god da se desi, nisi sama. Na kraju krajeva, možemo da se obratimo policiji. To ti je jasno, zar ne? Čim saznamo o kome je reč, šta hoće i dođemo do nekih dokaza, treba da obavestimo policiju.

– Ne! – Ebi se okrenula zaprepašćeno ga gledajući plavim očima. – To je poslednje što bih uradila!

– Ucenjivač upravo na to računa, draga. Zato i postoje učene.

– Tore, obećao si da ćeš mi pomoći.

– I hoću.

– To onda znači da nećeš otići u policiju. Ako ne mogu da ti verujem da nećeš to učiniti, odmah odlazim.

– Smiri se, Ebi. Ništa ne bih uradio bez prethodnog dogovora s tobom. Dajem ti reč.

U glasu mu je osetila tihu aroganciju, koja joj je govorila mnogo više od njegovih reči. Gledala ga je još jedan trenutak, a onda se okrenula da napravi salatu. Situacija je bila višestruko neobična, ne samo zbog njenog odnosa s ovim čovekom. Osećala je kako se njen svet polako izokreće, a iz straha da će izgubiti kontrolu nespretno je baratala nožem kojim je čistila paradajz.

– Možda je bolje da ja isečem paradajz dok se ti pozabaviš odrescima – predloži Tor uzimajući joj nož iz ruke. Proučavao je njen izraz lica još nekoliko trenutaka, a onda se nasmešio. – Kad bolje razmislim, sipaću nam čašu vina pre nego što nastavimo da spremamo večeru.

Bio je u pravu u vezi s vinom, zaključila je Ebi nekoliko sati kasnije dok je ležala u krevetu i čekala da je obuzme san. Nekoliko čaša ublažilo joj je nemir dopuštajući joj da se opusti i da čak uživa u obroku. Ili se možda opustila zahvaljujući Torovoj smirenosti kojom je prilazio svemu, od razgovora do paljenja vatre. Šta god da je razlog, uspela je da prihvati Torov savet i da odloži do jutra svaku raspravu o nevolji koja ju je zadesila. Ali dok je ležala sama u mraku, strahovi su počeli da isplivavaju. Istina je da se ovde, u domu Tora Latimera, oseća privremeno sigurno, ali koliko dugo to može da traje? I otkud joj pravo da opterećuje Tora svojim problemima? Naravno, svakako ga nisam namerno uvukla u ovo, podsetila je sebe. Čovek je jednostavno sam danas po podne ponudio pomoć i sam se upleo u sve. Uzalud se pitala da li je išta moglo da zaustavi Tora kad odluči da nešto učini. Tanani osmeh zatitrao joj je u uglovima usana dok je razmišljala o tome, ali brzo je iščezao kad su navrle neke druge, zabrinjavajuće misli. Ko je mogao da napravi te fotografije? I šta bi ucenjivač mogao da traži za njih? Možda će, kako je Tor pretpostavio, jednostavno tražiti uobičajene pozamašne sume novca? Pri pomisli na to da će narednih nekoliko godina plaćati ucenjivaču, Ebi zbaci jorgan i besno skoči s kreveta.

Dok je prilazila prozoru da pogleda vijugavu tamnu traku reke Kolumbija, bilo joj je drago što se setila da ponese najtopliju flannelsku spavaćicu. U kući je postajalo sve hladnije kako je noć odmicala. Možda je to subjektivan osećaj hladnoće, odlučno je ohrabivala sebe. Možda joj noćas nije hladno zbog spoljne temperature. Kako se osećaju druge žrtve učene, suočene s pretnjama?

Ljutito, bespomoćno, zarobljeno. Tako i još mnogo gore. Postala je svesna toga da je u Torovoj blizini mogla da potisne zastrašujuće misli. Ali kad je sama kao sada, te misli se razmile iz tamnog ormana u koji ih je bila potisnula.

Jutros joj je nagon govorio da mora pobeći, ali sad se pita šta je uopšte mislila da će postići time. Da li bi je ucenjivač zaista pratio i odao se na taj način? Šta bi ona učinila kad bi se on otkrio? I ko bi to mogao biti? Šta hoće od nje?

Pitanja su prerasla u bujicu i ona se odvoji od prozora i nervozno se ushoda s kraja na kraj sobe. Očajnički je pokušavala da se usredsredi na okruženje. Spavaća soba je očigledno bila

uređena kao gostinjska soba pogodna i za muškog i za ženskog gosta. Ebi se upitala kakva je bila Torova žena. Da li ju je iskreno voleo? Osećala je izvesno olakšanje nakon spoznaje da ta žena nikad nije bila u ovoj kućici. Izgleda da je umrla pre nego što se Tor preselio u Portland. Je li on imao još nekog od porodice ili prijatelja? Tako je tih i tako usamljen. Nije mogla da ga zamisli okruženog pričljivim ljudima, čak niti pričljivim rođacima. S druge strane, mogla je da ga zamisli sa ženom. Jedino je tako mogla da ga zamisli.

Prokletstvo! Zašto se taj vikend na obali uopšte desio?

Šta Tor sad radi? Verovatno spava u glavnoj spavaćoj sobi na kraju hodnika. Nakratko je bila zavirila u tu sobu dok je išla ka svojoj. To je bilo dovoljno da zaključi da tu sobu dizajner enterijera nije sredio bezlično kao gostinjsku. Žena je očigledno dobro poznavala potrebe svog klijenta. Ogroman krevet dominirao je nad ostalim neupadljivim nameštajem strogih linija. Paleta boja sastojala se od crnih i smeđih tonova čija je strogost razbijena bogato izrezbarenim nameštajem i crvenim i zlatnim šarama na zidovima. Da, Ebi je mogla da zamisli Tora kako nežno grli ženu na masivnom krevetu u toj spavaćoj sobi.

Ovo postaje smešno, naglo zaključi Ebi. Pitala se da li je ponela tablete triptofana. Aminokiseline su navodno dobre za san. Kupovala ih je poput kolačića. Ali nije mogla da se seti da li ih je spakovala. Šta je još dobro za san? Ebi zastade razmišljajući. Čaša toplog mleka, možda? – Do đavola s tim, Ebi odlučno reče. Setila se divnog malog hrastovog ormarića s bocama pića u dnevnoj sobi. Verovatno u njemu ima brendija. A gutljaj-dva brendija mogao bi da posluži svrsi.

Ogrnuvši se flanelskim bademantilom dugih rukava, Ebi pažljivo otvori vrata svoje sobe i nekoliko trenutaka oslušnu pre nego što izađe u hodnik. Kuća je bila obavijena tišinom. Tiho se šunjala ka stepeništu. Iz Torove sobe nije dopirao nikakav zvuk, ali su vrata bila odškrinuta. Pružila je ruku i pažljivo ih zatvorila da je on ne bi čuo kako silazi niza stepenice.

Dok je silazila ka dnevnoj sobi, Ebi se oneraspoložila pri pomisli na to da će provaliti u orman s pićem svog domaćina. U svakom slučaju, ponoćni pohod joj je barem skrenuo misli s problema. Ali brzo je zaboravila ono što joj je trenutno odvratio misli s nevolje dok se neprimetno provlačila kroz tamnu dnevnu sobu ka ormariću s pićem jer su ponovo počela da je muče ista pitanja.

Ko ju je video s Vardom tog vikenda na obali? Zašto je, pre svega, i donela tu glupu odluku da ide onamo? Ko zna dovoljno o njenom odnosu s rođakom da bi time mogao da je ucenjuje?

Da, pomislila je s grimasom na licu dok je klečala i napipavala po ormanu u potrazi za čašom, to poslednje pitanje zaista je zanimljivo. Ko je poznaje tako dobro da shvati da bi ona učinila gotovo sve kako bi zaštitila svoju rođaku Sintiju?

Ali pitanje je ostalo bez odgovora i samo je donelo nove nedoumice. Dok je petljala prstima, shvatila je koliko je zapravo nervozna. Kakav oblik ima boca brendija? Gde je Tor mogao da je stavi? On je bio tako disciplinovan, metodičan čovek. Sigurno je poređao boce po nekom redu. Nažalost, u tamnom ormanu nije mogla da pročita natpise na bocama.

– Mislim da je ono što tražiš ovde.

Ebi skoči na noge i naglo se okrenu ka Torovom glasu koji joj je dolazio s leđa. – O, Tore! – Dok je zurila prema njemu, on iskorači iz tame pored prozora. Slabašna svetlost mesečine nakratko obasja njegovu odeću. Bilo je očigledno da još nije ni odlazio u krevet. Na sebi je i dalje imao klasičnu košulju i široke pantalone koje je tog dana nosio. – Nisam te videla – prošaputala je i odjednom se osetila veoma postideno i napeto.

– Znam. Ali ja sam video tebe. Gledao sam te kako kliziš niz stepenice kao maleni duh s tom svojom čupavom zlatnom kosom. Pitao sam se da li si pošla da me potražiš, ali kad si krenula ka ormanu s pićem, bilo je jasno da ne tražiš mene. – Držao je bocu u ruci. Ebi je jedva mogla da joj nazre oblik. – Dođi ovamo da ti dam ono što ti treba.

Odjednom osećajući ljutnju, Ebi shvati da se poziv nije odnosio samo na čašu brendija. Znala je da neće biti tako jednostavno. Ništa kod Tora nije jednostavno. Polako je koračala preko tamne sobe dok nije stala ispred njega, nesigurna u sebe i u čoveka u senci.

Tor je bez reči uzeo čašicu iz njene ruke i sipao brendi. Potom je spustio bocu i uzeo mali predmet koji je ležao na obližnjem stolu. Otvorio je šaku i Ebi je na njegovom dlanu videla jednu malu žutu ružu.

– Samo sam sedeo ovde i mislio na tebe – Tor promrmlja. Pružio joj je ružu očekujući da je ona uzme.

Ebi pogleda dole prema bledom cvetu na njegovom velikom dlanu, a onda podignu pogled pokušavajući da pročita izraz njegovih očiju boje ćilibara. Bila je svesna gladnog sjaja u tim očima; prosto je mogla da oseti kako je ta glad obuzima.

– Ja nikad ne nasrćem, sećaš se? – Tor je, s naizgled beskonačnim strpljenjem, čekao da ona uzme ružu.

Ebi je shvatila da ne oseća samo on tu glad. I ona ju je osećala. Bez reči je spustila ruku i dotakla ružu na njegovom dlanu. Torovi prsti snažno i sigurno su se sklopili oko njenih pre nego što je stigla da uzme ružu. A onda ju je polako, neumoljivo, privukao sebi.

Ne, Tor Latimer ne nasrće, pomisli Ebi dok se povinivala pozivu njegovih mišićavih ruku. Potpuno se predala, ugnezdila i utonula u njih. Činilo joj se da je te noći u njegovom obuzimajućem zagrljaju čekaju i strast i sigurnost.

5.

Predala se njegovom zagrljaju bez reči protesta. Tor je osećao kako mu telo postaje napeto i kruto zbog nje. Bila je tako meka. Meka i topla i drhtavo živa ispod malene cvetne spavačice. Ceo sat je sedeo ovde dole u mraku, mislio je na nju, o njenoj tajni koja je obavija i o silini svoje želje. Nije mogao da se seti da je ijednu ženu želeo tako kao što sad želi Ebi Lindon.

Gotovo nečujno je koračala niz hodnik, ali su se njegova čula iznenada probudila kad je osetio da je zastala ispred njegovih vrata. Tog trenutka krv mu je jurnula venama. Pomisao na mogućnost da se uputila prema njegovoj sobi oduzimala mu je dah.

Ali produžila je pored njegovih vrata nakon što ih je pažljivo zatvorila i Tor je naterao sebe da se smiri. Ruža s kojom se poigravao kao da mu je pekla prste dok je čekao sledeći tihi zvuk. Kad je Ebi stigla do podnožja stepeništa i zaputila se prema ormanu s pićem, Tor se umalo nije nasmejao. Stajala je svega nekoliko koraka od njega i očigledno tražila isto što je i sam tražio sat ranije: malo tečnog sredstva za uspavlivanje.

Činjenica da mu je nadohvat ruke potrla je sve uspavljujuće efekte brendija koji je pio. A sad je u njegovom naručju. Zajapurio se od opojnog osećanja zadovoljstva i iščekivanja. Bila mu je potrebna sva snaga volje da se smiri. Ovo je morao da uradi kako treba. Što je još važnije, mora to da uradi temeljno, do kraja.

Kada završi mora znati da je ona njegova.

– Tore? – Glas joj je bio jedva čujan. Osetila je kako drhti uz njega i svest o tome da ga želi delovala je na nju poput najneverovatnijeg afrodisijaka. – Tore, nisam zbog ovoga sišla, htela sam samo da popijem malo brendija da mi pomogne da zaspim.

Nasmešio joj se tražeći rukama konture njenih malih leđa. – Imaš divna leđa, znaš li to? Glatka i gipka i veoma graciozna. Poput stabljike cveta.

– Tore, nisam sigurna da je ovo dobra zamisao. Sve bi se moglo prilično iskomplikovati ako... ako učinimo ovo. – Zarila je lice u njegovo rame i Tor je osetio nesigurnost u njenom

glasu. I dalje je bila nervozna i podozriva prema njemu, ali mu se barem nije odupirala kao u početku. Noćas joj je potreban, želi ga – možda čak žudi za zaštitom koju joj on pruža.

– Sve će biti jednostavnije kada postanemo ljubavnici, Ebi. Neće se komplikovati. Veruj mi, draga. Dozvoli mi da ti noćas pružim ono što ti treba. Brinuću se o tebi, štitiću te. Samo mi se prepusti i zaboravi sve drugo.

Ebi se stresla od Torovih smirenih, zavodljivih i nežnih reči. Kao da su je okruživale pružajući joj utehu, zadovoljstvo i sigurnost. Sve to, mnogo opipljivije, pružile su joj i njegove ruke. Osetila je njegovu snagu, ali je se nije plašila. Umesto straha, osetila je nagoveštaj sigurnosti u njegovom zagrljaju i shvatila da se sve više privija uz njegovo čvrsto telo.

– Zagrlj me, Ebi. Hoću da osetim tvoje ruke na sebi.

Nagonski je uradila ono što je tražio, nesposobna da se odupre njegovoj nežnoj naredbi i svojoj želji da ga poslušaju. Ja ga želim, zaprepašćeno je pomislila. Zaista ga želi. Žudnja u njoj bila je nepoznata i uznemirujuća. Da li je to plod njenih strahova i potrebe za sigurnošću? Ako je tako, ta potreba je neobično jaka i uznemirujuća. Nikad nije osetila takav nalet žudnje. Silovitost njene strasti ju je zbunila.

– Tore, ne mogu da razmišljam trezveno. Treba mi malo vremena – mrmljala je glave zaronjene u njegovu košulju. – Molim te, daj mi malo vremena.

– Vreme nema veze s onim što osećamo. To ti je jasno. Noćas, sutra uveče ili sledeće nedelje – mi ćemo isto osećati. Trebalo je da bude ovako prve noći kad sam te sreo, samo da smo dozvolili sebi da prevaziđemo sve prepreke.

Ona uzdahnu, svesna da je sve što joj govori istina. Besmisleno je da pokušava da se odupre ovom čoveku. Noćas joj je ponudio sve što joj treba. Šta je tako pogrešno ili opasno u tome što će prihvatiti ono što joj on nudi?

– Tore, ujutru...

– Ujutru možemo da razgovaramo – uveravao ju je dok je zavlačio prste duboko među obline njenih bedara.

– Da.

– Sad mogu da mislim samo na to kako te osećam pod rukama. Želim te, draga. Zar ne shvataš šta mi radiš? – Uhvatio ju je za ruku i pritisnuo je na svoje grudi. Kad je podigla glavu da ga upitno pogleda, Tor joj zatvori usne svojim.

Kao i uvek, njegov poljubac ju je istovremeno i uznemiravao i smirivao. Ebi je osetila kako mu jezik prodiere između njenih usana pre nego što je stigla da se prilagodi tom pritisku. Čuo se tih zvuk, pritajen i iskonski. Zvuk ženke koja prihvata udvaranje mužjaka.

Tor je reagovao na njega dubokim požudnim uzdasima i spustio je njenu ruku niz svoje grudi, preko ravnog stomaka ka nabreklom obrisu svoje muškosti. Ebi je zastao dah od njegove nesumnjive spremnosti. Čula su joj divljala dok je pokušavala da shvati moguće posledice ovog što se dešava, ali mogla je da misli samo na to kako će se prepustiti nagonu.

Toru je ispod odeće plamtelo uzbuđenje i bio je spreman. Ebi je želela da zadovolji to uzbuđenje. Više od toga, želela je da bude jedina žena koja može da ga zadovolji.

– Ebi, draga, želim te. – Tor je odvojio svoje usne od njenih tek toliko da bi odmah zatim njima istražio njen vrat. Prsti su mu klizili duž njene kičme, do vrata, gde su nestali pod vlasima kose boje meda, da bi se smestili na razdraženi potiljak.

– O, Tore, molim te. – Sklopila je oči od zadovoljstva koje je izazivao njegov dodir i još snažnije se privila uz njegovo telo.

– Samo se opusti, draga. Opusti se i ja ću se pobrinuti za sve.

Trepavice su joj treperile pod njegovim dahom dok se prstima igrao po njenom vratu, a zatim ih je, istražujući, spustio na prvo dugme njene spavačice i samouvereno je otkopčao.

Ebi uzdahnu pri pomisli da situacija izmiče kontroli. Malim gestom zakasnelog nećkanja pokrila je njegove ruke svojim ispustivši žutu ružu koju je držala među prstima desne ruke. Ruža je pala na pod.

– Draga, noćas ćemo voditi ljubav. Ne pokušavaj da me zaustaviš. Oboje znamo da bi to bilo protiv onog što oboje želimo. – Kao da ima vilinske ruke, neosetno je spustio prste na sledeće dugme spavačice i lako ga otkopčao.

Ponaša se ludo, znala je, i najednom je potpuno prestala da se opire. Želi ga. Besmisleno je da se opire. Osetila je kako je našao poslednje dugme i, kada je svukao flanelsku spavačicu s njenih ramena, pustio je da se lagano spusti do njenog struka.

Svaki trag nesigurnosti koju je osećala pri pomisli na to kako će on reagovati kad vidi njeno nago telo nestao je u vrelini njegovog zamagljenog pogleda. Gledao ju je jedan dugi trenutak dok je stajala polunaga u senci, a onda je posegnuo prstima ka ukrućenim bradavicama njenih grudi.

– Ebi, od tvog dodira mi se vrti u glavi. Osećam kao da gorim – poslednje reči Tor je izgovorio šapatom. Spustio je usne na njene s takvom uzdržanom silinom da je Ebi zadrhtala.

Sve više ju je obuzimalo uzbuđenje, dok su joj čula treperila. Njena glava povinovala se njegovoj nemoj komandi, ponovo ju je spustila na njegove grudi dok joj je on nežno milovao dojke.

Osećala je kako su joj bradavice silovito nabrekle i bila je sigurna da i on to oseća. Torovi nežni uzdasi govorili su da je svestan reakcije njenog tela. Ebi je klizila prstima niz njegov vrat, uvukla ih je pod kragnu njegove košulje i osetila kovrdžave malje na njegovim grudima.

Tor je još nekoliko trenutaka milovao njene čvrste bradavice da bi joj naglo skliznuo rukama niz stomak, zgrabio spavačicu i strgao je s nje.

– Ebi, Ebi, dušo, divna si!

Tor je za trenutak zadržao ruku tik iznad trougla dlačica koji je oivičavao predeo njene ženskosti, a onda ga je smelo pritisnuo.

Ebi meko jauknu tražeći njegove usne, a telo joj je bridelo od iščekivanja i neizvesnosti.

– O, draga, pusti me da osetim tvoju vrelinu. Tako te želim, mila Ebi. Moram znati da i ti mene želiš.

Reči su se pele uz njeno telo sve do usana kad je Tor isprepleo jezik s njenim. Osetila je silinu njegove ruke i talase uzbuđenja kako joj potresaju telo. Kolena su joj odjednom klecnula, nije više mogla da stoji. Kada joj je proturio nogu među naga bedra, potpuno se predala njegovim dodirima.

Tor je istražujući njeno telo bio očaravajuće intiman. Dok je osećao svaki delić njenog tela, shvatio je da su se srušile sve barijere koje su ih dotad razdvajale.

– Oh, draga Ebi. Tako si vrela i poželjna. Noćas ću se izgubiti u tebi, draga.

Sledećeg trenutka, kad ju je Tor uzeo u naručje i pošao prema stepenicama, Ebi je osetila kako se mračna soba vrtoglavo okreće oko nje.

– Pogledaj ovo, ženo – tiho ju je zadirkivao – držim te nagu u naručju, raspuštene kose. Osećam se kao neki varvarski osvajač.

– Možda to i jesi – prošaputala je dok joj je pogled bio zamagljen od snažne žudnje i uzbuđenja. Osetila je kako se on penje stepenicama lakim i snažnim koracima, njena težina očigledno ga nije usporavala. Odneo ju je do vrha, a onda bez oklevanja krenuo niz hodnik ka svojoj sobi. Već sledećeg trenutka Ebi je ležala nasred širokog kreveta.

Ležala je i gledala ga dok se svlačio u tami. Tor je nestrpljivo skidao odeću ostavljajući je svuda po podu. Kada se okrenuo ka njoj, shvatila je kako ga upija pogledom, kako upija njegovo veličanstveno uzbuđeno telo, njegovu očiglednu snagu koja nije delovala zastrašujuće sad dok je stajao tako u polutama sobe. Trebalo bi da bude svesna te snage, doprlo joj je do svesti. Trebalo bi da bude nervozna dok ga gleda. Međutim, dok joj je prilazio, ispružila je ruke prema njemu i svi strahovi su nestali.

– Tore, nikad se nisam ovako osećala – priznala je dok se on privijao uz nju i preplitao noge s njenim nogama.

– Nisam ni ja – jednostavno je rekao i tako silovito je poljubio da je nauznak pala na krevet.

Vodio je ljubav s njom obuzdavajući žudnju kao da se borio da je ne uzme silovito i nekontrolisano. Ebinu telo rascvetavalo se pod njegovim dodirom, okretala se ka njemu kao žuti narcis ka suncu. Njegova vrelina slatko ju je grejala, osećala se čudesno živom. Njegova reakcija na njeno isprva oprezno, a zatim požudno istraživanje uzbuđivala ju je. Osetila se bezbrižnom i moćnom kao što žena može da se oseća kada joj muškarac kojeg želi uzvraća bez oklevanja.

Klizila je prstima preko njegovih snažnih leđa i Tor je glasno zastenjao kad je dotakla njegovu čvrstu mišićavu zadnjicu.

– Samo mi otežavaš da uradim ovo kako treba – rekao je drhteći dok je ona istraživala njegova bedra. Prsti su mu postali još nemilosrdniji i Ebi pomisli da, ako iko od njih dvoje ima pravo da se žali da ne može da uspori, to pravo ima ona.

– O, Tore, dodiruj me, tako, oh, tako.

– Ovde? – nežno je pitao. – Ili ovde?

– Tačno znaš gde treba da me dodirneš. O, dragi, tako!

Pulsirajuće uzbuđenje pretilo je da je potpuno obuzme. Mora da ga oseti u sebi. Meki, ženstveni zvuci dopirali su joj iz grla i Tor ih je strasno ispijao.

– Molim te, Tore... – telo joj se propinjalo ka njegovom.

– Želim da bude savršeno – nežno se pobunio zadirkujući je toplim dodirima dok nije morala snažno da ga povuče sebi.

– Ne može biti savršenije. Tore, uzmi me, molim te, uzmi me odmah, poludeću.

– Ludo te želim, hoću da ovog prvog puta poludiš od želje za mnom, da te dovedem do ludila kao što si ti mene zaludela – stenjao je Tor i, kao da je stigao do tačke kad nije više mogao da se obuzdava, naglo je nasrnuo na Ebi potiskujući je među jastuke težinom svog tela. Poznavala je taj trenutni neočekivani talas napetosti, primalno osećanje želje, snažne poput želje za životom. Ovo je noć koje se ujutru mora setiti. U potpunosti se predala ovom čoveku.

Tor je bio svestan prolaznog osećanja panike u njoj pre nego što je ona postala svesna toga i borio se da joj pomogne da ga prevlada. – Kasno je, Ebi, nema povratka, sad ćeš postati moja.

Te reči su se odbijale o zidove i nije više mogla da razmišlja. Tor joj se ugnezdio među bedra terajući je da ga pusti da prodre svojim mišićavim telom u njenu mekotu. Osetila je gotovo bolnu želju, obavila se oko njega dok se povinivala njegovoj snažnoj želji. Istraživao je njeno telo i isprobavao snagu na njoj, a onda silovito zastenjao i prodro u nju.

Ebi je bila iznenađena njegovom snagom i silinom kojom ju je uzeo iako su joj sva čula žudela za tim. Osećala se kao da ju je zapljusnuo okeanski talas koji je umalo nije udavio svojom besnom silinom. Nikad to dotad nije osetila i potpuno se predala jer jednostavno nije imala izbora. U tom trenutku shvatila je da će učiniti sve da zadovolji tog čoveka. To što rade jedina je pametna i prava stvar na kugli zemaljskoj. Davala je sebe, a za uzvrat je dobijala. Čvrsto je obavila noge oko njegovog pasa praveći male useke u obliku polumeseca na koži njegovih leđa.

– Da, ljubavi, da! – Tor je uranjao u nju iznova i iznova i prodirući ispunjavao joj je telo i gasio plamen koji je buktao u njoj. Tražio ju je i nalazio. Na usne su mu nadirale nepovezane reči čiji je smisao ipak bio jasan. Vlažna mekota njenog međunožja privlačila ga je, a istovremeno se plašio da će se udaviti u njoj. Od početka je znao da će biti ovako. Jedinstveno, savršeno i nepodnošljivo ispunjujuće. Kad joj je plamen vrhunca liznuo bedra, Tor je to osetio kao produžetak svog silovitog zadovoljstva u njenim sladostrasnim mukama. S naporom je podigao glavu odlučivši da u tom trenutku bude svedok svakog njenog uzdaha i

izraza lica. Ali previše su ga obuzeli poslednji trenuci uživanja u njenim vlažnim, poluotvorenim usnama, čvrsto sklopljenim očima i nežnim, kratkim uzdasima. Saznanje da ona doživljava vrhunac i da ju je on doveo dotle natera ga da se i sam primakne vrhuncu. Nije čuo teške uzdahe koji su mu dopirali iz pluća, ali bio je sasvim svestan siline svog osećanja.

Prošlo je mnogo vremena dok Ebi nije osetila kako se Tor nevoljno i polako oslobađa njenog zagrljaja. Otvorila je oči i videla ga kako se nalaktio na krevet i kako je netremice posmatra, dok su mu oči boje ćilibara nemirno svetlucale. Ležala je mirno, svesna njegovog dlana koji joj je posesivno ležao na stomaku i njegove ruke koju je stezao oko njenog ručnog zgloba. U vazduhu je lebdeo miris njihove strasti i isparenja njihovih isprepletanih tela. Bila je zatečena prisnošću tog trenutka.

– Danima sam ovo želeo – nežno je rekao Tor. – Ali nisam mogao ni da zamislim kako će biti. – Protresao je glavu kao u snu. – Nikad mi nije bilo ovako.

– Ni meni – složila se ona osetivši da nema smisla da krije osećanja u ovom trenutku. – Nikad mi ni sa kim nije bilo ovako. O, Tore, nikad se nisam osećala ovako, nikad... – Oči su joj bile ispunjene hrabrošću zbog tog priznanja.

Podigao je ruke s njenog stomaka i nežno pomerio uvojak boje meda koji joj je zalutao na obraz. – Nijedna žena mi se nije ovako predala kao ti noćas, tako potpuno. Sad mi pripadaš, dušo. Shvataš li to? Moja si. Mislim da je suđeno da budeš moja. Brinuću se o tebi, dušo, obećavam ti to.

Ebi je polako spustila kapke svesna hladnoće koja je zavladala u sobi sad kad su tela počela da im se hlade. – Tore, mislim da znam šta pokušavaš da mi kažeš, i... hvala ti, cenim to, ali...

– Ceniš? – podsmešljivo je rekao Tor dok su mu oči šaljivo svetlucale. – To je baš lepo od tebe...

Ponovo ga je pogledala, ali njeno lice nije pokazivalo da joj je išta simpatično ili smešno. Ozbiljno je shvatila ovo i morala je to da mu objasni. – Znam da posle... Hoću da kažem, ljudi u ovakvim trenucima često izgovaraju romantične reči, muškarci pričaju ženama kako im pripadaju, i...

– Pošto sam siguran da nemaš mnogo iskustva u vođenju ovakvih razgovora, ne znam kako možeš da se uživljavaš u ulogu nekoga ko zna šta se i o čemu govori u situaciji u kojoj se sad nalazimo.

Ebi se nije svidelo što je njemu sve to zabavno, a upravo je htela da kaže šta misli. – Kako to misliš da nemam dovoljno iskustva u ovakvim situacijama?

On se sagnu i poljubi je ovlaš nadmeno, uveren u svoje reči. – Imaš li iskustva? – zadirkirao ju je.

– Pa nemam, ali ne znam kako ti možeš biti tako siguran u to – promrmljala je, zauzimajući odbrambeni stav zbog njegove neočekivane primedbe.

– Ima nečeg u tebi. Sad kad smo ovako zajedno i kad te držim u naručju veoma si nežna, ranjiva i iskrena. Ne znam kako to da opišem, ali zaista znam da ovo ne radiš često. Da nije tako, naučila bi da se emotivno zaštititiš.

Izvila je obrve dok je pokušavala da kaže ono što je htela. Prokleta da sam ako samo nastavim da ležim tu dok mi on zadovoljno govori da sam neiskusna. Taj čovek je stvarno uobražen.

– Tore, kad si me prekinuo, pokušala sam da kažem da ne bi trebalo da koristiš reči kakva je „pripadanje“ zato što me to čini nervoznom. Znam da je za tebe to samo reč, ali mene opominje da muškarac ženi može da uništi život.

– Ne bi ti se svidelo da te ja posedujem? Čak ni sad, posle ovoga? – prešao joj je rukom preko prepone kao da je i to njegovo vlasništvo.

– Lepo je od tebe što govoriš o zaštiti – blago je rekla. – Ali molim te, ne govori o posedovanju. Je P važi? – On pređe prstom preko njenih usana kao da pokušava da otre trag

svojih strogih reči. – Pričaj mi o cveću i o tome kako želiš da budemo zajedno i kako me želiš. Neće mi smetati i ako mi samo budeš govorio koliko me želiš – rekla je uz ćudljiv osmeh.

– Čak i ako ti to ne bih govorio, moja osećanja se neće promeniti, ljubavi.

Ebi odmahnu glavom. – Nikom ne pripadam osim sebi, Tore. Ako to ne možeš da prihvatiš, sve što imamo završiće se sada i ovde.

– Ne boj me se, dušo, molim te, nemoj da se bojiš. Samo se opusti. Ako te to čini tako nervoznom, nećemo večeras razgovarati o tome. – Tor se sagnuo da joj poljubi rame. Glas mu je bio promukao i tih.

– Nikad nećemo razgovarati o tome. – Rekla je to tiho naglašavajući svaku reč, svesna kako joj se telo ponovo budi dok joj Tor prelazi prstima po stomaku. Pitala se gde li je naučio tu magiju; bilo je dovoljno samo da je dodirne i ona je gorela.

– Nećemo sad o tome. Kad budeš spremna da prihvatiš našu vezu. Ali postoji još nešto što treba da raspravimo. I mislim da to ne može da čeka.

– Šta je to?

– Moram da znam sve u vezi s tim vikendom. Moram da znam šta si radila s mužem svoje rođake u tako kompromitujućim okolnostima. Moram da znam zašto te ta nepoznata osoba ucenjuje. Ne možeš očekivati od mene da nastavim da radim bez svih tih činjenica.

Ebi se nestrpljivo oslobodi njegovog zagrljaja. Nije želela da priča o tom vikendu. Ne može bilo s kim da priča o tome. Tor je jače stegnu tako da nije mogla sasvim da se oslobodi njegove ruke.

– Tog vikenda se nije dogodilo ništa značajno, Tore – odlučno mu je rekla Ebi. – To je bila greška. I to je gotovo.

– Da li si provela vikend s mužem svoje rođake?

– Već sam ti rekla da nisam imala vezu s Vardom.

– Ipak, da li si provela vikend s njim? Da li ucenjivač ima neke dokaze protiv tebe? Zašto si izlazila iz hotelske sobe s Vardom Tajsonom? Šta se uopšte dešavalo tog vikenda? – Pitanja su je udarala poput biča, kao da najavljuju nasilje.

Ebi se sledila, a strast koju je pre toga osećala je iščezla.

– O draga, ja samo hoću da znam istinu. Moram sve da znam ako želiš da ti pomognem. Zar ne razumeš?

– Ti si insistirao da mi pomogneš, ja od tebe nisam tražila nikakvu pomoć.

Naslonio se na nju, usne su mu bile vrlo blizu njenima. – Tražila ti pomoć ili ne, imaš je. To pitanje ne može da čeka jutro. Zagrlj me. Vodi ljubav sa mnom, potrebna si mi večeras.

Oklevala je, ne želeći da se preda sad kad je znala da će zbog toga morati da mu pruži odgovore koje nije želela da mu dá. Ali Tor joj nije ostavio mogućnost da mu se suprotstavi. Spustio se celom težinom na nju, strasno je usnama potražio njene usne dok joj je milovao telo. U jednom trenutku odlučila je da ne misli više ni na šta, osim na ono što je tražio od nje. Magija strasti oboje ih je progutala.

Ebi se sledećeg jutra probudila malo ljuta, bezvoljna i s osećanjem da je zarobljena. I prvi put otkako je počelo ucenivanje, učena nije bila razlog tome.

Probudila se sa saznanjem da duguje Toru Latimeru neke odgovore. Nije volela nikom ništa da duguje, a uz to se osećala vrlo čudno zbog obaveze da Toru kaže sve u vezi s tim vikendom.

Kako se našla u toj situaciji? Besno se namrštila, otkrila se i ustala iz kreveta. Tor je spavao s njom, očigledno nesvestan njene razdražljivosti. Stala je pored kreveta i posmatrala muškarca koji je s neverovatnom lakoćom oslobodio njenu strast prošle noći.

Govorila je istinu kad mu je rekla da nikad ni sa kim nije vodila ljubav tako intenzivno i ispunjujuće. Nije imala pojma koliko je njeno telo spremno da pruži i primi zadovoljstva. Bila

je istina da je njeno iskustvo bilo ograničeno, ali Ebi je intuitivno znala da nikad ni s jednim muškarcem ne bi osetila ono što je te noći osetila s Torom. Znala je da ni da živi još sto godina ne bi osetila tako nešto s nekim drugim muškarcem.

U stvari, ovog jutra, mislila je Ebi sumorno, ne mogu ni da zamislim da ću živeti sto godina ili biti s nekim drugim muškarcem. Sebe je odsad u krevetu zamišljala samo s Torom Latimerom.

Iskrivila je usne u gadljivu grimasu dok je prilazila njegovom ormanu i otvarala vrata da na izuzetno urednim policama nađe nešto da obuče. Našla je šta je tražila – kratak bademantil. Obukla ga je i obmotala oko sebe jer joj je bio veliki i visio je na njoj. Pogledala je još jednom Tora koji je spavao, ne sluteći šta se dešava u njoj i onda požurila ka svojoj sobi.

Umorno je utonula u krevet i u misli. Je li zaista očekivala da će moći da ode u krevet s Torom i da se probudi ne osećajući se vezanom za njega?

Prethodne noći nije mnogo razmišljala o budućnosti. Pružila je ruku da bi iz njegove ruke uzela žutu ružu, a onda je shvatila da je vezana za njega. Od trenutka kad je dotakla ružu bila je uhvaćena. Ne, možda se to desilo i ranije. Možda se to desilo onog trenutka kada se predala i rešila da prihvati njegovu zaštitu. Ili je to bilo one noći kad je dozvolila da je on odveze kući s časa ikebane? Prvi put kad je progovorila s njim?

Uznemirilo ju je to što je shvatila da ne može čak ni da se seti trenutka u kome je možda mogla sve to da predupredi. Kad pogleda iza sebe, činilo se da je veza s Torom od samog početka bila neizbežna. Sve što se desilo od prve večeri kad ju je odveo kući samo je logičan razvoj njihove veze, neodvojiv od onog što se desilo kad su doživeli najveću moguću prisnost.

Da li je to to? Vezanost? Je li zaista načinila taj korak s čovekom koga jedva poznaje? To je neverovatno. Nemoguće je poverovati u to, ali ni odbaciti.

Brzo je skinula Torov bademantil jer je upravo zbog njega osetila bliskost prema Toru. Na njegovom prilično mišićavom telu nesumnjivo je stajao kao saliven, ali njoj je bio prevelik i celu je obavio, baš kao i njegov vlasnik.

Pustila je da joj mantil sklizne s ramena i padne na pod i otišla u kupatilo. Sumorno lice strogo ju je posmatralo iz ogledala iznad umivaonika. Kosa joj je bila zamršena, a telo toplo i crveno od spavanja. Ipak, vrelina koja joj je izbijala iz tela nije bila posledica neprospavane noći. Bila je napeta i pomalo ju je bolelo. Ebi zareža ljuta na samu sebe, odvrnu slavinu i stade pod tuš.

To što je prebrzo uletela u ovu vezu koju uopšte nije želela izazvalo je trenutnu paniku u njoj. Prošle noći se sve odigralo prebrzo. Ima toliko drugih problema s kojima treba da se izbori i ne može rizikovati da se tako ozbiljno zaljubi u Tora.

Problem je u tome što sam bila, tužno je razmišljala Ebi, već uvučena u tu vezu. Moraće da napravi neku odstupnicu i ostavi sebi malo prostora.

Tor se u svojoj sobi na kraju hodnika protekao kad je čuo tuš u Ebinoj sobi. Znao je da je nekoliko minuta ranije ustala iz kreveta, ali je osetio i da je u njenom bežanju bilo sumnje u njihovu vezu. Dozvolio joj je da pobegne jer je predosetio da je to najbolje za njihovu bliskost. Kao i uvek, ona je reagovala nagonski da bi dala sebi vremena da razmisli.

Nije mu to smetalo. Nije otišla dalje od svoje sobe i morala je malo da bude sama. Mora da se prilagodi situaciji, mislio je i uživao u sećanju na prethodnu noć. Sve se desilo tako brzo, a ona ima mnogo problema.

Možda će biti drugačija kad se opet suoče, pomislio je dok je potpuno nag ulazio u kupatilo. Osećao se odlično. Osećao je da je jak, vitalan i odlučan. Ebi ga je učinila takvim. Ona je sve što on traži od žene. I njegova je.

Samo je pitanje vremena kad će ona to priznati.

Ebi je obukla uske izbledele farmerke i stavila široki kožni kaiš koji je učinio da se oseća jakom. Ne moraju da se samo muškarci osećaju tako, rekla je u sebi dok je upasivala košulju u

pantalone. Ovog jutra joj je potrebno samopouzdanje, a kaiš joj je nekako pomagao. Zahvaljujući njemu osećala se snažno i borbeno. To je neophodno u borbi s muškarcima kakav je Tor. Pokupila je kosu u punđu i odlučno krenula niz stepenice.

Tor je opušteno sedeo za stolom gledajući kroz prozor kad je Ebi ušla u sobu. Pogledao ju je prisno i toplo. Na jutarnjem suncu izgledao je tako stvaran i uznemirujuće siguran u sebe. Crna kosa mu se, još mokra od tuširanja, presijavala na suncu. Ebi se seti kako ju je dodirivala. Tamne pantalone i košulja naglašavale su istaknute obrise njegovog tela. Pogled očiju boje ćilibara delovao je posesivno i pun uspomena i Ebi je najednom spoznala da joj pokušaj da nadoknadi hrabrost kaišem nije uspeo. Iz ovog muškarca je izbijala prava nepatvorena muževnost.

– Kafa? – Ustao je, prišao pultu i napunio joj šolju ne čekajući njen odgovor.

Gledala je njegove kratke škrte pokrete, svesna slika koje su joj prolazile kroz glavu. Bile su to slike prethodne noći kad je svaki Torov pokret u njoj izazivao uzbuđenje. Kad joj je pružio kafu, setila se kako je prihvatila ružu.

– Hvala – uspela je da mu kaže gotovo zvaničnim tonom i ugrizla se za usnu. Ovo je smešno. Nije više bila balavica koja ne ume da se izbori s neobičnim situacijama. Nesvesno je isturila bradu i odlučno pogledala Tora pravo u oči. – Što se tiče prošle noći... – počela je šturo.

– Imam predlog u vezi s onim što se dogodilo prošle noći... – Tor je mirno prekide i ponovo sede na stolicu.

– Predlažem da ne razgovaramo sad o tome.

– Moramo da razgovaramo.

– Ne sad. Sad treba da razgovaramo o nečem drugom. Sedi i kaži mi šta se dogodilo tog vikenda s Vardom Tajsonom.

– Ne pre nego što raspravimo šta se dogodilo prošle noći – nervozno je rekla Ebi. Sela je naspram njega.

Tor je pogleda gotovo zlobno. – Da li ti je prošla noć značajnija od tog vikenda s Vardom Tajsonom?

– Jeste! Hoću da kažem, nije. Sačekaj malo, Tore, namerno pokušavaš da me zbuniš. To su dve različite teme i prvo hoću da porazgovaram o prošloj noći. Prvo da ti kažem da ono što se sinoć desilo nije početak uobičajene veze.

– Nikakva veza s tobom ne može biti uobičajena.

– Hoću da ti kažem da to ne znači da ću redovno spavati s tobom.

– Hoćeš da kažeš da večeras nećeš spavati sa mnom? – zadirkirao ju je.

– Tačno! – pobedonosno je uzvratila i ne znajući zašto se tako oseća. – Ni večeras niti sutra uveče.

– Dobro, a sad pričaj o Tajsonu.

– Tore, ti me ne slušaš! – Nagnula se prema njemu i agresivno se nalaktila na sto.

– Ja tebe uvek slušam, Ebi, ti si sve o čemu razmišljam ovih dana – džentlmenski je nastavio. – Jednostavno želim da pređem na sledeću temu sa spiska.

– Znači, nemaš prigovor na prvu temu?

– Nemam. Shvatio sam da ti je potrebno malo vremena.

– To je baš velikodušno od tebe. – Nije bila sigurna da on to stvarno misli.

– U ovoj situaciji mogu da dozvolim sebi da budem velikodušan. Nikud nećeš otići, a nekoliko dana čekanja ne predstavlja veliki problem. Ništa se neće promeniti. Umem da budem strpljiv.

– Misliš da ću podviti rep i vratiti se u tvoj krevet kad se budem malo smirila i kad budem ponovo razmislila o svemu? – izazivala ga je hladno.

U njegovom glasu nije bilo zajedljivosti kad je vrlo uverljivo rekao: – Ebi, mi smo stvoreni jedno za drugo.

Ti si moja. Ništa ne može to da promeni. A sad da popričamo o Vardu Tajsonu.

Ebi je zurila u njega. Najednom joj je razgovor o toj groznoj nedelji izgledao mnogo lakši od Torovog nametanja veze.

6.

– Taj vikend je bio greška – reče Ebi pokunjeno pijući kafu zavaljena u stolici. Pogled joj je odlutao ka reci na kojoj je plovila barža. Ebi je pretpostavila da se uputila ka zemlji žita pošto reka zavija ka plodnom zemljištu istočnog Vašingtona.

– To sam odmah shvatio.

Ebi naglo okrenu glavu i ošinu ga pogledom. On ju je mirno posmatrao i Ebi je prva skrenula pogled. Još jednom pogledavši baržu, oprezno je nastavila. – Moja rođaka i njen muž imali su... problema. Sintija je imala tešku trudnoću. Nešto se iskomplikovalo i lekar je rekao da ne smeju da rizikuju te je poslednjih nekoliko meseci morala da leži. Nažalost, Vard je u to vreme bio pod velikim pritiskom na poslu. Upravo su ga imenovali za predsednika i upravni odbor je od njega očekivao čuda jer je kompanija imala probleme, kao što sam ti rekla pre neko veče. Radio je šesnaest sati dnevno i vraćao se kući ženi koja je i sama bila pod velikim stresom.

– Idealna situacija za svađe, optuživanje i strahove – reče Tor s razumevanjem.

– Pa, jeste. Ja sam provodila mnogo vremena u Sijedu trudeći se da joj pomognem. Sintija je imala kućnu pomoćnicu, ali to nije moglo da odagna usamljenost i brigu zbog trudnoće. Provodila je mnogo vremena sama i pitala se šta joj muž radi. Počela je da umišlja.

– Da ima drugu?

Ebi slegnu ramenima. – Da. – Oklevala je pokušavajući da nađe reči kojima će ispričati drugi deo priče.

– Kao što sam rekla, provodila sam mnogo vremena kod njih u Sijetlu. Spavala sam u gostinjskoj sobi, a ponekad sam bila budna kad bi se Vard vraćao kući kasno uveče, gledala sam televiziju ili tako nešto. Pošto je Sintija uglavnom spavala, on nije imao s kim da priča pa bi sipao piće i pričao sa mnom o poslu. Pretpostavljam da je to postalo i više od navike.

– A onda je jedne večeri pozeleo više od pića i priče, je 1' da? – Iz Torovog glasa izbijao je čudan ton, ali je nastavio mirno da pije kafu.

Ebi se s nelagodom promeškolljila. – Vard je zaista divan čovek – pokušala je da objasni.

– Ali je muškarac.

– Bio je pod velikim stresom.

– Braniš ga zato što te je zaveo? – Tor je upitao previše blago.

– Nije me zaveo.

– Nabacivao ti se?

– To... to je bila čudna situacija – tužno je rekla. – Te večeri je bio na poslovnoj večeri i malo je popio. Kad je došao kući, popio je još nekoliko pića govoreći da hoće da se opusti. Zamolio me je da ostanem s njim da razgovaramo. Pričao mi je o problemima na poslu, potištenosti i tome kako mu je teško zbog Sintije. I tako, malo pomalo i... – Napravila je pokret rukom kao da time objašnjava sve. Tor je, međutim, odbio takvo objašnjenje.

– I onda?

– Pokušao je da me poljubi. Rekao mi je da mu je potrebna žena i da me vrlo ceni. Da oseća da ga razumem i da shvatam pod kakvim je stresom.

– Jadni predsednik kompanije koga niko ne razume.

– Ako nastaviš da se podsmevaš, odmah ću prestati da pričam.

– Ne prekidaj sad, upravo dolazimo do najzanimljivijeg dela.

– Je l' ti neko nekad rekao da umeš da budeš nekulturan, drzak i naporan?

– Jeste, ti si mi rekla, nekoliko puta, nastavi...

Razmišljala je da li da mu prospe kafu u krilo ili da mu ukrade BMW i pobegne. Sudeći po načinu na koji ju je gledao, shvatila je da ništa od toga ne bi bilo dovoljno efektivno, da je već previše rekla i da sad ne može da stane.

– Došlo je do neprijatnog otimanja. Uspela sam da uletim u sobu i da se zaključam. Nije pokušavao da me prati i verovala sam da je to kraj. Ali sutradan je zavladao vrlo čudna atmosfera. Otišla sam u Portland. Taj vikend sam već bila isplanirala: trebalo je, naime, da provedem nekoliko dana na obali.

– Sama?

– Sama – hladno je potvrdila. – Uglavnom idem sama na odmor. Tako mi je mnogo priyatnije nego da idem s nekim muškarcem koji očekuje da mu grejem krevet iako plaćam sama za sebe.

– Dobro, ne udaljavaj se od teme – reče Tor ohrabrujući je. – Koliko shvatam, Tajson je znao da ideš tamo?

– Da, oboje su znali, pričala sam im o tome. – Ustala je da dospe sebi kafu. Pomislila je da ga ne ponudi, ali nije imala hrabrosti da ga ignoriše. Bez ikakvog pitanja mu je dosula kafu i ponovo sela. – Tog vikenda sam stigla u hotel i, nekoliko sati kasnije, neko je pokušao na vrata moje sobe.

– Tajson – zarežao je Tor.

Klimnula je glavom. – Vard me je pratio do odmarališta. Tvrdio je da mu treba odmor od lude žene i lude kompanije. Rekao je da zna da ga ja razumem jer smo toliko razgovarali o tome. Odvratila sam mu da me ne zanima vikend avantura s njim, da ide kući, Sintiji, i da se ne ponaša kao nezreo dečak. Baš sam mu očitala lekciju.

– Zato što si se osećala pomalo krivom?

– Pretpostavljam da je tako. Počela sam da se pitam jesam li ga navela na takvo ponašanje dok sam sve to vreme pokušavala da glumim dragu Savetu. Osećala sam se užasno znajući da sam možda delimično i ja kriva što se on tako ponaša. Bilo je zaista teško jer iskreno volim Varda. Uvek sam ga volela. I shvatala sam da je pod velikim stresom jer pokušava da spase kompaniju.

– Ali poslala si ga nazad u Sijed?

Ebi klimnu glavom. – Štaviše, pre nego što je otišao sledećeg jutra, shvatio je kakvu je glupost napravio i popričali smo o svemu. Bilo mu je žao zbog svega što se dogodilo.

– Onde je prespavao i otišao sledećeg jutra? – bio je uporan Tor.

– Da.

– Tu noć je prespavao u svojoj sobi?

– Naravno! – viknula je umorna od njegovog pritiska i sumnjičenja. – Doručkovala sam s njim i porazgovarali smo o svemu. Osećao je olakšanje što se ništa nije dogodilo. Osećao se grozno što me je spopadao.

– Kako je Sintiji objasnio taj vikend?

– Otkud ja znam, verovatno joj je rekao da je bio na službenom putu. Vrlo brzo posle toga dobili su bebu i sve je ponovo bilo u redu među njima. Ali ako bi Sintija ikad videla te slike, znala bi da ju je lagao i mislila bi da sam im se ja umešala u brak. – Pogledala ga je molećivo. – Ne smem da je tako povredim. Čak i kad bih mogla da je ubedim da se ništa nije dogodilo, ona bi sumnjala i nikad više između nas dve ne bi bilo isto.

– A neko to zna.

Ebi uzdahnu. – Očigledno.

– Treba da razmislimo o tome ko te tako dobro poznaje.

– To me čini vrlo nervoznom, Tore, ko bi od ljudi koje poznajem učinio tako nešto?

– Verujem da je to neko koga ti baš i ne poznaješ dobro a ko zna koliko ti je draga Sintija. A možda ne voli Tajsona.

– Možda bih mogla da popričam s njim. Da mu kažem šta se događa i da ga pitam da li i njega ucenjuju.

– Ako budemo razgovarali s Tajsonom, ja ću to obaviti. Samo mi još treba da jedno drugom plaćete na ramenu. – Torove oči sijale su čudnim sjajem.

– Jesi li ljubomoran? – Nije mogla da odoli a da ga ne zadirkuje. Međutim, da je znala kakvu će to reakciju proizvesti, svakako bi ćutala. Tor je upravo bio otvorio frižider i na te reči je zalupio vratima. Poleteo je ka njoj, uhvatio je za nadlaktice i protresao je. – Je l' to hoćeš, Ebi, da me napraviš ljubomornim?

Ebi u trenutku zažali što se šalila. – Znaš da neću. – Progutala je pljuvačku. Ovo je poslednje što joj je trebalo. Setila se besa Flina Randolfa i u očima joj zaiskri strah.

– Onda je bolje da me ne provociraš. Svi muškarci su ljubomorni pod određenim okolnostima, a ja nisam ništa drugačiji.

Ta izjava probudi nešto u Ebi. Klimnula je glavom i nasmešila se. – Nisi u pravu, Tore. Mislim da si drugačiji od drugih muškaraca. Da to ne mislim, ne bih vodila ljubav s tobom prošle noći. – Pomilovala ga je po grubom obrazu. To je zaista istina, priznala je sebi. I zbog tog saznanja ovo jutro joj se učini mnogo lakšim.

– Ebi... – Tor je uhvati za ruku, privuče je i poljubi.

– Ebi, dušo, nemoj me izazivati. Ne plaši me se. I ne paniči zbog onog što se dogodilo prošle noći. Daću ti vremena. Obećavam.

Stajala je na prstima i usnama mu pomilovala usta.

– Hoćeš li, Tore?

– Mislim da hoću – prošaputao je. – Pružio bih ti sve što želiš, osim...

– Osim čega?

Slobode, divlje je pomislio Tor. Na sreću, bio je toliko priseban da to ne izgovori naglas. – Kad budem odlučio gde ću povući granicu, reći ću ti – nežno je odgovorio. – U međuvremenu, traži šta god hoćeš.

Ozbiljno ga je pogledala. – A šta je s tobom, Tore? Šta ti hoćeš?

– Trenutno hoću da doručkujem. – Nasmejao se i pljesnuo je po zadnjici. – Da bacimo novčić da vidimo ko će ga spremi.

– Ja ću sad spremi doručak ako ga ti budeš spremio sutra. Može tako? – veselo je pitala Ebi, podrazumevajući da će njih dvoje i sutra biti zajedno.

– Slažem se, ako ne ubaciš neki svoj vitamin u kajganu. – Tor uze lonče s kafom.

– Sudeći po onome što si sinoć pokazao – rekla je Ebi vrlo blagonaklono – ne verujem da su ti potrebni vitamini. Čak ni moja specijalna pojačana formula za aktivne muškarce.

Toru zasijaše oči. Zatim je nestašno pogleda, a Ebi se od toga pogleda zacrveneše obrazi.

– Kakva jaja voliš?

– Kako god da ih spremiš.

Vrlo osetljiv, neizvesan i napet odnos koji se začeo između Tora i Ebi tokom sledećih nekoliko dana prerastao je u spokojno, iznenađujuće prijateljsko primirje. Ebi je shvatila da se Tor prema njoj ponaša oprezno. Pazio je da ne napravi nikakvu aluziju na noć koju su proveli zajedno. Pazio je da joj ne naređuje. Pazio je da je ne odvuče opet u krevet. Sve u svemu, shvatila je da je radio sve što je mogao da bi se ona opustila. I to joj je pomoglo.

Takođe se trudio da sazna više o ucenjivaču. On i Ebi razmotrili su ko bi od ljudi koje poznaje u Portlandu ili Sijetlu to mogao da uradi.

– Možda je to neko ko poznaje Varda, a ne mene – pomislila je u jednom trenutku.

Tor odbaci tu mogućnost. – Ali zašto onda ne ucenjuje Tajsona?

– Možda je neko ko zna da sam ja mnogo ranjivija – Ebi uzdahnu.

– Što nas opet vraća na to da je tvoj ucenjivač neko ko te dobro poznaje.

– Tore, jednostavno ne poznajem nikog ko bi uradio tako nešto.

– U redu, smiri se. Kasnije ćemo razmotriti spisak. Sad bismo mogli da odemo do sela da kupimo namirnice i neki dobar šampanjac?

– Šta slavimo?

– Poslednje veče kursa ikebane.

– O, bože, zar je to večeras, potpuno sam zaboravila. Odlazak do prodavnice zvuči bolje od razmatranja ovog spiska. – Pogledala ga je i osmehnula se. – Imam utisak da pokušavaš da mi odvučeš misli s njega.

– Tačno. – Ustao je i uhvatio je za ruku.

– Smatraj da si uspeo – rekla mu je cereći se.

Ali bezbrižnost nije dugo potrajala. Tek što je Tor zakoračio u malu bakalnicu, njena vlasnica Karla Remzi veselo ga je pozdravila. Karla je, Ebi je to saznala kad su prvi put bili u bakalnici, imala običaj da zapisuje ko od ljudi iz kraja i vikendaša dolazi u bakalnicu. To joj je hobi, objasnila je.

– Dobro jutro, Tore, da li te je prijatelj iz Sijetla pronašao?

Ebi oseti kako je Tor odjednom postao napet, ali on opušteno reče. – Očigledno nije. Niko mi se nije javljao niti dolazio. Da li se neko raspitivao za mene?

– Prekjuče. Detaljno sam mu objasnila kako da te nađe, ali izgleda da ipak nije uspeo. – Karla namignu Ebi. – Ili možda jednostavno nije hteo da vas uznemirava. Rekla sam mu da Tor nije sam.

Ebi zadrhta, hiljadu pitanja navrlo joj je na usne. I Tora su mučila neka pitanja. Prvi se snašao.

– Kako je izgledao, Karla? – pitao je dok je gledao smrznuto meso. – Možda ću se setiti ko je ako mi ga opišeš pa ću moći da ga pozovem. Ebi i ja smo vrlo gostoljubivi, zar ne, Ebi?

– Naravno. – Pitala se da li se primetilo kako joj glas podrhtava.

– Teško je opisati ga – rekla je Karla. – Zgodan čovek, ima oko trideset pet godina, rekla bih. Naravno, teško je odrediti nečije godine. Mislim da je smeđokos. Mršav, od onih vižljastih, znaš. – Slegnula je ramenima. – Žao mi je, nikad nisam umela dobro da opišem ljude.

– Shvatam – nemarno je rekao Tor kao da to nije naročito važno. – Da li se videla koja kola vozi?

– Običan ševrolet. Ništa posebno. Svetle boje, čini mi se. Da li ti to nešto znači?

– Ne, baš ništa, ali ne mari. – Tor ohrabri Ebi stisnuvši joj ruku, a onda je blago gurnu prema korpi s povrćem. – Vidi šta možeš da nađeš za salatu, dušo.

Ebi se poslušno zaputi prema povrću, ali nije mogla da se usredsredi. Ucenjivač je bio ovde. Baš ovde u radnji. Sada bar znaju da je muškarac, ali ipak je zastrašujuće što je saznala da je taj čovek blizu, da ju je pratio tako daleko. Iluzija o sigurnosti koju je ovde imala rasplinula se. Taj čovek sad zna i Tora. Prsti su joj drhtali dok je birala salatu.

Kad se vratila do kase, Karla je već pričala Toru da se vrlo prijatno ispričala s neznancem.

– Vrlo prijatan momak. Zanimalo ga je kako ste, koliko dugo ste tu, koliko često koristite kuću i slično.

– Shvatam. – Tor se ponašao kao da ga to ne zanima mnogo dok je gledao po radnji da ne bi nešto zaboravio da kupi. – To je verovatno neki moj poslovni partner koji je bio u prolazu. Kad si mu objasnila gde je kuća, sigurno je shvatio da nema vremena da me poseti.

– Pa da, još kad sam rekla da si tu s prijateljicom Ebi, verovatno nije hteo da vam smeta. Je l' to sve?

– Mislim da jeste. Da li nam treba još nešto, dušo?

Tor je upitno pogledao Ebi, koja je jedva uspela da zadrži ljubazan izraz lica.

– Ne, ne treba nam ništa više za danas, Tore.

Sigurno je video kako je ona zadržala jer ju je snažno uhvatio za mišicu pošto je pre toga prebacio kese s namirnicama u drugu ruku. Odneo ih je do BMW-a i stavio unutra. Ebi je očajnički želela da sedne jer su joj kolena klecala.

– Mislim da će mi prijati tableta kalcijuma – promrmljala je. – Osećam slabost u nogama. A možda mi treba i malo gvožđa.

Tor sede za volan i čvrsto je uhvati za ramena. – Ne možemo biti sigurni da je to on.

– Sigurno je on.

– Dobro, slažem se da je to verovatno on, ali to ne znači da treba da paničiš. To samo znači da je tvoj plan da ga izvedeš iz skrovišta urodio plodom.

– On zna za tebe, Tore – prošaputala je ukočeno tražeći njegov pogled.

– Pa šta? To je deo plana, zar ne?

– Tvog plana, a ne mog, nemam pravo da te uvlačim u ovo. – Pomisao na to da bi Toru moglo nešto da se desi samo zato što je hteo da joj pomogne nije joj dala mira.

– Nisi me ti ni u šta uvukla. Sam sam se umešao. Seti se, praktično sam te oteo. Ebi, da se nisi usudila da zbog mene osećaš grižu savesti. Ako ti je toliko krivo zbog situacije u kojoj smo se našli, kunem se, ja ću... – Najednom je zastao.

– Šta ćeš ti? – pokušala je da se osmehne i iznenadila se shvativši da je uspela. Bilo je nečeg izuzetno ohrabrujućeg u prisustvu Tora Latimera.

– Hteo sam da kažem da ću upotrebiti silu – objasnio je sklanjajuću ruke s nje kako bi upalio motor – ali shvatio sam da to ne bi želela da čuješ pod ovim okolnostima.

Ebi je gledala njegove kontrolisane pokrete, svesna koliko uživa dok ga samo posmatra.

– Ne izgledaš mi kao nasilan tip – rekla je donekle s olakšanjem.

To je izazvalo krajnje neočekivanu reakciju kod njega. Skrenuo je pogled s vijugavog puta i gledao je dovoljno dugo da je ona osetila nelagodu. – Ne izgledam ti tako? – Glas mu je zvučao čudno uzdržano.

– Ne izgledaš.

– Zapamti to za ubuduće, hoćeš li?

– Zašto? Hoćeš li opet pretiti? – lagano je pitala.

Nestrpljivo je odmahnuo glavom usredsređujući se na vožnju. – Ebi, pre neko jutro sam ti rekao da svako može postati ljubomoran u određenoj situaciji. Vidiš, ja mislim da svako može postati i nasilan u određenoj situaciji.

– Pretpostavljam da je to deo ljudske prirode – dodala je, pitajući se zašto on zvuči tako napeto. – Muške prirode.

– Da. Ali, Ebi, želim da znaš da te ja nikad ne bih povredio.

Bila je dirnuta njegovim pokušajem da je smiri i uteši. – Ne bih bila ovde sama s tobom kad bih mislila da bi mogao da budeš nasilan prema meni – rekla je nežno. To je bila istina.

Izgleda da ga to nije sasvim zadovoljilo. Torovi jaki prsti snažnije stegoše volan i on stisnu usne. – Ebi, hoću da mi veruješ.

– Verujem ti. – Shvatila je da je poslednjih nekoliko dana pružilo osnov tom poverenju. Prisno je pružila ruku i dotakla ga za rukav. Kada je pogledao u njenu ruku, povukla ju je.

– Da li mi zaista veruješ, Ebi? Hoću da kažem, da li mi potpuno veruješ?

– Tore, čemu ovo ispitivanje? Upravo sam ti rekla da ne bih bila ovde da ti ne verujem. Ne bih ti dozvolila da me odvedeš iz Portlanda da ti nisam u izvesnoj meri verovala. Sad me jedino brine to što sam te uvukla u svoje probleme.

– Neću ti pružiti priliku da se brineš zbog toga. Ja ću sad voditi računa o tebi, Ebi. To znači da sam upleten u tvoje probleme. Kad smo već kod toga, mislim da treba da uporedimo taj tvoj spisak s Karlinim opisom.

Osetila je njegovu želju da se vrate na posao kojoj je ona htela da se povinuje, ali joj je nešto palo na pamet. – Tore, šta je s tvojim poslom? Koliko dugo možeš odsustvovati?

Delovao je bezbrižno. – Koliko god hoću. Trenutno ništa nije hitno. Nisam vezan nikakvim aktivnim ugovorom.

– Nema senzacionalnih trgovina koje bi donele sjajnu zaradu? – zadirivala ga je.

– U stvari, zaradio sam prošle godine trgujući žitaricama – rekao joj je. – Suša na srednjem zapadu stvorila mi je priliku. Uspeo sam da kupim kukuruz pre nego što su cene počele da rastu.

– I zaradio si gomilu para kad su svi shvatili da rod neće biti baš najbolji ove godine, je 1' da? Ima nečeg zanimljivog u tom špekulisanju, ali mislim da bih ja od toga doživela nervni slom. Držaču se vitamina. Možda bi trebalo da pokušam da ih prodajem trgovcima poput tebe. Izgleda kao posao u kojem ljudi redovno treba da piju vitamine i minerale.

– Poznajući trgovce, verovatno bi pokušali da trguju njima umesto da ih piju. Ebi, što se tiče Karlinog opisa...

Ona uzdahnu i zaveli se u kožno sedište. – Tore, to bi mogao biti bilo ko. Čak i neko od mojih prodavača.

– Mislio sam da su tvoji prodavci uglavnom žene.

– Jesu, ali imam i nekoliko muškaraca.

– Kako si uopšte počela da prodaješ vitamine od vrata do vrata?

– Slučajno. Jedan čovek je došao na moja vrata da prodaje kozmetiku i zaključila sam da će, ako ljudi kupuju preparate kako bi izgledali lepše, verovatno kupovati i ono što će im pomoći da se bolje osećaju. Pogotovo ovde, na Zapadnoj obali, gde su svi ljudi za fitnessom. U to vreme sam pokušavala da promenim profesiju i sve se lepo uklopilo.

– Ja sam bio u istoj situaciji kad sam počeo da trgujem na berzi – tiho reče Tor. – Želeo sam da promenim profesiju.

Poželega je da ga pita još nešto o toj potrebi, deo nje hteo je da zna da li je na to uticao i privatni život kao što je to bio slučaj s njom. Ali nešto ju je sprečilo. Bilo je nekih ličnih dubina u Toru koje još nije bila spremna da istraži. Zbog straha da će je odbiti? Možda. Ili iz nekog drugog, neodređenog straha. U svakom slučaju, propustila je priliku jer se Tor vratio na učenjivača.

– Ako je Karlin posetilac naš učenjivač, onda on zna da si ovde. Ponašaće se u skladu s informacijom koju je dobio.

– O, bože, šta da radim ako dođe na vrata s pištoljem ili nečim sličnim?

– Neće.

– Zvučiš kao da si sasvim siguran u to.

– Logično bi bilo da pokuša da sakrije identitet. Zašto bi rizikovao da ti eventualno unajmiš nekoga da ga se rešiš?

– Kakva ideja! – Kakva sjajna ideja. Da unajmi nekog da je oslobodi čoveka koji je učenjuje!

– Postoji mali problem u unajmljivanju profesionalaca – ozbiljno reče Tor.

– Novac? Bio bi vredan toga!

– Za nekog ko ne voli nasilje, odjednom zvučiš krajnje surovo. Da li si svesna šta pričaš?

– Pa, samo na trenutak mi je to zazvučalo kao dobar plan.

– Ne tako dobar, jer bi morala da se suočiš s profesionalnim ubicom pošto završi posao. Ako misliš da si sad u nevolji, zamisli samo na šta bi to moglo da liči.

– Valjda si u pravu – Ebi se složila, mada sa zakašnjenjem.

– Ali upravo smo zaključili da ti nisi nasilan tip – Ebi naglasi žalosno. Očekivala je njegov osmeh i, pošto ga nije dočekala, požurila je da nastavi. – Znači, imamo samo opis čoveka koji bi mogao biti bilo ko i koji vozi auto koji bi mogao biti svačiji.

– Ponovo ćemo razmotriti taj spisak ljudi koje znaš kad se vratimo kući. Nisu svi na njemu smeđokosi i mršavi muškarci. Sigurno ćemo uspeti da eliminišemo nekoliko njih!

– Za početak nismo sigurni ni da je muškarac s takvim opisom na spisku – Ebi se usprotivila.

– Čak i ako nije, uskoro će napraviti sledeći korak. Tada ćemo verovatno imati koji trag više i na njemu ćemo raditi. To je kao praćenje berze – uporedio je Tor. – Nekoliko malih dojava tu i tamo, malo špekulisanja i mnogo malograđanske psihologije. Primeni sve to kako treba i izaći ćeš kao pobednik.

– Zvučiš tako sigurno u sebe.

– Naučen sam da budem takav – odgovorio je.

– Na berzi? – pitala je radoznalo.

– Ne. Pre toga. Kad sam radio drugi posao.

Opet je postaje tajnovit, pomisli Ebi, opet odbija pitanja na koja ne želi da odgovara. Ovog puta je bila uporna. – Kakav posao?

– Radio sam za veliku korporaciju do pre skoro tri godine – kratko joj je odgovorio.

– I tamo si naučio da budeš tako samouveren?

– Naučio sam to baveći se poslom.

– Nisam sigurna da je tako. Mislim da je tebi to urođeno – rekla je zamišljeno. Delovao je zadovoljno što nije rekla ništa više o tome.

Ucenjivač nije napravio sledeći potez naredna tri dana. Ebi se ponovo opuštala. Čak se pitala da li ga je obeshrabrilo to što je bila s Torom. Jednog jutra za doručkom iznela je tu mogućnost.

– Možda se uplašio sad kad zna da nisam sama – rekla je dok je mazala džem na tost.

– Možda – Tor nije delovao ubeđeno.

– Uostalom, u početku je pretio ženi koja živi sama. Možda se sve promenilo kada si ti stupio na scenu.

Tor je podigao pogled s *Volstrit žurnala* koji je kupio tog jutra. Nešto nalik očekivanju titralo mu je u pogledu. – U tom slučaju, moraćeš da ostaneš pored mene, zar ne?

Ebi prestade da maže džem i iskrenu glavu u stranu. Tek sad je postala svesna kako ovaj prizor doručka deluje domaće. Zbog tog saznanja osetila je neprijatnu vrelinu. – Zar ne misliš da bi ti na duge staze malo dosadila takva situacija? – pitala ga je pažljivo.

Tor je savio novine i uredno ih spustio pored svog tanjira. Podigao je šolju s kafom i pogledao je preko ruba. – Ne mislim – jednostavno je rekao.

– Oh. – Nije mogla da se seti ničeg drugog što bi rekla. Zavladala je napeta tišina. Potom mu je pružila parče tosta s džemom. – Želiš li još tosta? – pitala ga je neprirodno veselo.

– Ne, hvala.

Zagrizla je veliki zalogaj koji joj je gotovo zastao u grlu. Gutljaj kafe pomogao joj je da ga proguta.

– Ebi – nežno joj se obratio Tor – da li zaista misliš da bih mogao da podnesem pomisao na to da doručuješ s nekim drugim muškarcem pošto smo ti i ja vodili ljubav?

Nesigurno je spustila pogled, svesna izuzetnog uzbuđenja koje joj je pokuljalo venama. – Nije baš da imamo... vezu – rekla je slabašnim glasom.

– Jednom smo vodili ljubav – tiho je rekao. – To će se ponovo desiti. U stvari, to će vrlo uskoro postati redovno. Sad ti dajem malo vremena da se pribereš.

– Uuu, hvala! – U očima joj je sevnula ljutnja zbog njegove muške drskosti. – Kad se to desi, biće mi veoma drago što si mi dao vremena da se pribierem!

Neočekivano se namrštio. – Onda uživaj u ovom trenutku. Uskoro će isteći. A kada istekne, ja ću biti pored tebe.

– Rekao si da nisi nasrtljiv!

– Neću nasrtati. Samo ću biti tu kad istekne vreme.

– Ponekad me baš nerviraš, Tore Latimere!

– Ali me se ne plašiš – naglasio je s iskrenim zadovoljstvom. – Više ne.

Bio je u pravu, morala je da prizna. Ne plaši ga se. Barem ne na način na koji se nekad plašila muškarca. Što ne znači da ne treba da budem oprezna, pomislila je Ebi. Tor je predstavljao pretnju potpuno drugačiju od onih kojih se plašila ranije. Njegova pretnja je ponekad suptilna, ponekad očigledna, ali ona uvek oseća da je on želi, da je čeka. Njena veza s Torom je s jedne strane vrlo složena, a s druge neverovatno jednostavna. Njihova međusobna privlačnost je poput pažljivo održavane vatre, no ipak je jača nego ikad.

Dok je kontrolisao fizičku stranu njihovog odnosa, Tor je pustio da veza ojača. Ebi je u jednom trenutku shvatila da su njih dvoje postali prijatelji tokom poslednje nedelje. To je, doduše, bilo neobično prijateljstvo. Ni nalik opuštenom druženju kakva je sebi dozvoljavala s muškarcem koji ne predstavlja pretnju, već snažan odnos s još neimenovanim emocijama.

Tokom njihovih jutarnjih šetnji koje su postale dnevni ritual, polako joj je postajalo jasno da je sve više obuzima utisak da je u njenim osećanjima prema Toru skrivena neminovnost. Bila je svesna da je samo pitanje vremena kada će dobri prijatelji postati ljubavnici, naročito pošto je fizička privlačnost stalno tinjala ispod površine.

Za vreme jutrošnje šetnje nakon doručka Ebi je prihvatila to osećanje neminovnosti. Prvi put je prestala da suzbija pomisao na to da će, ako ostane uz njega, vreme da se ona pribere isteći kao što joj je Tor rekao. I prvi put nije dozvolila da zbog osećanja postane oprezna.

Možda je zbog spokoja koji ju je okruživao dozvolila sebi da prihvati opasnu situaciju između njih dvoje. Tamnokosi čovek pored nje kao da je bio deo tog opuštenog mira. Isprepleo je prste s njenima čvrsto i sigurno dok ju je vodio šumskom stazom iza kuće. Ipak, ne liči na drvoseču, pomislila je i krišom se nasmešila. Tor je izgledao kao deo okoline, u ravnoteži s vrhovima jela i krckanjem iglica pod njihovim nogama. Njegova iskonska snaga obuzimala ju je poput svežeg, prozračnog jutarnjeg vazduha. Izazov da se prepusti planinskom danu i čoveku s kojim ga je delila bio je opojan.

– Pričaj mi o njemu – Tor joj nežno naredi dok ju je vodio ka čistini na vrhu litice koja se nadvijala nad rekom. Nije je gledao u lice pošto je pažnju usmerio na taman ponor vode, ali bila je svesna da je osetio njen strah.

– O kome? – oprez koji je polako potiskivala u svesti ponovo je izbio na površinu.

– O čoveku zbog kojeg si postala tako oprezna. O onome koji te je naučio da se plašiš muške posesivnosti.

Ebi duboko uzdahnu. – Zašto želiš da ti pričam o Flinu Randolphu? Veruj mi da sam dala sve od sebe da ne mislim na njega.

Tor odmahnu glavom, spusti se na zemlju prekrivenu borovim iglicama i povuče je da sedne pored njega. Bezizražajno se smešio gledajući je kako privlači kolena bradi i obgrljuje ih. – Sve vreme ti je u mislima. Svaki put kad ti se previše približim mogu da ga osetim. Nisam ga osetio samo kad... – Naglo je zastao igrajući se poljskim cvetom čija je svetložuta krunica provirila iz trave.

Ali Ebi je znala šta je hteo da kaže.

– Kad smo vodili ljubav.

– Da.

– Mislim da je to bilo dovoljno da zadovolji tvoj ego. – Istog trenutka je zažalila zbog tih reči. Nije želela da ga napada ovog divnog svežeg jutra. Povetarac se igrao s uvojcima njene kose boje meda dok ju je Tor napeto gledao.

Nagnuo se prema njoj i dodirnuo joj usne cvetom. Nastavio je strasno da je ljubi.

– Mom egu trenutno nije potrebno zadovoljenje – mirno joj je rekao.

– Zašto onda želiš da znaš? – Još je osećala njegove usne i mekoću cveta. Osetila je toplotu i nemir i želju za nečim što nije mogla da iskaže recima.

– Radoznao sam. Osećam da nešto kriješ. Želim da te potpuno upoznam. – Spustio joj je ruku na vrat. – Rekao sam ti da me podsećaš na jedan od tvojih cvetnih aranžmana. Čovek mora da te istražuje sa svih strana kako bi znao s kim ima posla. U jednom trenutku sve deluje relativno jasno i neposredno. Ali uskoro postaje očigledno da se u tebi krije nešto složenije. Očaravaš me, dušo. Želim da nastavim da te upoznajem dok ne otkrijem tvoju pravu ličnost. Dakle, ispričaj mi sve o njemu.

– A šta će biti ako ti se ne sviđa ono što otkriješ?

– grubo ga je pitala dok joj je pogled lutao prema državnom putu koji se pružao uz reku. Automobili su odozgo delovali majušno poput životinja koje se premeštaju s kraja na kraj šume. Reka i dolina koju je presećela postojale su vekovima pre nego što su tu stigli automobili, a nesumnjivo će postojati i pošto izumru metalne zveri. Neke stvari su večne i neizbežne. U njenom svetu, shvatila je Ebi, Tor je postao moćan kao i ta drevna reka.

– Ne brine me ono što ću otkriti ispod tvoje maske – blago je rekao Tor. – Što se toga tiče, već sam zadovoljio radoznalost. Samo želim da budem siguran da sam oterao senku tog čoveka koja te je pratila. Želim da znam da svaki deo tebe pripada samo meni.

Nije bilo svrhe odlagati ili lagati. Tor ima pravo da zna. Zašto on ima to pravo, Ebi baš i nije mogla da objasni sebi, ali se nije više suprotstavljala. – Radili smo zajedno u kompaniji u centru Sijetla – polako je počela. – Flin je bio direktor. Ja sam radila u prodaji. Posedovao je sve ono što privlači žene. Zgodan, uspešan i neverovatno šarmantan. Kad se zainteresovao za mene, bila sam uzbuđena. Predstavljao je savršenu pratnju. Svaki šef restorana u gradu znao ga je po imenu. Uvek je imao karte za balet ili pozorište. Savršeno je organizovao izlaske. Osećala sam se kao Pepeljuga. Ni o čemu nisam morala da odlučujem niti išta da predlažem. Flin je brinuo o svemu. Trebalo mi je vremena da shvatim koliko malo uticaja imam.

– A kad si to shvatila, on nije želeo da prihvati nijedan tvoj predlog?

– Nije ih baš rado prihvatao – Ebi je napravila grimasu. – U stvari, postajao je neobično uznemiren kad god bih predložila da radimo nešto drugo umesto onog što je on planirao. Njegova odlučnost i predvodništvo u početku su bili privlačni i zanimljivi. Osećala sam se važnom i posebnom. Ali onda je to postalo mučno. Ljutio se kad bih pokušala da mu kažem šta želim. Nije se ponašao kao ti one večeri kad si poručio lignje. Pobesneo bi. Već je bio poznat po tome što lako gubi strpljenje kad ima problem na poslu, ali ljudi su to prihvatili zato što je on muškarac. Kad je počeo da gubi strpljenje sa mnom, zaključila sam da se iza toga krije nešto više od muškog temperamenta i postala sam uznemirena. Vremenom je postajalo sve napornije.

– Da li je bio nasilan? – Tor je to izgovorio gotovo zvaničnim tonom, ali smisao tih reči pokazao je Ebi kako je Tor pažljivo sluša.

– Samo jednom. – Prošaputala je. – Poslednji put kada sam ga videla... – Progutala je pljuvačku i s mukom se usredredila na automobile koji su promicali pored reke. – Ali pre toga je izgledalo kao da može da se obuzda. Posle nekoliko nedelja zabavljanja s njim, znala sam da ću morati da prekinem tu vezu. Obuzimalo me je osećanje da sam zarobljena u paukovoj mreži. Dok sam se ponašala popustljivo i povlađivala mu, dok mu je bilo lako da me kontroliše, bio je vrlo šarmantan. Kad god se ne bih ponašala onako kako je on želeo, postao bi veoma neprijatan. Znam da sam pogrešila što sam se upustila u vezu s njim, ali mislila sam da nije prekasno da izađem iz nje a da mu ne povredim osećanja. Na kraju krajeva, nas dvoje nikad nismo... Hoću da kažem da nikad nismo došli do tačke do koje smo došli ti i ja.

– Niste spavali?

– Da. Nismo spavali. Rekla sam mu da se ni u kojem slučaju neću odreći svojih prijatelja i da ću nastaviti da se viđam s drugim muškarcima. Naglasila sam mu da ćemo se rede viđati.

– Kako je podneo to?

– Sledećeg dana je objavio da smo se verili – rekla je Ebi iskreno.

– Verili?

– Mislim da je on zaista verovao u to. Umeo je da ubedi sebe u bilo šta što pomisli. Kao što možeš da pretpostaviš, pobesnela sam. Odbila sam da ga vidim i počela sam da se viđam s drugim muškarcima. Tada sam shvatila da Flin može biti opasan. Optužio me je da sam mu bila neverna. Kad sam mu rekla da nema dokaza za to, pobesneo je. Bilo mi je veoma neprijatno da odlazim na posao. Niko u kompaniji nije mogao da zamisli šta se dešava. Kad je Flin rekao da smo vereni, poverovali su mu. Smatrali su da čovek na njegovom položaju nema razloga da izmišlja. Kad sam to porekla, svi su mislili da glumim neosvojivu ženu. Flin ih je podstakao da pomisle da igram neke igrice. U radno vreme je bio veoma predusretljiv i šarmantan prema meni kao da je na taj način privlačio ostale žene u kompaniji.

– Šta se dešavalo van posla?

– Počeo je da vraća u moj stan u kasne sate zahtevajući da zna ko je sa mnom u krevetu. Kad bih mu rekla istinu, da nema nikog, rekao bi mi da lažem. Uporno mi je govorio da sam neverna, preljubnica. U stvari, koristio je mnogo ružnije reči – ispravila se Ebi.

– Na kraju si napustila posao?

– Na kraju sam pogrešila što sam otišla u njegov stan pošto je jedne večeri napravio scenu pred mojim prijateljem, čovekom s kojim sam izašla na večeru. Rekla sam mu da prestane da me uznemirava ili ću tražiti zabranu prilaska. Potpuno je izgubio kontrolu i udario me je. – Ebi se stresla sećajući se kako bi je, da nije uspela da pobegne kroz vrata koja je ostavila otvorena za sobom, sigurno pretukao ili silovao. Osetila je Torovu napetost, ali nije mogla da se oslobodi sećanja na poslednje nasilne scene. Nastavila je: – Istrčala sam iz stana na ulicu, ušla u kola i odvezla se u hotel. Nisam smela da se vratim kući od straha da me je pratio. Narednog dana na poslu ponovo se ponašao šarmantno, kao da se ništa nije dogodilo. Shvatila sam da mi niko ne bi poverovao kad bih ispričala kako se ponašao veče pre toga. Tog dana sam dala otkaz i otišla iz grada na nedelju dana da bih mogla malo da razmislim. Tada sam odlučila da se vratim u Portland.

– Nije pokušao ponovo da te vidi?

– Nije, hvala bogu. Jednostavno je nestao iz mog života. Ili sam ja nestala iz njegovog, zavisi od toga kako gledaš na to – pokušala je da bude duhovita. – To je bilo to, ukratko. To se dogodilo pre dve godine i od tada sam veoma oprezna prema muškarcima koji ispoljavaju posesivnost.

– Očigledno nisi dovoljno oprezna – rekao je to mirno, ustao i privukao je sebi.

Pogledala ga je popreko. – Šta to treba da znači?

– Ušla si sa mnom u vezu, a ja ću biti veoma posesivan ljubavnik, dušo. – Sagnuo je glavu da je poljubi i nije je pustio dok se nije prepustila. Najzad je podigao glavu i nasmešio se njenim plavim očima. – Neću te požurivati, ja te nikad ne bih povredio. Kad mi budeš potpuno verovala i shvatila moju posesivnost, znaću da je Randolph zaista nestao iz tvog života.

Pokušala je da smisli šta da kaže, da se pobuni, ali ničeg nije mogla da se seti i dozvolila mu je da je povede nazad u kuću. Po glavi su joj se vrmala razna pitanja i nedoumice, a onda su stigli do ulaznih vrata. Tor je zastao pre nego što je stavio ključ u bravu.

– Vidi, vidi – promrmljao je dok se saginjao da podigne koverat koji je napola virio ispod otirača. – Izgleda da smo se mimoišli s nekim zanimljivim čovekom.

Ebi je zadrhtala i uplašeno razrogačila oči dok mu je uzimala koverat iz ruke.

– Želiš li da ga ja otvorim? – upitao ju je gledajući je zabrinuto.

– Ne. Ja ću. – Cepala je koverat. Pokreti su joj zbog besa i straha bili odsečni i nestrpljivi. Istini za volju, želela je da Tor prvi vidi šta je unutra, šta god da je to. Možda je stiglo još slika. Dokle će joj Tor verovati pre nego što se zapita da li mu je rekla istinu u vezi s tim vikendom?

Kad je načinila poslednji odlučan pokret, koverat se otvorio i sadržaj je počeo da ispada. Odmah se sagnula da pokupi papire. Tor se sagnuo pored nje. Opsovao je, iako to nije bilo u

njegovom maniru, kad su mu se prsti zaustavili na fotokopiji isečaka iz novina koji se čuvaju na mikrofilmu i dostupni su svakoj javnoj biblioteci.

– Čekaj, Ebi, ja ću to uzeti – rekao joj je. Ali je ona već je pokupila i ostale papire.

U šoku je čučnula i gledala u naslov iz novina i fotografiju koja je pratila članak. Iznad članka je stajalo ime grada na Srednjem zapadu i datum od pre tri godine.

Na slici je bio Tor Latimer, a u naslovu je opisan kao briljantan direktor čija se žena nedavno udavila pod neobičnim okolnostima.

U podnaslovu je nagoveštena mogućnost da je Latimer ubio svoju ženu u napadu ljubomore.

7.

– Naš ucenjivač je, izgleda, detaljno uradio domaći zadatak. – Tor nije obraćao pažnju na Ebino zaprepašćeno lice i do poslednjeg je sakupio razbacane članke i poruku koja je poslata uz njih. Mirno se uspravio i otključao vrata.

Ebi je, i dalje čučeci, dugo zurila u njega. Ponašao se kao da se ništa nije dogodilo. Bio je tako smiren uprkos onome što se dogodilo, dok je ona bila na ivici da eksplodira.

Nagađanja da je Latimer ubio svoju suprugu zbog ljubomore. Latimer, direktor velike korporacije. Latimer, koji joj je rekao da je pre tri godine odlučio da promeni posao.

Latimer, čije su žućkaste oči sijale muškom posesivnošću, koji je tvrdio da mu Ebi sada pripada. Da li je njegova mrtva žena nekad osetila tu posesivnost? Da li je bila žrtva te posesivnosti?

Ebi je skočila na noge i ušla za Torom u kuću. – Poruka – uspela je da izusti veoma stabilnim, smirenim glasom. – Daj mi da vidim poruku koja je stigla s člancima.

Tor je koverat spustio na sto u kuhinji gde su bile uredno složene i ostale. Otkucana poruka bila je na vrhu i on ju je pročitao pre nego što ju je dodao Ebi. Samo što mu je nije otela iz ruke.

*Nisi bezbedna s njim. Latimer je ubio jednom jer
ga je žena varala. Uradiće to ponovo kad sazna
kakva si ti kurva, drolja. Skočila si pravo iz vrelog
tiganja u vatru. Bolje beži ako još možeš.*

Drhteći, Ebi je sela na stolicu pored stola. Gledala je kroz zamagljeni prozor ne verujući da Tor kuva kafu. Kako može to da radi, zapitala se. Kako može mirno da kuva kafu kad su se ovi članci isprečili između njih kao tempirana bomba.

– Nisam je ubio, znaš to – rekao je tiho, čekajući da kafa počne da kaplje kroz filter u lonče. – Obdukcija je pokazala da je umrla usled slučajnog davljenja. Sama je otišla čamcem iako su najavljivali nevreme. Nisam bio kod kuće u to vreme. Bio sam u Njujorku zbog posla.

Pogledala ga je ponovo kad je stavio kafu ispred nje i seo s druge strane stola. – Da li ona... da li je imala drugog muškarca?

– Da, imala je.

Ebi je zurila u Tora i njegovo bezizražajno lice. – Da li si znao to?

– Znao sam.

– Svađali ste se?

– Svađali smo se. Često.

– Zašto se niste jednostavno razveli? – bolno upita Ebi.

– Hteo sam da podnesem zahtev za razvod kada se vratim iz Njujorka.

– Zašto ona nije podnela zahtev kad je već bila zaljubljena u drugog čoveka?

– Više je bila zaljubljena u moj novac nego u tog drugog čoveka. Eni je novac uvek bio važan. Nije ga imala dovoljno dok je odrastala i taj nedostatak ostavio je tragove. Bila joj je potrebna finansijska sigurnost koju sam joj ja mogao da pružim. Ali ja joj nisam bio potreban.

U njegovim rečima nije bilo nimalo ljutnje niti emocija. Upravo je to najviše unervozilo Ebi. Torova smirenost i hladni odgovori na njena pitanja činili su joj se neprirodni. Pružila je ruku preko stola gde su stajali uredno poređani vitamini. Uzela je vitamin B i progutala nekoliko pilula s vrućom kafom.

– Ako su ti popustili nervi, ne bi trebalo da piješ kafu – primetio je Tor. – Bilo bi delotvornije da prestaneš s kofeinom nego da uzimaš vitamin B.

– Jesi li ti stručnjak za vitamine? – Nije mislila da tako plane na njega. Želela je da se kontroliše kao što se kontroliše on. Ali to je bio težak zadatak.

– Pokušavam da postanem stručnjak za tebe. To nije lako. – Tor izvi usne u osmeh. Međutim, osmeh mu je zamro na usnama pošto Ebi ništa nije rekla.

– Da li si bio stručnjak i za svoju ženu? – Ebi se iznenadila kad je shvatila šta ga je pitala.

– Postao sam na kraju – odgovori on i slegnu ramenima. Pružio je noge posmatrajući vrhove svojih ručno izrađenih kožnih cipela. – Ovo nas neće daleko odvesti, zar ne? Izgledaš na smrt preplašeno. Ali nisam ja taj koga bi trebalo da se plašiš, dušo. Trebalo bi da se plašiš onoga ko je poslao ovu poruku i isečke iz novina. Ja sam neko ko će brinuti o tebi. Zapamti to.

Morala je da se kontroliše i da vlada situacijom. Morala je da sazna s čime se suočava pre nego što se još više uvali u nevolju. – Ko si ti? Ko si ti, zapravo? Čovek koji je nekad bio direktor ove kompanije? – Pokazala je jedan isečak. – Ili čovek koji trguje na berzi?

– Ja sam čovek koga si upoznala na kursu aranžiranja cveća, Ebi, ni manje ni više od toga. – Bacio je setan pogled na isečak sa svojom slikom. – Nisam ovaj čovek već tri godine. Čak i ne želim da ponovo budem on. Taj čovek je imao posao koji je zahtevao osamnaest sati rada dnevno. Imao je ženu kojoj nije mogao da veruje. I na kraju, nije imao prijatelja. Svi su nestali kad su glasine počele da se šire.

– Glasine?

– One koje su nagoveštavale da sam možda ja ubio Eni zbog neverstva.

Ebi je udahнула, osetila je mučninu u stomaku. – Zašto su pomislili da si je ti možda ubio?

– Dešavalo se da se svađamo na javnim mestima.

– Toru je bilo nelagodno. – Popila bi previše na zabavi i onda bi svima počela da priča da je tučem, da je zlostavljana žena. U drugim prilikama nagoveštavala je ljudima da ne mogu da se poredim s njenim ljubavnikom. Tokom poslednjih nekoliko meseci retko smo se i viđali. Ona je bila zauzeta svojim najnovijim osvajačem, ljubavnikom, a ja pripremama za razvod.

– Sigurno si je mrzeo na kraju – prošaputala je.

– Iskreno da ti kažem, ne znam šta sam osećao na kraju. Ali znam da je ona mrzela mene. Mrzela je činjenicu da je vezana za mene samo zbog novca. Iritiralo ju je to što je morala da bude sa mnom jer je želela da nastavi da živi onako kako voli. Razbesnela se što nisam hteo da trpim njene ljubavnike. Tvrdila je da sam nepotrebno ljubomoran i da nemam razloga za ljubomoru. Istina je da na kraju više nisam ni bio ljubomoran. Samo sam želeo da se razvedem.

– Jednom si mi rekao da pod određenim okolnostima svaki čovek može da postane ljubomoran i nasilan.

– Nisam je ubio, Ebi. – Pogledao ju je u oči.

Ebi je spustila pogled na poruku i isečke ispred sebe. – Kako on zna sve... sve ovo...? – prošaputa. – Ucenjivač...

– Zanimljivo pitanje. Postoji mogućnost da je čitao o tome kad se dogodilo. Kao što vidiš, taj događaj imao je veliki publicitet. Ljudi su to uglavnom zaboravili, ali možda se neko iz

kompanije setio jer zna ko sam bio u to vreme. Ili je ucenjivač sam istraživao, mada sumnjam u to. Mislim da je veća verovatnoća da je čovek kojeg tražimo povezan s mojom nekadašnjom kompanijom ili poslom. To je dovoljno da bi se setio mog imena i skandala od pre tri godine. Kad bude postavio zahtev za isplatu, znaćemo s kim imamo posla.

Ebi ga je pogledala upitno. – Kako to misliš?

– Ako bude zahtevao malu sumu novca, znaćemo da je reč o sitnom kriminalcu. Ali ako ucenjivač bude želeo nešto drugo, nešto ozbiljnije... – Tor je zamišljeno češkao bradu dok je gledao kroz prozor.

– Šta, na primer?

– Moramo da čekamo i da saznamo. Nećemo dugo čekati. Ne bi se uvaljivao u nevolju da nije planirao brzu akciju. Namerno vrši na tebe psihički pritisak i ovo je nabolji trenutak da postavi zahteve.

– Zadivljuje me tvoje poznavanje kriminalne psihologije.

– Ne razlikuje se mnogo od poslovne psihologije.

– To zvuči prilično cinično.

– A nije ni naročito važno – složio se s osmehom.

– Glavni problem u ovom trenutku jeste šta ćeš ti uraditi, zar ne?

Ebi se ukočila i ispružila ruke na sto gledajući ih kao da je u njima odgovor koji je tražila.

– Ne mogu mnogo toga da uradim dok ne čujem šta ucenjivač želi.

– Možeš da pobegneš.

Pogledala ga je oštro. – Misliš li da ću to uraditi? – prošaputala je.

– Mislim da ti se ta ideja vrzma po glavi. Jesam li pogrešio?

S naporom je ustala i otvorila frižider. Svakako nije bila gladna, od uznemirenosti je osećala neprijatno stezanje u stomaku. Ali morala je nešto da uradi. Koliko god to bilo neprikladno, spremanje ručka pomoći će joj da skrene misli. Namerno nije obratila pažnju na Torovo pitanje i pomno se zagledala u omot kačkavalja.

– Jesam li pogrešio, Ebi? – Nije se pomerio iz stolice, ali je osetio njen pogled iako mu je bila okrenuta leđima. – Razmišljaš li o bekstvu? Da li su iseći postigli cilj?

– Koji cilj? – pogledala je zelenu salatu.

– Ucenjivač očigledno želi da te otera od mene. Ne želi da te ja štitim. I izgleda da tačno zna kako da vuče konce da bi izazvao tvoju nervozu u mom prisustvu.

– Poslednji komentar je bio veoma promišljen, kao da je Tor upravo shvatio značenje poruke.

Te reči su privukle Ebinu pažnju i ona je polako zatvorila frižider. – Da. Da, želi. U pravu si u vezi s jednom činjenicom, Tore. Ko god da ovo radi, dobro me poznaje.

Pogledi im se sretoše. – Ne samo da mu je poznat tvoj zaštitnički odnos prema Sintiji, nego zna i da si oprezna prema ljubomornim i posesivnim muškarcima.

Koliko ljudi me poznaje veoma dobro?, zapitala se Ebi. Pomisao da je ucenjivač poznaje tako dobro bila je zastrašujuća. Namrštila se i počela da pravi sendviče sa sirom. Ucenjivač je pametan. Od svih mogućnosti da izazove njenu nervozu, izabrao je najbolju. Pitala se kakve su bile svađe između Tora i njegove žene. Nasilne? Hladne i neprijatne? Tor je snažan muškarac jake volje. Bilo bi opasno varati ga pod bilo kojim okolnostima, ali bilo bi još opasnije kad bi ga prevarila žena . koju smatra svojom. Dok je sekla hleb, Ebi je uzdrhtala prisećajući se načina na koji joj je Tor rekao da mu ona pripada. Istina je da ne navaljuje da se ona vrati u njegov krevet, ali to ne znači da nije posesivan. To samo znači da je strpljiv.

Dozvolila sam da mi se mašta razbukta, tiho je kritikovala sebe. Baš kao što ucenjivač želi. Besno je sastavila dve kriške hleba, uzela sendvič i sela za sto. Tor je nije ni pogledao. Gledao je gomilu novinskih isečaka.

– Ovaj koverat nije bio namenjen samo tebi – rekao je pažljivo vadeći još jednu fotografiju. – Mislim da je ovo trebalo i ja da vidim.

– Još jedna fotografija s tog užasnog vikenda. – Ebi je posegla da je uzme iz njegove ruke. Tor je samo čekao. – O, bože. – Na slici je bila ona, ali muškarac pored nje nije bio Vard. To je bio stranac. Neko za koga je sigurna da ga nikad nije videla. I vodio je ljubav s njom na plaži. Njeno telo je bilo ispod njegovog i videlo joj se samo lice.

Prestravljena, ispustila je fotografiju kao da se opekla. Fotografija je pala licem nadole, a na poledini je bilo napisano:

Ona je kurva, Latimere. Otići će u krevet sa svakim ko ima novac. Baš kao tvoja žena.

Usta su joj se osušila dok je Tor dohvatao sliku da je pogleda opet. Okrenuo ju je proučavajući scenu.

– Tore, ja ga i ne poznajem. Kunem se, nikad nisam bila s tim čovekom. On je potpuni stranac za mene. Ja... oh, ne razumem ništa sad... – Postala je histerična, besna, uplašena i bespomoćna.

– Sendvič – rekao je na kraju i dalje gledajući sliku.

– Sendvič! Tu je, ispred tebe. Šta očekuješ od mene, da te nahranim? – Bila je to sitnica zbog koje nije trebalo tako da prasne, ali nije mogla da se zaustavi. Sela je gledajući ga besno kad je podigao pogled sa slike. Pogledao je nju, a onda je pogledao sendviče. Polako je shvatao.

– Nisam hteo da kažem da hoću da pojedem sendvič. Hteo sam da kažem da je fotografija sendvič. Tvoje lice je verovatno uzeto s neke druge fotografije, a telo zamenjeno telom neke druge žene i ovog muškarca.

Fotografski sendvič. S malo ispravki izbisane su linije s različitih fotografija.

Ebi je čula objašnjenje, ali odjednom je usredsredila pažnju na Torove zglavke koji su pobeleli koliko je stisnuo pesnice. Gledala ga je kako besni. Da li zaista veruje sopstvenom objašnjenju? Liznula je usne.

– Misliš da je neko namerno napravio ove slike da bi došao do tebe? – prošaputala je. – Da bi te okrenuo protiv mene?

– Poznaješ nekog ko se bavi fotografijom, Ebi?

– O, zaboga! Prestani s tim detektivskim ispitivanjem. Poznajem mnogo ljudi koji se bave fotografijom. I ko kaže da je to neko ko zna bilo šta o fotografisanju? Ucenjivač je mogao da unajmi nekoga da napravi ovakvu sliku!

– Možda jeste. A možda i nije.

– Kako znaš da ovo nije prava fotografija? – upita ga impulsivno. – Možda sam to zaista ja u zagrljaju strasti s tim... tom osobom!

Odmahnuo je glavom. – Ovo nije zagrljaj strasti. Video sam kako izgledaš u toj situaciji, sećaš se? Ne gledaš muškarca s prijatnim, smirenim osmehom na licu kao da te je upravo pozvao na čaj.

Ebi je sumnjičavo pogledala miran, pomalo odsutan izraz svog lica na toj užasnoj slici. Brzo je skrenula pogled s nje. Gotovo joj je pozlilo dok je gledala tu sliku, i zbog načina na koji ju je Tor držao.

Kako sam izgledala u strastvenom zagrljaju?, zapitala se histerično.

– Vrlo živahna, senzualna, uzbuđena, pomalo primitivna. Neopisivo, ali svakako nisi bila spokojno učtiva. – Tor je odgovorio kao da joj je pročitao misli.

– Oh! – nije mogla da smisli ništa što bi mogla da kaže. Ovaj čovek bi trebalo da zna, pomislila je, kako ona izgleda u krevetu. Nervozno se ugrizla za usnu. – Tore, bojim se.

– Znam. Uspeo je, zar ne? – Ubacio je sliku u koverat, a onda skupio gomilu isečaka i stavio i njih unutra.

– Šta to?

– Plan ucenjivača je da te natera da bežiš kao zec. Da te istera na čistinu gde te je lako uhvatiti.

– Nikud ja neću pobeći – rekla je povišenim tonom, zadovoljna što joj slika i novinski iseći nisu u vidnom polju. Uzela je sendvič iako nije bila gladna. Odlučila je da popije i cink i posegla je za bočicom.

– Ali razmišljaš o tome, zar ne?

– Teško da mogu da razmišljam u ovom trenutku.

– Ustala je i ljutito otišla do sudopere po čašu vode. Ali on je u pravu, tiho je priznala. Razmišljala je o bežanju. Obuzimao ju je strah.

Trebalo bi da se usredsredi na pretnju. Umesto toga, opsedali su je drugi strahovi. Strah što se Tor umešao u sve to. Strah od toga šta bi on mogao da pomisli o njoj sad kad je video ove slike. Strah da joj ne veruje. U strahu se pitala šta bi radila da je on rekao da su slike prave. Sve se iskomplikovalo. Progutala je tablete cinka i nastavila da zuri u vodu koja je još dugo tekla iz slavine.

Tor ju je zabrinuto posmatrao iz drugog kraja sobe. Izgledala je kao da će eksplodirati. Bila je iznervirana, napeta, nervozna. Kao da će svakog časa pobeći poput uplašenog stvorenja.

Sedeo je bez reči pokušavajući da smisli način da je spreči. Svakako mu neće potpuno verovati sad kad je videla isečke iz novina. Tor je stisnuo šaku u pesnicu dok je razmišljao kako da preuzme kontrolu nad ucenjivačem. Zašto je Ebi baš sad morala da sazna sve o mojoj prošlosti? Upravo kad je počela da me prihvata i da mi veruje, da se opušta pored mene, mislio je. I sad se desilo ovo. Možda je mogla svojski da se potruži da poveruje u njegovu priču, no ipak, da li će moći zaista ponovo da se opusti pored njega?

Ako ode, možda neće moći da je nađe. Mogla bi potpuno da nestane na nekoliko dana ili duže. Dok je on pronade, ucenjivač bi već mogao da dođe do nje. Samo bog zna šta bi se desilo ako bi je taj kućkin sin prvi pronašao.

Ali kako sprečiti ženu da pobegne? Posebno onu koju očigledno obuzimaju nesigurnost i strah? Kad bi mu verovala, shvatio je Tor, ili ako bi on bar bio siguran da mu ona pripada, možda bi se smirila i pustila ga da otkrije ko stoji iza ovoga. Izgledalo je kao da vodi dve bitke – jednu za Ebino poverenje i drugu da uhvati Ebinog ucenjivača. Napetost između njih vladala je ceo dan. Tor je pažljivo sklonio slike i isečke s vidnog mesta, ali Ebi očigledno nije mogla da ih potisne iz misli. Pravila se da čita časopise koje je kupila u seoskoj prodavnici. Onda je pokušala da reši ukrštenicu ne pitajući Tora za pomoć. Gledao ju je kako ispija kafu i pitao se da li vitamini koje je uzimala svakih nekoliko sati deluju uz toliku količinu kofeina.

Kad je isplanirala da ode?, zapitao se. Da li će mu jednostavno reći da želi da je vrati kući u Portland? Ili će samo zgrabiti ključeve večeras i iskrasti se?

Tor je shvatio da su i njegovi nervi na ivici. Nije mogao da smisli ništa ohrabrujuće, duhovito ili podsticajno. Tišina između njih postajala je sve teža. Iz sata u sat postajalo je sve teže razbiti je.

Da li bi trebalo da joj kažem nešto o svom lošem braku?, pitao se. Ne, činilo mu se da je najbolje da preskoči tu temu. Zapravo, i nema mnogo toga da se kaže. To je bila katastrofa od početka do kraja. Ako bi nastavio s ružnim detaljima, Ebi bi se mogla zapitati postoji li nešto što joj još nije rekao.

Kada bi joj pričao o nemoći, besu i poniženju koje je doživeo tokom tog kratkog braka, Ebi bi pomislila da se pravda, što je potpuno izlišno ako je zaista nevin.

Ne, tu temu treba preskočiti. Možda bi trebalo da pokuša da je uključi u malo istraživanje. Na kraju krajeva, trebalo je da uporede spisak ljudi koje ona poznaje s informacijama do kojih su došli. Ali Ebi nije delovala zainteresovano da ponovo pregledaju taj spisak.

Nešto im je promaklo. Tor je bio siguran u to. Ta ucena je lične prirode. Zahtevala je ne samo poznavanje vrlo poverljivih informacija već i svest o tome koliko bi te informacije mogle biti štetne. To podrazumeva ucenjivačevo prisno poznavanje Ebi koje se ne može

zanemariti. Ko god da preti Ebi, nije čudak s ulice koji je bez razloga odlučio da pošalje slike i isečke iz novina.

Pripremio je večeru i, dok su u tišini jeli, Tor je mahnito razmišljao pokušavajući da odgonetne ko bi mogao biti ucenjivač i kako da se suoči s Ebinim sve očiglednijim povlačenjem.

Tek kad su ćutke seli ispred kamina i pijuckali konjak, Tor je odlučio da odredi prioritet. Shvatio je da će poludeti ako jednom zauvek ne uspostavi vezu između njih dvoje.

Pogledao ju je ispod poluspuštenih trepavica primećujući rumenilo na njenim obrazima dok je zurila u pucketavi plamen. Kao da je milion kilometara daleko, pomislio je. Verovatno planira bekstvo. Probudiće se ujutru i videti da je nema. Odjednom je, dok mu se komešalo u stomaku, shvatio da ne može dopustiti da se to desi. Ona je sad njegova, čak i ako nije svesna toga. U tom trenutku nije mogao da smisli nijedan način da joj to stavi do znanja osim primene osnovnih metoda.

Jedini način da bude siguran da će Ebi ujutru i dalje biti tu jeste da je večeras odvede u krevet i zadrži u njemu. Možda ta krajnja mera i nije baš inteligentno rešenje, ali je znao da je ispravna.

Tor se razmaknutih nogu nagnuo napred i pažljivo spustio čašu s konjakom na stočić ispred sebe. Gledao je u žučkastosmeđe piće dok je govorio.

– Kako ćeš to da uradiš, Ebi? Da li ćeš pokušati da ukradeš ključeve usred noći ili ćeš otići gore, spakovati se i onda zahtevati da te vratim u Portland?

Odmahivala je glavom, ali on je pročitao krivicu u njenim očima. Osetio je da ga nešto steže kad je shvatio da nije daleko od istine. Zar ona ne shvata? Ne može joj dopustiti da ode. Ne sad. Ne posle onoga što su zajedno doživeli.

– Mogu ti reći i da te neću vratiti u Portland. Zato mislim da ti je jedino preostala mogućnost da ukradeš ključ – rekao je zamišljeno usredsređujući pogled na vatru. Osetio je koliko je napeta kad se pomerila na kraj sofe zureći u njega. Verovatno ju je plašio, ali nije mogao drugačije. I sam je bio veoma uplašen.

– O čemu ti pričaš? – upita ga strogo. – Ne nameravam da ti kradem ključeve.

– Ne nameravaš? Kako onda planiraš da pobegneš večeras, Ebi?

– Da li je iko pomenuo bežanje?

– To ti piše na licu otkako je stigao koverat. Misliš da ne mogu da pročitam tvoj pogled? Zar misliš da ne vidim strah u tvojim očima?

– Mislim da imam pravo da se plašim – pobunila se.

– Možda. Ali nemaš pravo da se plašiš mene.

Ustala je. – Zar ti nije palo na pamet da se možda plašim za tebe, a ne tebe? – Međutim, dok je to govorila nije ga gledala i Tor je pomislio da ona ne želi da joj vidi izraz lica.

– Nema razloga da me se plašiš. Rekao sam ti, odlučio sam da budem s tobom. Ne koristi to kao izgovor, Ebi.

– Ne koristim izgovore! – Krenula je brzo prema njemu suprostavljajući mu se podignute glave, isturenih grudi i ukočenog tela. – Ovo je moj problem, Tore. Nemam pravo da te uplićem u ovo. Veoma si ljubazan što želiš da mi pomogneš, ali ja...

– Veoma sam ljubazan! – besno je rekao u trenutku kad je gipkim pokretom skočio sa sofe. – Kad si ti u pitanju, Ebi, poslednje što želim je da budem *ljubazan*. Nijednog trenutka nisam nameravao da budem *ljubazan* prema tebi. Gospođice, ja želim da te odvedeni u krevet. Želim da te zaštitim. Želim da duboko u duši znaš da mi pripadaš, ali to nema nikakve veze s *ljubaznošću*.

Uzdrhatala je dok ju je prekorevao i nagonski je uzmicala. Tor je video da joj nije više ostalo prostora za povlačenje. Vatra je pucketala tik iza nje. Odjednom je shvatio da ju je na smrt prestravio. U njenim zamagljenim plavim očima svetlucala je očajnička odlučnost. Njeno meko telo neprirodno se ukočilo u položaju koji je nagoveštavao bekstvo ili borbu. Pogrešno

je izveo sve ovo. Nije trebalo da vrši toliki pritisak na nju. Ali šta je drugo mogao da učini? Bes ga je izjedao nagnavši ga da preduzme nešto.

– Nemoj da mi pretiš, Tore.

– Ne pretim ti. – Ali pretio joj je i oboje su to znali.

– U ovakvoj situaciji zaista mi ne treba da trpim nečiji pritisak. Mislila sam da si ljubazan i... obziran. Bio si voljan da čekaš i da pustiš da se naša veza razvija prirodno. Izgleda da si me cele nedelje obmanjivao uveravajući me da razumeš moja osećanja. Ali možda je to tako zato što si mislio da sam ja drugačija. Možda si se ponašao lepo jer si mislio da sam fina. A sada si video sve te slike. Sada znaš da taj vikend s Vardom nije bio samo slučajnost ili sticaj okolnosti koje je neko iskoristio. O, ne. Sada si video šta radim. Šta piše u poruci? Da ću spavati sa svakim za određenu sumu novca. Kurva. Sigurno te to izjeda, Tore. Kako to da nisi imao sreće i da si se spetljao sa ženom koja je ista kao tvoja supruga?

– Ebi, učuti. Ne znaš šta pričaš.

– Naravno da znam šta pričam. Nemoj misliti da nisam videla kako si stegao tu sliku. Izgovarao si sve te lepe ohrabrujuće reči, ali si mislio nešto sasvim drugo. Sumnjao si u mene, zar ne, Tore? Pitao si se da li ću biti ista kao tvoja žena. Ne moraš da brineš o tome. Neću se više petljati s tobom. Za naše dobro, najbolje je da odem odavde. Sad. Večeras.

– Nikud ti nećeš otići. – Bio je potpuno ozbiljan i Ebi je istog trenutka reagovala na te reči. Pomerila se desno jer iza nje više nije bilo prostora. Kao da je on vuk, pokušala je da drži rastojanje između sebe i njega i da ne napravi nijedan nagli pokret koji bi mogao izazvati njegov primitivni instinkt da napadne.

– Moram da odem, Tore. Razmišljala sam o tome celo popodne.

– Misliš da nisam to shvatio? Gledao sam te kako se sve više udaljavaš otkad je stigao koverat. Ali neću te pustiti da odeš, Ebi. Ne dolazi u obzir da se vratiš u Portland i moraćeš da pređeš preko mene da bi uzela ključeve.

– Zašto, Tore? – ukočeno je zurila u njega. – Zašto to radiš? Zato što ne možeš da se suočiš s mišlju da opet pored sebe imaš nepouzdanu ženu? Da li želiš da dokažeš nešto sebi?

– Možda. Više od svega moram nešto da ti dokažem.

– Ne preti mi, Tore!

– Prestani da mi se suprostavljaš – odgovorio joj je i zakoračio pomno prateći njene pokrete. – Ebi, urazumi se. Ne možeš pobeći večeras. Ostani ovde sa mnom na sigurnom. Imaj poverenja u mene, dušo.

– Da li ti imaš poverenja u mene? – kruto je prošaputala.

– Imam.

– Ne verujem ti! Videla sam kako si gledao sliku – rekla je plačnim glasom. – Izgledao si kao da želiš da ubiješ nekog.

– Ne tebe – povikao je. – Ebi, dušo, ne tebe. Shvataš to, zar ne?

– Jesi li siguran da shvatam?

Tor je pokušao da obuzda svoj razbuktali nagon. To je bilo gotovo nemoguće. Ona će pobeći. Bio je u pravu. Gledao ju je kako pokušava da dođe do vrata i da pobjegne u noć. I šta bi time postigla?

– Ebi, panika ništa neće rešiti.

– Odlazim, Tore.

– Nemoj.

– Ne možeš me zaustaviti.

Nasmešio se skoro nežno. – Jesi li sigurna?

Ta pretnja bila je dovoljna da razori poslednje tragove njene samokontrole, kao što je i očekivao. To je bilo neizbežno. Poslednji korak koji bi mogao doneti konačno rešenje.

– Proklet bio, Tore!

Okrenula se i potrčala pored njega. Tor ju je lako uhvatio, stegao je krupnim šakama oko struka i privukao sebi. Borila se iz sve snage, a on nije očekivao da je toliko jaka. Očajnički se otimala iz njegovog stiska. Nije rasipala snagu vičući na njega. Svaki delić energije trošila je na borbu.

Nije imala nikakvih izgleda, naravno. Bila je previše slaba i sitna da bi mogla da se bori s njim. Tor ju je jednostavno čvrsto držao za mišice na malom rastojanju izbegavajući njene udarce nogama.

– Ebi, dušo, prestani. Nema potrebe...

Prekinula ga je, snažno se bacajući udesno. Tor dopusti da ih zamah njenog tela oboje obori trudeći se da se dočekaju na sofi. U poslednjem trenutku se blago izvio i pao preko nje tako da Ebi nije više mogla da se bori. Ležala je nepokretno na stomaku osećajući na sebi težinu njegovog tela.

– Ebi, Ebi, dušo, ne plači. – Uznemiren njenim jecajima, malo se pridigao.

– Ne plačem. Pokušavam da dišem. Težak si jednu tonu.

– Izvini, ljubavi. – I dalje se naginjao nad nju i nagoniski je počeo da joj miluje leđa, prateći liniju bokova.

– Smiri se. Neću te povrediti. Kunem se da te neću povrediti.

I dalje zarobljena njegovom savijenom nogom i čvrstim stiskom ruke, Ebi je besno i nemoćno frktala. *Neće* dozvoliti sebi da zaplače.

– Tore, nemaš prava da se ponašaš ovako prema meni. Ne možeš me držati ovde protiv moje volje.

– Ne mogu te pustiti da odeš – jednostavno joj je odvratio.

Nastavio je nežno da joj miluje leđa sve dok nije pozelela da zaplače u znak protesta. Nije pošteno da tako deluje na nju. Trebalo bi da pobegne uplašena za svoj život. Šta zapravo zna o ovom čoveku? Možda je mnogo opasniji od Flina Randolfa. Na kraju krajeva, isečci iz novina svedoče o tome da su ljudi verovali da je bio u stanju da ubije ženu u nastupu besa.

Zagnjurivši glavu u jastuk, duboko je i prigušeno disala. Krupna šaka na njenim leđima kao da ju je začarala i grabljivac i plen su u tišini razmatrali svoje mogućnosti.

S Ebine tačke gledišta, mogućnosti su im bile prilično ograničene.

Osećala se potpuno obavijena vrelinom i težinom Torovog tela. Iako se on delimično pridigao, ona i dalje nije mogla da se pomeri. Bedrima joj je snažno pritiskao noge. Jednom rukom ju je držao ispod grudi i pritiskao je dovoljno snažno da shvati da je potpuno savladana i bespomoćna. Imala je mnogo razloga da oseti bes i strah.

– Tore?

– Mhm?

– Hoćeš li... hoćeš li me prisiliti na seks?

Usledila je kratka tišina. Onda je upitao: – Hoće li to biti potrebno?

Sada je ona ućutala. Njen buntovni duh kao da se pojavio niotkuda i suprotstavio se mužjačkoj nameri koju je osetila u njegovom glasu. – Ako misliš da ću samo krotko ležati ovde i dozvoliti da me kontrolišeš seksom, poludeo si!

Zaustavio je ruku na njenoj čvrstoj zadnjici. Ebi je osetila kako je snažno steže prstima i poznati grč žudnje... Kroz telo joj je prostrujalo sećanje na vođenje ljubavi s njim. Kroz misli joj je prostrujalo sećanje na njegovu odlučnost da je zaštiti. Sve u svemu, Tor Latimer ju je potpuno obuzeo.

Polako ju je okrenuo na leđa. – Niko ne može da te kontroliše seksom, Ebi – rekao je, a u njegovim očima boje ćilibara bleštao je odsjaj vatre iz kamina. – Ali smatram da te muškarac možda može kontrolisati ljubavlju.

Kad je spustio usne na njene, Ebi je osetila napetost koja ju je, mešajući se s Torovim dodirima, naterala da bespomoćno leži ispod njegovog tela. *O, bože*, pomislila je. *On zna. On zna da sam se zaljubila u njega.*

8.

S ljubavlju dolazi i poverenje. Ili je možda obrnuto. U udaljenom kutku misli Ebi se pitala šta je u njenom slučaju prvo došlo. Možda su ljubav i poverenje stigli istovremeno poput neraskidivog čvora koji ju je vezao za Tora Latimera.

Ali u tom trenutku nije mogla logično da razmišlja. Tor je s obuzimajućom snagom spustio usne na njene ne ostavljajući joj nijednu mogućnost, osim da mu uzvratí. Kao i uvek kad ju je držao u naručju, Ebi je samo želela da se potpuno prepusti opojnoj vrelini vođenja ljubavi s njim. Osetila je njegove ruke na telu, svesna da joj on skida odeću i njena odluka da se odupre je iščezla.

Tor je osetio njenu zanesenu potčinjenost dok joj je polako otkopčavao kariranu bluzu. Kao da je lebdela pod njim, a pritisak njenog tela na njegovoj ruci je izazivao žudnju. Bio sam u pravu, zaključio je likujućí. Bio je u pravu što je odlučio da večeras razreši problem. Bio je u pravu što ju je uzeo u naručje i pokazao joj da se ni on ni ona ne mogu odupreti čaroliji koja je lebdela među njima.

– Nije trebalo da ti dam toliko vremena protekle nedelje – promrmljao je dok joj je povlačio majicu i zavlacio ruku ispod nje tražeći njene grudi. – Trebalo je jednostavno da te vodim u krevet sve dok ne shvatiš koliko si mi potrebna. Ebi, pokušao sam da te naučim da mi veruješ. Pokušao sam da se ponašam onako kako si ti želela i da te štítim. Ali večeras si pokušala da pobegneš, a ja nisam mogao da te pustim.

– Mislila sam... – Ebi zastade dok joj je iz grla dopirao nežni poziv da udovolji njenoj želji. – Mislila sam da je tako najbolje. Tore, molim te da mi veruješ. Nije trebalo da ti dozvolim da se umešaš.

Ljutito je uzdahnuo snažno je ljubeći kao da je želeo da poništi reči koje je upravo izgovorila. Zar joj nije dovoljno često govorio da nema izbora kad se i on umeša. Sa žudnjom i željom da je učutka, Tor je istraživao uglove njenih usana. Njihov ukus pojačavao mu je želju da istraži i ostale delove njenog tela.

Ispod dlana je osetio njenu nabreklú bradavicu i nejasno je čuo svoj odgovor na nju, koji se pretvorio u promuklo ječanje. Probudila je u njemu ono što nijedna žena do sada nije probudila. Ili je zapravo on u njoj probudio ono što nijedan muškarac nije uspeo da probudi? S Ebi, Tor se osećao kao potpuni muškarac. To osećanje je bilo iskonsko, gotovo divlje u izvesnom smislu. Možda je bila u pravu što je strahovala od njegove posesivnosti, pomislio je. Kako drugačije da objasni to što ni sam nije bio svestan toga dok nije sreo nju? Sad zna da ne sme da je pusti.

Plamen vatre obasjao je Ebino telo zlatnim odsjajem dok joj je Tor skidao majicu potpuno joj obnaživši grudi.

– Ebi, dušo! Tako si meka. Tako divno nežna. Kako si mogla da pomisliš da bih te napustio? Potrebno mi je tvoje meko telo, draga. Potrebno mi je više od svega u životu.

Zagrlila ga je i zbacila glavu nudeći vrat njegovim poljupcima. Tor joj je pronašao žilu kucavicu na vratu i, osećajući kako brzo pulsira, poljubio je. Ječala je stiskajući se uz njega, a on je pomislio da će izludeti.

– Tore, ljubavi. Pored tebe se osećam tako divljom – prošaputala mu je na uvo.

Uzeo ju je za ruke, a onda je njene prste položio na dugmiće svoje košulje. To je bilo dovoljno. Dok mu je ona nespretno otkopčavala košulju, Tor je počeo da joj raskopčava farmerke. Kad je povukao patent-zatvarač, nije mogao da se uzdrži, zavukao je ruku tražeći njenu vlažnu vrelinu i, kad ju je našao, znao je da ovog puta neće moći da bude velikodušan ljubavnik.

– Ebi, draga, večeras ćeš biti moja. Bićeš moja. Da li razumeš? Posle toga nećeš više sumnjati. Nećeš želiti da odeš. Previše si mi prirasla za srce.

Izvila se pod njim dok joj je skidao farmerke i pustio ih da padnu na pod. Njeno telo ličilo je na čulnu zamku od zlatne kože i senovite toplote. To je bila zamka u kojoj je žudeo da bude zarobljen.

Tor je legao preko nje pritiskajući joj grudima dojke dok je skidao pantalone. Tvrdoća njenih bradavica izmamila mu je uzdah a zatim je legao potpuno nag preko nje. Namerno ju je pustio da oseti punoću njegove muškosti pritiskajući joj bedra.

– Kad prodirem u tebe, osećam se kao da uranjam u najmekšu cvetnu laticu – promuklo je rekao.

– Ne znam kako sam mogao da čekam ovako dugo.

I znam da više ne mogu da čekam.

– Da – prošaputala je ona ne poričući. – Ni ja ne mogu da čekam. – Zavukao je ruku između njenih bedara uživajući u njenoj svilenkastoj koži. Zatim joj je razmaknuo noge kako bi prodro u nju. Kretala se povinujući se njegovim dodirima snažno ga stežući dok je polako uranjao u nju.

Kad je osetio vrelu vlažnost njenog tela, čekajući da ga celog obuzme, Tor je prodro u nju glasno stenjući. Morao je potpuno da je oseti ili će izgubiti razum. Ona se privila uz njega, ispreplela je noge s njegovim, noktima je ostavljala male divlje tragove po njegovim leđima.

Ona me želi, potreban sam joj, govorio je sebi likujući. Nijedna žena ne bi mogla ovako da se pretvara. Čak i da je to moguće, Ebi bi prezrela lažnu strast. Za nju sve mora biti istinito, pravo. Tako živahno i uzbuđeno igra vešte igre u krevetu, svesna da to budi nadu i žestinu u njemu. Mogao bi da vodi ljubav s njom sve dok joj ne bi preostalo ništa osim da jauče od želje za njim, a kad bude čuo te reči, neće joj dozvoliti da ih ikad zaboravi.

– Reci mi – promrmljao je zavlačeći glavu među njene grudi. – Reci mi da me želiš. Reci mi kako ti je.

– Strasno je, obuzdavajući silinu, prodirao u nju, rastvarajući dragocene latice koje su ga čekale. Prodirao je u nju iznova i iznova, nepredvidivom silinom koja joj je izmamila nežne jecaje iz dubine grla. Jecaje koje je on željno gutao.

– Tore, Tore, želim te. Nikad nijednog muškarca nisam želela ovako kao tebe. Oh, Tore!

Osetio je kako ju je protresao grč strasti od kojeg joj se telo privilo uz njegovo, dok i sam nije doživeo vrhunac. Tresao se kao u groznici. Tor nije više mogao da se odupre bujici koja se pretvorila u okeanski talas. Prigušeno ječeći od zadovoljstva, uplovio je u beskrajno more ljubičastih latica, svestan da se Ebi već blaženo opušta u njegovom naručju.

Tor mi neće dozvoliti da se prepustim snu, nejasno je pomislila Ebi dok joj je jezikom prelazio preko ozoženih dojki. Pospano se pridigla i, podigavši kapke, srela je njegov pogled. Iz njegovih očiju boje ćilibara izbijalo je zadovoljstvo i izazov. Dok ga je gledala, vrhom prsta joj je prešao preko pomodrelih usana.

– Želiš me, Ebi.

– Da – bilo je besmisleno poricati to sad.

– Želiš me.

– Da.

– Osećam to dok te grlim. Tvoje telo ne može da slaže.

– Zvučiš veoma sigurno.

Slegnuo je ramenima.

Nije mogao jasnije to da joj potvrdi. Ebi se dvoumila između puke ženske želje da ga ošamari zbog njegove muške nadmenosti i isto tako ženske želje da joj se potčini. Sigurno je pročitao tu podvojenost u njenim očima jer mu je pogled iznenada postao mekši i obasuo joj je vrh nosa poljupcima.

– Ne ljuti se. Ne mogu poreći istinu. To važi za oboje. Ipak, želeo sam da mi to dokažeš zato što sam mislio da ćeš, tek kad to glasno izgovoriš, i sama priznati da je tako. A sad kad si to prihvatila, možeš da mi veruješ. Zaista da mi veruješ.

– Zar ti je to tako važno?
– Izuzetno važno, draga. Skoro da sam poludeo danas po podne gledajući te i čekajući da skupiš hrabrost da pobegneš.
– Nisam htela da odem – brzo je uzvratila.
– Jesi, htela si.
– Samo sam mislila da bi to bilo najbolje. Nisam želela da te povredim, Tore.
– Jedini način da me povrediš jeste da mi ne veruješ dovoljno, da mi ne dozvoliš da ti pomognem.

Duboko je uzdahnula svesna mirisa njegovog znojavog tela i mirisa vatre iz kamina. I dalje je ležala zarobljena ispod Tora, noge su im ostale isprepletene. Svom težinom ju je pritisnuo uz krevet i nije mogla da se pomeri.

– Ne želim da te povredim, Tore.
– Onda ćeš morati da mi veruješ.

Ebi je zabrinuto posmatrala njegovo lice. – Šta je s tobom? Da li ti veruješ meni? Videla sam kako si pogledao onu sliku. Znam šta si pomislio...

– Razmišljao sam o tome kako bih želeo da mi dopadne šaka čovek koji te ucenjuje. I moram priznati da su mi misli bile pomalo nasilne. Ali nasilje nije bilo upućeno tebi, ljubavi moja. Moraš da veruješ u to. Veruj mi, Ebi. Molim te, veruj mi.

– Hoću – pošaputala je. – Hoću.

Uzdahnuo je i spustio glavu na njene grudi. – Nisam je ubio, Ebi.

– Znam.

– I nikad te ne bih povredio.

– Znam i to. Pretpostavljam da sam to znala sve vreme.

– Plašio sam se dana kad ćeš saznati za moju prošlost – priznao je. – Plašio sam se da ćeš me uporediti s čovekom od kojeg si ranije strahovala.

Ebi je odmahnula glavom. – Ti nisi ni nalik Flinu Randolfu.

– Šta je to drugačije kod mene? – pitao je spustivši prste na njen struk i klizeći ka leđima.

– Mnogo toga – odgovorila je smeškajući se i gledajući ga odozdo. Muškarci. Postavljaju mnogo intimnija pitanja nego žene. Plamen iz kamina osvetlio je Torovu crnu kosu i ona se osmehnu. – Na primer, imaš drugačiju kosu. Njegova je smeđa.

– Dobro, to je ogromna razlika – požalio se. – Zar ne možeš da se setiš ničeg važnijeg?

– Pa, da vidimo. Drugačije si građen. Ti si kao stena. On je bio mršav kao teniser.

– Ebi, upozoravam te...

– Pokušavam da te uverim – negodovala je. – Čekaj da vidim, šta je još drugačije? Sigurno ga nikad ne bih upoznala na kursu ikebane. Njega je zanimalo nešto drugo.

– Nešto sjajno i moćno kao što su automobilske trke? – Toru se nije svidelo ono što je čuo. Ta mala igra nije se odvijala onako kako je on želeo.

– Ne, u stvari, bavio se... – Ebi je začutala jer se setila. Setila se Flina Randolfa s fotoaparatom, iznerviranog jer nije želela da mu pozira naga. Setila se opremljene mračne komore. – Bavio se fotografijom – Ebi konačno izusti bez ikakvih emocija. – Flin se bavio fotografijom.

Tor je odjednom postao veoma tih i napet. Zavladao je tišina dok su oboje razmišljali o onome što je Ebi rekla i on se uspravio.

– Smeđokos, rekla si?

– Da.

– Mršav?

– Da, oh, Tore, sigurno...

– I bavio se fotografijom?

– Pa, jeste, u vreme kad sam ga upoznala, ali to je bilo pre dve godine. Zašto bi on...? To nema nikakvog smisla. Zašto bi on uradio tako nešto? Nakon dve godine?

– On zna šta osećaš prema Sintiji? – Tor je nastavljao da postavlja pitanja odvajajući se od nje. Ustao je i ushodao se, a onda je zastao ispred kamina i zagledao se u plamen.

Ebi ga je posmatrala, potpuno svesna njegovog mišićavog tela dok je stajao pored iskričave vatre. Tako je snažan, pravi muškarac. Još je mogla da oseti težinu njegovog tela.

– Znao je – Ebi je priznala mršteći se. – Ali, Tore, to nema nikakvog smisla. To između mene i Flina desilo se pre dve godine. Bilo mu je drago kad je video da odlazim. Nije želeo ponovo da me vidi. Nazvao me je... nazvao me je... – glas joj je zamro jer se setila poruke na pozadini slike koju su jutros dobili. – Nazvao me je kurvom.

– Nitkov. – Provukao je prste kroz kosu. – Ebi, on nije na našem spisku. *Zašto, do đavola, on nije na našem spisku?*

Ebi se trgnula od žestine njegovog glasa, sklupčala se i uzela majicu. – Tore, slušaj me. Nemoguće je da je Flin ucenjivač. Prošle su pune dve godine otkako sam ga poslednji put videla. Zašto bi se sada pojavio i uradio to?

– Želim da znam zašto on nije na spisku koji smo zajedno sastavili. Ima smeđu kosu, bavi se fotografijom, zna sve tvoje slabe tačke. Gospođice, jesi li mislila da sam se igrao s tim prokletim spiskom? Želim da vidim na njemu svakoga ko odgovara opisu. Svakoga. Ne samo tvoje sadašnje prijatelje i kolege.

Ebi je navukla majicu i naglim pokretom je spustila. Oči su joj sevale divlje i opasno dok je gledala čoveka s kojim je nekoliko trenutaka ranije strasno vodila ljubav. Ovakvog Tora dosad nije videla i to je za nju bilo nešto novo. Odjednom se setila novinskog članka koji ga je opisivao kao moćnog, nemilosrdnog, uspešnog direktora kompanije.

Tor je stajao potpuno nag ispred tihe vatre, ali nije joj bilo potrebno mnogo mašte da bi ga zamislila kako, u svečanom sivom odelu, odiše urođenom strogošću kao prava krupna zverka. U nekim ljudima postoji moć nezavisno od vremena, mesta i odeće.

Nije joj bilo potrebno mnogo vremena ni da zamisli sebe u ulozi podređenog kako pravi veliku grešku u vezi s važnim zaduženjem. Uvređena, Ebi se uzvrpoljila na kauču i pogledala svoje farmerke razmišljajući da li može da ih dohvati.

– Nema potrebe da vičeš na mene.

– Ne vičem na tebe – grubo je odbrusio – ali ako želiš da znaš, ozbiljno razmišljam da uradim i više od toga. Sad bih rado uzeo kaiš i izlupao tu tvoju slatku zadnjicu. Zahvaljujući tvom glupom odbijanju da slediš naređenja, preskočili smo najsumnjiviju osobu. Čoveka koji je verovatno lud, kako si ga ti opisala. On odgovara opisu. Koliko si još sličnih njemu izostavila sa spiska?

– Nikoga. Nikoga nisam izostavila osim... osim... – glas joj je postajao gotovo nečujan... – možda nekoliko njih koji nikako ne mogu biti...

– Koga, na primer? – Tor je čekao odgovor.

Ebi ga je besno pogledala i uvređeno stisla usne. Stajao je podbočen. Gotovo je mogla da vidi njegovu silinu koju je jedva obuzdavao.

– Ako bi razgovarao sa svakim od njih, to bi trajalo čitavu večnost. Šta misliš, koliko smeđokosih ljudi sam upoznala?

– Nemam pojma. To sam ja tebe pitao. Nekoliko puta.

– Slušaj, kad bih uključila sve njih, morala bih da uključim i Varda!

– Tajsona? Muža tvoje rođake? On ima smeđu kosu?

– Pa, ima, ali...

– I bavi se fotografijom?

– Sudeći po broju slika bebe koje dobijam svakih nekoliko nedelja, verovatno mogu reći da se bavi fotografijom – odbrusila je. – Svaki novopečeni otac se bavi fotografijom.

– Ko još? – Nije se obazirao na njene reči.

– Ne znam. Niko mi ne pada na pamet. Tore, ponašaj se kao da vodiš istragu!

– Tako je – promrmljao je prošavši pored sofe na kojoj je sedela i smrknuo je pogledao. – Staviše, moraćeš da se navikneš na to. Da si odmah uradila ono što je trebalo umesto što si postupila nemarno, ne bismo večeras prolazili kroz ovo. Bio sam budala što te nisam pritisnuo. Trebalo je da znam da se nećeš potpuno posvetiti sastavljanju tog spiska ako te ne nateram na to. Još od početka sam bio previše obazriv prema tebi.

– Ja nisam tvoja službenica.

Ispružio je ruke i uhvatio je za mišice. Kao da je laka poput pera, podigao ju je i držao je veoma blizu gledajući je u oči. – Naravno – prekorno je rekao. – Ti nisi moja službenica. Ti si moja žena. Moja obaveza je da te štitim. Bespogovorno ćeš prihvatiti moja naređenja koja su vezana za tvoju bezbednost. Da li ti je to jasno? Da li si razumela šta sam ti rekao?

Ebi je, obnažena i bespomoćna u njegovom čeličnom zagrljaju, zatvorila oči osećajući se ranjivom. Tor nije izgledao tako iako je i on bio nag. Uzdahnula je i rekla veoma tiho: – Razumela sam.

– Odlično – nežno joj je rekao. Spustio ju je i nagnuo se prema njoj. – Pogledaj me, Ebi. – Ugrizla se za usnu i poslušala ga. – Dovoljno smo se igrali. Previše. Sutra ćemo nešto uraditi. Imamo dovoljno tragova da možemo da ga tražimo. Nema opravdanja što sedimo ovde kao glineni golubovi. Ujutru idemo u Sijetl. Želim da razgovaram s Tajsonom.

– S Vardom? Ali, Tore, ne želim njega da uvlačim u ovo.

– On je već uvučen. Trebalo je odmah da ga potkačim – rekao je s gadljivom grimasom. – Umesto toga, dozvolio sam sebi da slušam tebe.

– Ali Vard ne može biti ucenjivač. To je besmisleno.

– Ne kažem da je on ucenjivač, ali on je u izvesnom smislu deo ovog haosa i vreme je da mu to stavimo do znanja.

– Ne želim da to uradimo na taj način.

– Ono što ti želiš trenutno mi nije važno, Ebi. Bitno mi je samo da te izvučem iz ove situacije. Idi gore i lezi. Kasno je, u zoru odlazimo. Ja ću ugaziti vatru.

Okrenuo se i, ne sačekavši njen odgovor, počeo da gasi vatru. Čuo je kako je u tišini pokupila odeću i otišla na sprat. Čvrsto je držao žarač u ruci i čekao je da čuje koja će vrata otvoriti.

Bio sam malo grub prema njoj, priznao je sebi. Ali nije imao izbora. Sta je očekivala da će uraditi kad je shvatio da nije bila sasvim iskrena i da nije stavila sva imena na spisak? Naravno, nije namerno odbila da sarađuje. Navikla je da rešava probleme na svoj način – nasumice i bez ikakve discipline.

A on je tome pristupao na potpuno drugačiji način.

Stigla je do vrha stepeništa. Jedva je čuo njene korake na drvenom podu. Nije rekla ni reč kada joj je naredio da ide na spavanje. Samo se okrenula i otišla.

Nije trebalo tako da je izgrdim, rekao je sebi. Sigurno je besna. Njenu ljutnju može da podnese. Zabrinulo ga je što ju je uplašio. Da li ju je uplašio svojom grdnjom? Da li je pokvario sve ono što je učinio protekle nedelje?

Razmišljao je o tome dok je izvlačio žarač i zatvarao vratnice kamina. Zaslužila je grdnju. Kao što joj je rekao, imala je sreće što ju je samo izgrdio. Ako je otišla gore i šćućurila se u svojoj sobi, moraće da je izvuče odande. Od sada joj je mesto u njegovom krevetu i vreme je da joj to stavi do znanja. Situacija je i suviše ozbiljna da bi joj dozvolio luksuz da bude sama.

Kad se uspravio i krenuo ka stepenicama, na spratu je vladala potpuna tišina. U koju sobu je ušla, pitao se.

Brzo se peo uz stepenice, svestan da mu srce ubrzano kuca od želje i nervoze. I od straha. Od straha da će se sve što je postigao protekle nedelje raspasti zbog onih novinskih članaka i zato što je izgubio strpljenje.

U kojoj je sobi?

Prošao je pored svoje sobe koja je bila u mraku i stigao do poluzatvorenih vrata sobe koju je koristila Ebi. Biće ljubazan ali strog. Ne, biće krajnje učitiv i pažljiv. Pokušaće da ublaži sukob koji ih je razdvojio. Pokušaće da razgovara s njom, da joj se izvini, ali i da joj objasni da nije imao izbora. Postoji nešto što se mora učiniti.

Do đavola, jednostavno treba da ode tamo i da je izvuče iz kreveta.

Da je prebaci preko ramena i odnese u svoju sobu. Na ovaj ili onaj način, ona će večeras naučiti nešto veoma važno.

Očekujući da će naići na zaključana vrata, Tor je spustio kvaku. Vrata su se polako otvorila i on je ugledao namešten krevet.

Osetio je neverovatno olakšanje. Nije otišla u svoju sobu! Vratio se do svoje sobe. Gurnuo je otvorena vrata i ušao, dok su mu se oči privikavale na mrak.

Nije mu bilo teško da uoči Ebine obline ispod pokrivača.

– Slagao si me – prošaputala je.

– Nisam. – Njegov odgovor nije bio grub. Nije mogao da se pomeri.

– Jesi, slagao si me. – Podigla je deo pokrivača pozivajući ga u krevet. – Rekao si da nisi nasilan. – Tor je nakratko sklopio oči i pošao prema njoj.

– Da li osećaš da sam nasilan prema tebi? ,

– Veoma. I fizički i verbalno. – Ali oči su joj zasijale i on je legao pored nje.

– Kako sam mogao da znam da ćeš probuditi zver u meni?

– Mislim da je to izašlo samo od sebe.

Tor joj je pokrio usne svojim pre nego što je mogla još nešto da kaže. Ovoga puta, obećao je sebi, vodiče ljubav polako, biće nežan i pažljiv, dok ne bude tražila još. Želeo je ponovo da čuje svoje ime na njenim usnama. Nikad se neće zasititi toga.

Sledećeg jutra Ebi je s negodovanjem prihvatila Torovu odluku da se suoči s Vardom Tajsonom. Nije to prihvatila bez protesta. Tor je stoički trpeo njene žalbe, objašnjenja, logične razloge i ljutnju za vreme doručka, pakovanja i vožnje, najpre do Portlanda, a onda prema zapadu, ka Sijetlu. Bio je to dug put, vozili su se nekoliko sati i Ebi ni na trenutak nije prestajala da se buni.

– Ne vidim razlog da mešamo Varda u ovo. On ne može ništa da uradi i moraće da kaže Sintiji istinu o onom vikendu da bi me se oslobodio.

– Moraće – složio se.

– Ali ja ne želim da kažem Sintiji. To je suština ove situacije.

– To je, svakako, ucenjivačka logika.

– Tore, ja govorim o tome da ću uništiti prijateljstvo sa svojom rođakom ako joj Vard kaže.

– Samo zapamti da ga nećeš uništiti ti, već Tajson.

– Uništavanje njihovog braka biće još gora posledica – objasnila je. – Ne znam zašto moramo ovo da radimo. Daj mi još vremena.

– Vreme samo koristi ucenjivaču. Pruža mu priliku da te još više iznervira. Nećemo videti samo Tajsona. Čim ucenjivač istupi sa zahtevom, pozvaćemo policiju. Odmah bih to uradio, ali zasad imamo samo slike i pretnje.

Ebi je zurila u njega. – Na prvi pogled deluješ kao fin čovek!

– A kakav sam sada?

– Nadmen, drzak i ohol – reče s izvesnim pakosnim zadovoljstvom. – Moj život je u tvojim rukama i to me brine jer ne znam kako da te zaustavim ili kontrolišem.

– Kada se sve ovo završi, obećavam ti da ćeš shvatiti da je sa mnom lako – obećao joj je, ali Ebi mu ni na trenutak nije poverovala.

– Da li me ti slušaš dok pokušavam da ti objasnim zašto ne želim da se sastanem s Vardom?

- Nemam baš izbora, zar ne? Ovo je mali auto.
- Ali nimalo nećeš razmišljati o tome?
- Razgovaraćemo s Tajsonom, draga – reče na kraju.

Ebi se plašila tog susreta. Nekoliko sati kasnije Tor je slušao njena uputstva da skrene s Autoputa broj pet u centar Sijetla. Prilično pažljivo ga je navodila između poslovnih zgrada načičkanih s obe strane ulice, ali izgleda da nije odabrala najbolji put jer je Tor vozio ljutit. S olakšanjem mu je pokazala podzemnu garažu u blizini kompanije *Lindon tehnologije*.

Očekivala je da će se Vard začuditi kad ih njegova sekretarica bude uvela u kancelariju. Ali nije mogla da predvidi da će ovako reagovati.

– Šta se dogodilo s tobom, Ebi? Već nedelju dana pokušavam da te pronađem – obasuo ju je pitanjima još dok je sedeo za stolom. Bio je u elegantnom tamnom odelu i blistavobelj košulji i polako je ustao.

– Sedi. Imam nešto da ti kažem. Dogodilo se nešto važno. Ko je ovo? – upitao je gledajući muškarca koji je stajao kraj Ebi.

– Ja sam čovek koji ima isključivo pravo da viče na Ebi – hladno reče Tor. – Bio bih ti zahvalan ako bi se izvinio Ebi i ubuduće ne koristi takav ton kad razgovaraš s njom. Moje ime je Tor Latimer. – Nije prihvatio njegovu ispruženu ruku. Umesto toga, učtivo je smestio Ebi u stolicu, a onda seo pored nje.

Ebi se trгла na te reči. Posle toga joj je bilo vrlo lako da zamisli Tora u ulozi direktora kompanije. Vard je gledao neznanca s promišljenim poštovanjem i njegov proračunati pogled govorio je Ebi mnogo o načinu na koji Tor zadobija poštovanje drugih muškaraca. Izvio je obrvu i jedva primetno nakrivio glavu izražavajući formalno poštovanje.

– Izvinjavam se, Ebi. Gde si upozнала ovog viteza na belom konju?

– Na kursu ikebane – odgovorila je. – Varde, desilo se nešto ozbiljno. Tor je insistirao da i tebe obavestimo. Nisam želela danas da dođem ovamo, ali...

– Ali sam ja nadglasao njene prigovore – Tor ju je prekinuo.

– Vidim. – Vard je seo u svoju stolicu i gledao ih preko stola. – Pa, izgleda da svi imamo vesti. Pretpostavljam da ćete vi prvi saopštiti svoje.

Ebi se namrštila. Dobro je poznavala Varda, a u očima mu je videla istinsku zabrinutost. – Nadam se da se nije dogodilo ništa loše Sintiji ili bebi? Jesu li njih dve dobro?

Vard odmahnu glavom. – Dobro su. Moj problem je poslovne prirode. A vaš?

– I njen problem je poslovne prirode na neki način. Reč o uceni. – Tor je sačekao njegovu reakciju, a zatim je nastavio. – Tiče se i tebe, zato smo došli.

– Ucena! – Vard je gledao u čudu. – Je l' to neka šala?

– Nažalost, nije – odgovorila je Ebi. Brzo je pogledala Tora i shvatila iz njegovog izraza lica da joj neće dozvoliti da se izvuče.

– Sećaš li se... sećaš li se onog vikenda na obali, Varde?

– Oh, nije valjda o tome reč. – Vard umorno zatvori oči na trenutak i protrlja ih kažiprstom i palcem. – Šta se događa, Ebi?

– Neko ima naše fotografije na kojima se vidi kako ti i ja... izlazimo iz hotelske sobe. – Ebi je pocrvenela dok je objašnjavala Vardu situaciju.

– Fotografije! – Vard je zurio u Tora, a ne u Ebi. – Kompromitujuće slike?

– Neko bi mogao tako da ih shvati. Sintija. – Iz Ebinih reči izbijalo je očajanje. – Žao mi je, Varde. Nisam znala šta da radim. Tor je video fotografije i shvatio je šta se dogodilo. Insistirao je da se vidimo. Rekao je da si i ti umešan u to.

– Pa, i jesam, zar ne? – kratko ju je pogledao pre nego što se obratio Toru. – Šta ti znaš o onome što se dogodilo, Latimere?

– Sve.

– Izvukao si celu priču od Ebi, zar ne?

– Nije bilo lako.

– Kladim se da je tako. Ona je nezavisna žena i ima stav.

– Ali je malo previše plahovita – dodao je Tor. – Htela je da sama reši problem.

– Ona bi ga i rešila sama – dodao je Vard. – Šta se dogodilo? Neko joj pretili? Traži novac?

– Još nije poslao zahteve. Očekujemo ih – rekao je Tor. – Znam da ne bi želeo da se Ebi sama suočava s ucenjivačem.

– Ko god da je to, pretili da će obavestiti Sintiju o tom tajnom vikendu, je li tako? – Vard je zamišljeno pogledao Ebi, koja se vrpaljila na stolici dok joj je srce ubrzano lupalo.

– Bojim se da je tako.

– Zanimljivo – reče Vard. – Ko te poznaje tako dobro da zna da je to zaista pretnja?

– To je bilo Torovo prvo pitanje – promrmljala je, svesna da su njih dvojica veoma slični. Razmišljaju na isti način i došli su do istog zaključka.

– Imaš li neku pretpostavku? – Vard je upitao Tora.

– Postoji nekoliko mogućnosti.

– Zadivljujuće – podsmešljivo je rekao.

– Dovoljno je zadivljujuće to što sam bio siguran da će te ovo zanimati – promrmljao je Tor.

– Naravno da me zanima – odbrusio je Vard.

– Varde – reče Ebi – i dalje mislim da bismo mogli da izbegnemo da kažemo Sintiji. Tor veruje da nas troje treba samo da otklonimo pretnje, ali verujem da i sve ostalo možemo da obavimo sami.

– Čim budemo saznali zahteve ucenjivača, znaćemo s čim i s kim se suočavamo. Sintija ne mora da sazna.

– Mislim – dodao je Tor – da bi bilo najbolje da i Sintija sazna. To je jedini način da Ebi bude oslobođena ucene.

– Ne! – okrenula je glavu prema njemu. – Pristala sam da razgovaram s Vardom i to je sve. Ne želim da mešam Sintiju.

– Uradićeš onako kako mislim da je najbolje – tiho joj reče Tor. – Imam mnogo više iskustva s kriminalcima nego ti. Sećaš li se našeg razgovora o mentalitetu direktora?

– Nećeš me naterati na to! – uzviknula je.

– U stvari – Vard se umešao pre nego što je Tor stigao da joj odgovori – ta odluka zavisi od mene. A ja sam već odlučio. Rekao sam joj onog dana kad sam se vratio s tog glupog vikenda. Sve sam joj ispričao istog popodneva.

Ebi je prebledela. Na trenutak se zaledila zureći u Varda. – Šta si uradio? – najzad je progovorila.

– Sve sam joj objasnio – rekao je smireno. – Rekao sam joj kakva sam budala ispao pokušavajući da te uvučeni u svoj problem. Ako hoćeš iskreno da ti kažem, mislim da je sve to znala i pre nego što sam joj rekao.

– Šališ se! Ali... ali nas dve nikad nismo bile bliskije nego tad. Nikad mi nije pokazala da zna za tebe i mene... da zna da smo mi...

– Ništa nismo uradili, zar ne, Ebi? To je deo kojeg bi trebalo da se sećaš. Štaviše, ti nikad ne bi pristala na vezu sa mnom. Možda sam nesvesno sve shvatio. Na neki način sam, zahvaljujući tebi, bio bezbedan. Nisam ponosan na ono što se desilo, ali što se tiče Sintije, to nije kraj sveta. Sasvim mi je oprostila.

– Rekao bih da je tvoja žena veoma velikodušna – primetio je Tor.

– Moja žena je divna osoba i voli me – rekao je Vard.

– Osim toga, i ja nju volim. Uvek sam je voleo i uvek ću je voleti. Nakratko sam bio poludeo. Ali to se neće ponoviti.

Ebi je razmišljala o njegovoj izjavi. U celoj toj zbrci, dogodilo ju je samo jedno: želela je da takve reči čuje od Tora Latimera. Reči koje znače večnost.

– Pa – polako je rekao Tor – to donekle objašnjava situaciju.

– Šta sad predlažeš? – Vard ga je prihvatio kao ravnog sebi. To je mnogo govorilo o poštovanju koje je osetio prema Toru. Ebi je to isprva iznenadilo, ali onda je shvatila da muž njene rođake nije nimalo glup.

– Mislim da ćemo morati da sačekamo zahtev. Onda ćemo otići u policiju i izneti im svoje sumnje – rekao je Tor ravnodušno.

– Postoji i druga mogućnost – zamišljeno je rekao Vard.

– Da unajmimo privatnog detektiva? – Tor je klimnuo glavom. Ebi je počela da se oseća isključenom iz razgovora.

– Zašto bismo unajmili privatnog detektiva? – upitala je.

– Možda će imati više sreće i otkriti ko stoji iza ove učene – učtivo joj je objasnio Tor.

– U koga sumnjate? – upita Vard.

– Oh, Tor je razradio smešnu teoriju da se iza ovoga krije Flin Randolph – rekla je negodujući.

– On odgovara opisu.

– Kakav opis? – nastavio je Vard.

– Onaj koji je Tor sastavio na osnovu nekoliko informacija.

– Randolph je samo jedna od sumnjivih osoba – prekinuo ju je Tor – sviđa mi se ideja da unajmimo privatnog detektiva. Znaš li neku dobru agenciju?

– Jednu od najboljih. Upravo koristim njene usluge za nešto drugo. Pozvaću je danas po podne.

Ebi pogleda jednog pa drugog shvatajući da je, šta god da se dogodi, situacija izvan njene moći. Gospode! Misle da mogu da vladaju svetom. – Varde, zašto si želeo da me vidiš prošle sedmice?

Vard je prekinuo razgovor s Torom i pogledao je.

– Zbog posla, kao što sam ti rekao. Neko kupuje deo naših akcija. Pa kako ti imaš najveći udeo osim Sintije, hteo sam da popričam s tobom i da te upozorim da ćeš dobiti ponudu.

Ebi se zaprepastila. – Ali, Varde, znaš da ih nikad ne bih prodala. A svakako to ne bih učinila bez razgovora s tobom i Sintijom. Osim toga, te akcije ne vrede mnogo.

Provukao je prste kroz smeđu kosu i nasmešio se malo podrugljivo. – Ponuda je bila iznenađujuće velikodušna. Tetka Mej i teča Harold prodali su svoje akcije prošle sedmice uopšte ne razgovarajući sa mnom. Rekli su da nisu imali pojma da bih se ja uznemirio.

– Ali ovo je oduvek bila porodična kompanija.

– Pa, za nekoliko meseci više neće biti. Objaviću prodaju akcija.

– Prodaćeš akcije na berzi? Zašto?

Tor je odgovorio umesto njega. – Prodaja akcija na berzi je najbrži način da mala kompanija stekne veliki kapital. Odmah se dolazi do gotovog novca, pod uslovom da postoje potencijalni kupci.

– Biće ih mnogo kad plasiramo našu najnoviju tehnologiju – rekao je Vard.

– Znači, neko pokušava da stekne monopol kupujući sve akcije u vlasništvu porodice, zar ne? – Tor se kratko osmehnuo, a na licu mu je zaigrao izraz grabljivca.

– Mogao bi da kupi dovoljno akcija da stekne većinsku kontrolu nad kompanijom. Obogatiće se preko noći kada akcije dospeju na berzu.

– Ko je to? – upita Ebi.

– Još ne znam. Ponude su stigle preko posrednika. Preko treće strane koja tvrdi da zastupa nekog zanimljivog poslovnog čoveka. Detektivska agencija koju sam unajmio ima zadatak da otkrije identitet tog zanimljivog poslovnog čoveka.

– Do đavola – s neodbravanjem je prokomentarisao Tor.

– Slažem se. Osećam se bolje sad kad sam upozorio Ebi.

– Da li i ostali rođaci prodaju akcije?

– Nažalost, nisam uspeo da ubedim sve Sintijine rođake da, ako žele da ih prodaju, treba da sačekaju da akcije dospeju na berzu. Tako bi dobili mnogo više. Ali pošto znaju da je kompanija na ivici bankrotstva, ponude su im dobro došle. Mislim da mi nisu poverovali da ću izbaviti kompaniju iz dugova.

– Pa, moje akcije nećeš izgubiti! – Ebi se izjasnila.

– Hvala ti – osmehuo se Vard. – Bilo mi je potrebno da to čujem. Nisam bio siguran koliko imaš poverenja u mene. Naročito nakon onoga što se dogodilo pre dva meseca.

Mahinalno je pružila ruku ka njemu i uhvatila ga za prste. – Varde, nikada nisam sumnjala u tvoju sposobnost da vodiš kompaniju. Staviše, imala sam mnogo poverenja u tebe kao u čoveka. Usrećio si Sintiju.

Tor je naglo ustao. Uhvatio ju je za ručni zglob i namerno joj odvojio ruku od Vardove.

– Mislim da je bilo dovoljno porodične podrške – naglasio je. – To je veoma dirljivo, ali bih, do đavola, želeo da ograničim te izlive emocija. Hajde, Ebi, idemo na kafu, a Vard će pozvati detektivsku agenciju.

– Pogledao je zapanjenog Varda. – Potrudi se da što pre pošalju nekog razumnog čoveka. Voleo bih da se ujutru vratim u Portland.

Vard je klimnuo glavom. – Odmah ću ih pozvati. Ovaj, Ebi?

– Da, Varde? – Ebi je već bila stigla na sredinu kancelarije jer ju je Tor vukao prema vratima.

– Žao mi je. Zbog svega.

– I meni je žao, Varde. – Nije stigla da završi. Tor je zatvorio vrata pre nego što je uspela da dovrši rečenicu.

U tišini ju je vodio pozdravljajući sekretaricu koja je uzvratila pomalo zbunjenim osmehom. Onda se Ebi obrela u punom liftu koji se spuštao u hol. Tor ju je pustio tek kad su seli jedno naspram drugog u zastakljenom kafeu u prizemlju zgrade. Pogledala ga je veoma prekorno.

– Nisi morao tako da me odvučeš! Vrlo dobro znaš da se između mene i Varda ništa nije dogodilo i da se nikad neće ni dogoditi. Samo sam bila pažljiva. On je pod veliki pritiskom.

– Pružanje podrške čoveku koji je pod stresom može da izazove razne probleme. Mislio sam da si to dosad naučila. Tako si i prošli put upala u nevolju s Vardom, sećaš li se? – Pogledao ju je zajedljivo mešajući kafu.

Ebi je zabrinuto trepnula. – Ali ništa se nije desilo. Ti to znaš.

– Ipak, bila si spremna da se prepustiš na milost i nemilost ucenjivaču da tvoja rođaka Sintija ne bi otkrila da se ništa nije desilo, zar ne?

– Tore! Da li ti to meni govoriš da mi ne veruješ? – upitala ga je.

– Ne. Verujem ti. – Izraz lica mu je postao blaži čim je ugledao njen zabrinut pogled. – Ali neću ti dozvoliti da razveseljavaš svakog pored sebe ko je pod stresom. Ako želiš nekog da oraspoložiš, oraspoloži mene. Verujem ti, dušo, ali neću dozvoliti da te tvoja plahovitost ponovo dovede u situaciju da ne možeš da se odbraniš. Da li ti je to jasno?

– U poslednje vreme se ponašao kao šef, Tore. – Ebine oči se suziše. – Kad bolje razmislim, mislim da si od početka bio takav. Pitam se zašto to nisam odmah primetila?

Ništa nije rekao, samo se nasmešio i izvadio cvet iz male vaze koja je stajala na sredini stola. Pružio joj je dlan s cvetom. Oči boje ćilibara sijale su molećivo.

Pogledala je cvet, a onda čoveka koji joj ga je pružio. Nema sumnje da ju je podsetio na noć kad je uzela žutu ružu iz njegove ruke i kada se našla u njegovom krevetu. Zadrhtala je od ljubavi i iščekivanja, uspomene su joj preplavile misli.

– Misliš li – tiho je zaustila – da će ti cveće pomoći da dobiješ sve što poželiš?

– Ja želim samo tebe.

Ebi se ugrizla za usnu i onda brzo zgrabila cvet. Spustila ga je ispod stola u krilo. Izvesno vreme ga nije gledala jer je bila potpuno svesna da u njegovom pogledu neće naći ništa osim

odbleska zadovoljstva. Mogla bi da izdrži bez toga neko vreme, pomislila je uz jedva primetan osmeh.

Razgovor s detektivom koga su poslali iz agencije uopšte nije bio onakav kakav je Ebi očekivala. Pročitala je dovoljno detektivskih priča da bi znala kako detektiv treba da izgleda, a ovaj nije odgovarao tom opisu. Bio je obučen kao neki direktor, govorio je kao veoma obrazovan čovek i snimao je primedbe diktafonom. Ebi je bilo nelagodno zbog diktafona, ali pažljivim ispitivanjem izvukao je iz nje sve što je znala ili pretpostavljala. Njeni odgovori nisu zvučali naročito samouvereno, dok su Tor i Vard govorili s lakoćom, kao da su pripremili pisani izveštaj.

– Nisi ovo očekivala, Ebi? – Upitao ju je Tor pošto je detektiv otišao.

– Čovek očigledno nije čitao Rejmonda Čendlera – odgovorila je.

– A možda i jeste pa je odlučio da proširi sliku – dobacio je Vard. – Šta god da ju je učinilo takvom, smatram da je ovo dobra agencija.

– Rekao si da ih znaš odranije? – radoznalo je upitao Tor.

– Da. Želim da saznam ko to kupuje porodične akcije i, osim toga, da otkrijem kako je saznao da će uskoro postati dostupne na berzi.

– Sigurno ima svog čoveka u firmi – zaključio je Tor.

– Verovatno si u pravu.

– Uhoda? U kompaniji? – zaprepašćeno je upitala Ebi.

– Neko ko pokušava da zaradi dodatni novac prodajući informacije o kompaniji – odgovori Vard i slegnu ramenima. – To se često danas dešava.

– To je strašno. Hvala nebesima što ja ne moram da se suočavam s tim u poslu.

– Ima prednosti kad si sam svoj gazda – zacerekao se Tor. – Znam kako se osećaš.

– Čini se da vas dvoje imate nešto zajedničko – rekao je Vard smešeći se.

– Više nego što možeš da zamisliš – reče Tor.

– Pa, kako ide posao, Ebi? – Vard se okrenu prema njoj naslanjajući se na stolicu.

– Sudeći po količini tableta koje svakodnevno uzima, posao ide veoma dobro – preduhitrio ju je Tor.

– Samo se ti smeji – izazivala ga je Ebi – nisam bila prehladna skoro godinu dana.

Vard pogleda Tora. – Pripremi se da budeš zdrav do kraja života.

Pocrvenela je kad je Vard rekao „do kraja života“. Ona i Tor nisu se obavezali jedno drugom na dužu vezu, ali to Vardu nije želela da objašnjava. U svakom slučaju, Tor je lako podneo taj komentar i nasmešio se kad ju je pogledao.

– Ova žena vredi nekoliko pilula – laskavo je rekao.

– Baš ti hvala. – Ustala je sa stolice protestujući. – Ako vas dvojica nameravate da se igrate detektiva, ja ću otići u šoping.

– Zvaću Sintiju da joj kažem da ćete doći na večeru – reče Vard i maši se za telefon.

– Ne! – rekla je Ebi, dok joj se na licu ogledala nervoza. Nemoj, Varde, radije ne bih. Hoću da kažem, ne bih sad. Možda neki drugi put. Znaš, bilo bi mi malo neprijatno, a osim toga, ona je sad prezauzeta zbog bebe i svega ostalog.

– Ebi – mirno ju je prekinuo Tor – smiri se. Vard je rekao da ona zna sve, sećaš se?

– Ali ja nisam znala da ona zna sve – samo što nije zaplakala.

– Sintija i ti ste kao rođene sestre. Da se naljutila zbog tog idiotskog ispada, ti bi to već saznala – mirno je primetio Vard birajući kućni broj.

U pravu je, shvatila je Ebi. Ali kako da objasni da će se ona osećati čudno dok bude sedela na večeri sa Sintijom znajući da njena rođaka zna sve o tom neprijatnom vikendu? Pomislila je na sve telefonske razgovore sa Sintijom otkako se beba rodila, setila se kad je išla u bolnicu da je poseti. Sintija je još tada sve znala, a ipak se njeno ponašanje prema Ebi nije promenilo.

– Ebi, hoćeš li prestati da se osećaš krivom? – pitao ju je Tor. – Nisi uradila ništa loše. Sintija je svesna toga. – Ustao je i klimnuo Vardu. – Videćemo se na večeri. U sedam sati?

– Odlično. Lora će do tada već biti u krevetu.

Tor je izveo Ebi iz kancelarije pre nego što je uspela da smisli još neki argument. U stvari, priznala je, obojica su u pravu. Nema razloga da se ne raduje večeri sa Sintijom i Vardom. I ranije je uživala u večerama s njima. Zašto se onda oseća nesigurno i uznemireno?

– Jesi li zaista toliko nervozna zbog suočavanja sa svojom rođakom? – Odveo ju je do lifta i do garaže.

– Ne mogu to da objasnim – uzdahula je Ebi puštajući Tora da je nežno smesti u BMW.

– Ne možeš? – upitao ju je dok je palio kola i kretao ka izlazu.

– Hoćeš li prestati da budeš tako zagonetan? – pogledala ga je ljutito. – Šta to treba da znači? Mislim da su razlozi moje nervoze zbog susreta sa Sintijom više nego očigledni.

– Upravo si rekla da ne možeš da ih objasniš. Kako onda mogu da budu očigledni? – Zastao je na trenutak da plati parking, a onda je ušao u saobraćajnu gužvu.

– Namerno pokušavaš da me uhvatiš u zamku – optužila ga je.

Odmahnuo je glavom. – Ne, samo pokušavam da otkrijem nešto.

– Onda pitaj. Nemoj da koristiš podlu taktiku.

– Dobro, pitaću. Jesi li nervozna zbog ponovnog susreta s njom zato što se emocionalno stavljáš na njeno mesto? Da li zamišljšáš kako bi izgledalo da si ti Sintija i da spremaš večeru za ženu koju je pre nekoliko meseci tvoj muž pokušao da odvuče u krevet?

Ona opet uzdahnu gledajući kroz prozor u prodavnice zgrade duž Četvrte avenije. – Tvoja logika je zapanjujuća.

– Ali je tačna?

– Zašto želiš da znaš?

– Možda zato što to što se postavljšáš na Sintijino mesto pokazuje da si dostigla tačku kad si sposobna da se osetiš pomalo ljubomornom.

– Na koga?

– Na mene? – predložio je nadajući se.

Okrenula se i pogledala ga. Odjednom joj je nešto palo na pamet, zarivajući joj se u podsvest kao nož u korice. – Nema potrebe za tim, zar ne? – prošaputala je.

– Nema potrebe?

– Hoću da kažem, možda bih mogla da budem ljubomorna, ali ne bi bilo potrebe za time. Ne kada si ti u pitanju. Ne ako si se obavezao prema meni.

Slegnuo je ramenima. – Možda i Sintija sad oseća isto to u vezi s Tajsonom.

– Ali u njenom slučaju je... postojao problem.

– Možda su taj problem iskoristili da reše neke druge probleme. Neke važne probleme.

– Možda. – Ebi je počela malo da se opušta pri pomisli na to. – Vard je jutros svakako zvučao kao da se obavezao.

– Ne znam zašto sumnjaš u poverenje svoje rođake? Meni si ukazala mnogo više poverenja u trenutku kada većina žena to ne bi učinila pod ovakvim okolnostima.

Ebi je bila svesna toga. – I ti si isto učinio za mene.

– Uskoro ćemo ovaj zanimljiv razgovor morati da dovedemo do logičnog zaključka – naglasio je dok je skretao u jedan od najvećih hotelskih kompleksa.

– Zašto smo se zaustavili ovde? – Osvrnula se okolo, shvatajući gde su stigli.

– Zato što ću te, ako treba da upoznajem članove tvoje porodice, kasnije želeti samo za sebe. – Parkirao je kola i otvorio vrata. – Idem da rezervišem sobu. Odmah se vraćam.

Zamišljeno se ugrizla za usnu gledajući Tora kako nestaje iza luksuznih hotelskih staklenih vrata. Nije morala ništa da kaže. Znala je da će kasnije i ona želeti njega.

Mogla je da se suoči s činjenicom da je započela vezu. Vezu s čovekom koga voli. Jedino nerazrešeno pitanje glasi šta Tor oseća prema njoj. Zaštitnički poriv? To je sasvim izvesno. Privlačnost? Svakako. Obavezu? Moguće. Da li je zaljubljen?

Shvatila je da nema odgovor na to poslednje pitanje. Neće ga ni saznati sve dok joj on to ne kaže ili dok ne izgovori to kad je bude zaprosio. Tor Latimer se gadno opekao u braku. Nije spreman da ponovo rizikuje tako brzo. Zašto, zaboga, razmišlja o braku s ovim čovekom? S čovekom kojeg je srela tek pre nekoliko nedelja. S čovekom kojeg krasi neke osobine koje je oduvek cenila kod muškaraca. Sjajno se pokazao, pomislila je. Snažan je, spreman da se dogovara, učtiv. Ali je ove nedelje pokazao i svoje pravo lice, potrebu da dominira kad mu se ukaže prilika za to.

Osim toga, tu je i ta njegova ljubav prema cveću.

Sintija im je otvorila vrata svog doma na Merser Ajlendu i zurila je u Tora dok su joj plave oči zadivljeno sijale.

– Ovo je onaj kojeg si upoznala na kursu ikebane? – upitala je Sintija Ebi.

– Jeste – s osmehom je odgovorila Ebi.

– Bila si u pravu. On je najbolji kandidat.

Ebi je pocrvenela kao devojčica.

– Sintija!

Tor je spustio ruku Ebi na rame zadovoljno se osmehujući. Bio je pun sebe. – Možeš li preciznije da mi objasniš za šta sam se kandidovao?

– Ne obraćaj pažnju na nju – rekla je Ebi dok je ulazila u prostrano predsoblje, a Sintija je zatvorila vrata.

– Pokušavam da nađem nekog zanimljivog za Ebi već skoro dve godine – rekla je Sintija. – Zaista zanimljivog. Bio je to beznadežan zadatak. Imala sam na umu jednog direktora koji radi s Vardom. Ali sad vidim da nema potrebe da je upoznajem s njim.

– Uopšte nema potrebe – složio se Tor napeto, ali je ipak zadržao osmeh.

– Draga moja, ovo je posesivan tip – dobacila je Sintija dok ih je vodila u dnevnu sobu gde je Vard pripremao pića. – Nisam mislila da će Ebi pokleknuti pred takvim muškarcem. Naročito posle onog iskustva od pre nekoliko godina.

– Bojim se da joj nisam ostavio mnogo izbora – primetio je Tor.

– Mogu li da vidim Loru? – pitala je Ebi, pomalo ljuta, u želji da promeni temu.

– Ovuda – uputila ju je Sintija smejući se i ostavljajući Tora i Varda da se pozdrave.

Gledala je rođakinu plavokosu glavu dok su išle prema dečjoj sobi. Sintija je već uspela da povрати liniju i blistala je kao pre trudnoće. Dok se smešila Ebi, toplina u njenim očima pokazivala je sestrinsku ljubav i poverenje.

U tišini su se nagnule prema bebi u kolecvi. Lora je spavala mirno, male prste stisla je u pesnicu u visini obraza. Ebi je dugo gledala bebu, pomalo uplašena pred tim malim stvorenjem. Kao da je neobičan mir senovite dečje sobe obuzeo i Ebi. Kada je pogledala Sintiju, po njenom osmehu je shvatila da je tako.

Ebi je odjednom bila uverena da je sve u redu između njih dve.

Bila je sigurna u još nešto. Tor je bio u pravu kad su pričali danas u kolima. Pokušavala je da zamisli sebe na Sintijinom mestu. Prvi put u životu znala je potencijalni razlog ženske ljubomore, a razlog tome je Tor Latimer.

Ebi se nije zavaravala. Znala je da je ono što oseća prema Toru neka vrsta sirove posesivnosti. Znala je da to nije logično. Nije imala prava da oseća tako nešto i, čak i ako joj Tor to ne obeća, znala je da nikad ne bi strahovala da će joj on dati povod za ljubomoru. Njemu može slepo da veruje. Ebi je to znala.

Ali to nije poništilo posesivnost koju je osećala prema Toru. Sad zna šta to zapravo znači. Nije to bolesna ljubomora s kojom se suočila tokom svoje veze s Flinom Randolfom. To je kontrolisana emocija, koja je deo njene ljubavi prema Toru. Sve je to izmešano sa ženskim

ponosom i strašću. Možda se i ne oseća tako. Možda je i za njega to pitanje ponosa, strasti i ljubavi. Nimalo nalik bolesnoj ljubomori Flina Randolfa.

– Izgledaš kao da si doživela neko otkrovenje – prošaputala je Sintija dok su se kroz predsoblje vraćale u dnevnu sobu.

– Teško je to objasniti – odgovorila je. – Ali doživela sam nekoliko otkrovenja otkad sam pored Tora Latimera.

– Zaljubljena si, zar ne? – pitala ju je Sintija tiho.

– Zar se primećuje?

– Veoma jasno, naročito ako te neko ko poznaje dobro kao ja. Jesi li rekla Toru?

Odmahula je glavom. – Mislim da on to ionako zna. – Setila se prethodne večeri kad joj je rekao da ju je lakše kontrolisati ljubavlju.

– Poslušaj me, Ebi. Nemoj nikad da uzimaš zdravo za gotovo da muškarac zna da si zaljubljena u njega. Moraš mu to reći. Oni su zapravo komplikovani u izvesnom smislu.

– Muškarci?

– Šarmatna stvorenja, ali nisu uvek sjajni u spavaćoj sobi.

Ebi je zurila u nju, a onda prasnula u smeh. Sledećeg trenutka Sintija joj se pridružila i svaki trag sumnje zauvek je nestao.

Te večeri Tor je držao u naručju Ebi, koja je poput zlata sijala u njegovim rukama. Kao i uvek, utolila je njegovu silovitu strast i, dok je uzdišući izgovarala njegovo ime, dovodio ju je do vrhunca i vraćao je u stvarnost.

Bleda svetla grada koja su prodirala kroz prozor hotelske sobe stvarala su magične senke na širokom krevetu s izgužvanom posteljinom i na nagom telu žene koje je Tor držao u naručju. Nekoliko trenutaka je žmurila dok nije povratila snagu, a Tor je gledao njeno lice u čudu. Bio je u pravu kad je tvrdio da je ona u krevetu poput jednog od njenih cvetnih aranžmana. Nedisciplinovana i izazovna na početku, a topla i velikodušna na kraju.

– O čemu razmišljaš? – promrmljala je Ebi ležeći na prevoju njegove ruke.

– O tome da bih zauvek mogao da te aranžiram.

– I dalje razmišljaš o meni kao o buketu cveća? – zasmejala se protežući se pored njega. Dotakla je grudima njegove i on nije mogao da odoli da joj ne pomiluje ružičaste bradavice.

– Buket cveća koji čeka dodir stručnjaka za aranžiranje – zadirikivao ju je naginjući se preko nje i ljubeći joj vrat.

– Postaješ veoma vešt u tome – dodala: je izvijajući vrat ka njemu. Njena kosa boje meda rasula se po jastucima.

– Prelazi mi u naviku – priznao je Tor pronalazeći topla, osetljiva mesta na njenom vratu. Miris njenog tela nakon vođenja ljubavi bio je dovoljan da ga ponovo uzbudi. – Mislim da bi trebalo da razgovaramo o tome.

– O navici?

– Mhm. Ebi, kad se vratimo u Portland nećemo se više svađati, nećemo biti oprezni jedno prema drugom kao tamo.

Osetio je njenu zabrinutost dok je slušala njegove odlučne reči, ali nije hteo da se povuče.

– Šta predlažeš, Tore?

Zatvorio je oči dok mu je Ebi provlačila prste kroz kosu. Sad ili nikad. Čuvao je to u sebi već neko vreme, ali više ne može da čeka. – Želim da se preseliš kod mene i da živimo zajedno, Ebi.

Kao da je čekala još jedan odgovor, osetio je kako joj se telo blago ukočilo, a onda opustilo pored njega.

– Ja moram... Razmisliću o tome, Tore.

Stegao ju je za ramena dok je podizao glavu i gledao je. – Nema potrebe da razmišljaš – rekao je, ljuteći se na njenu reakciju iako je očekivao tako nešto. – Preselićeš se kod mene i to je rešeno.

Pridigla se. – To nije nešto što možeš ostvariti silom. Rekla sam ti da ću razmisliti.

– Ne te pitam te da se udaš za mene.

– Ne, ne pitaš me da se udam za tebe.

Gledao ju je. Da mu život zavisi od toga, u tom trenutku ne bi mogao da protumači izraz njenog lica. – Kad stignemo u Portland, svakako ćemo biti zajedno – pokušao je da zaključí logično. – Živeću s tobom sve dok se ova situacija s ucenjivačem ne smiri.

– Zaista?

– Da. Ebi, mi praktično živimo zajedno od prošle sedmice. Zašto se, zaboga, ponašaš ovako večeras? Želiš me. Znam da me želiš.

– Da. – Disala je ubrzano prelazeći noktima preko njegovih ramena. – Želim te. – Spustila je njegovu glavu i privukla je sebi otvarajući usta za njega tako da je morao da joj uzvрати. Bila je kao pregršt cveća. Kao buket cveća. Kao seksi ruže i egzotične orhideje. Nije mogao da joj odoli gubeći se u mirisu latica koje su ga prizivale.

Sutra, obećao je sebi dok je ispijao med iz njenih usta i dok je rukom tragao za medom između njenih bedara. Sutra će sve to razjasniti, objasniće joj da nema izbora. Preseliće se i živeće s njim.

Nakon toga spavao je pored nje, a Ebi je ležala budna gledajući kroz prozor u noć. Zašto je pomislila da će je zaprositi? Zar nije nedavno rekla sebi da se Tor već opekao u braku i da neće ući tako lako u drugi?

Zašto pre svega želim da se udam za njega?, pitala se. Zato što je to simbol obaveze, shvatila je. Znak da joj Tor veruje, ali i da je voli.

Šta je, pobogu, očekivala posle samo desetak dana zabavljanja? Kakva je budala ispala. Naravno, potrebno mu je vreme. Ipak, da li je tako ako realno razmisli o tome? Oboje su na početku dugog puta ozbiljne veze. Brak bi bio brzoplet korak u ovom trenutku. Torov predlog je mnogo razumniji.

Zatekao ju je nespremnu večeras. U tome je problem. Samo što se vratila s večere na kojoj je bila okružena porodičnim skladom. Beba, kuća i povezanost dvoje ljudi doprineli su da oseti prazninu u sopstvenom životu.

Pouzdana je znala da Tor Latimer može da popuni tu prazninu, da je on jedini čovek koji to može. S njim je želela dom, zavet i budućnost. Kad je govorio o njihovom zajedničkom životu, bila je spremna da razgovara s njim o nečemu konkretnijem. Da razgovaraju o značenju posesivnosti. Želela je neki znak koji bi joj pokazao da se on zaljubljuje u nju, da se brine za nju koliko se i ona brine za njega. Da mu je potrebna koliko je potreban i on njoj.

Preokrenuo je moj život, pomislila je. Nekoliko dana pre nego što ga je srela nije htela ni da razgovara o braku. Ebi se tužno smešila u tami.

Trebalo bi da zna da se time što je zahtevao od nje da žive zajedno Tor Latimer obavezao, dao joj reč. Ne bi to predložio da ne želi da živi s njom. Njegov brak je bio katastrofa i sledeći put će s razlogom biti mnogo oprezniji.

Zašto onda ona okleva? Plašila se da se odrekne lične slobodu zarad neizvesne obaveze? Kakva je budala. Nema rizika. Kako vreme prolazi, Tor bi se mogao zaljubiti u nju. Mogao bi je zaista zavoleti.

Okrenula se na drugu stranu i odlučila da probudi Tora. Nežno mu je zarila nokte u leđa i čula ga je kako mrmlja u znak protesta.

– Šta... – polako se okrenuo na leđa gledajući je poluskopljenim očima. – Šta je bilo, cvete? Hoćeš li da te opet aranžiram? – Glas mu je bio dubok i pospan.

– Probudila sam te da ti kažem da sam odlučila da živim s tobom kad se vratimo u Portland – prošaputala je pokušavajući da mu pronađe lice u mraku. Čula se samo tišina, iako je bio

budan. Odjednom se razbudi, o iako su mu oči još uvek bile poluskopljene, shvatila je Ebi. Mada se nije ni pomerio, znala je da se uzbudio.

Nije dobila verbalni odgovor. Sledeće čega se seća bilo je kako leži na leđima osećajući njegovo voljeno telo na sebi. Tor ju je prekrrio strasnom silinom, a ona se prepustila ponorima njegove želje.

10.

Na Ebino iznenađenje i zadovoljstvo, Tor je bio veoma razborit narednog dana. Složio se s njom da započnu zajednički život u njenom stanu jer ona odatle vodi posao i trebalo bi joj mnogo vremena da se preseli kod njega. Složio se da je odvede na ručak u luku pre nego što odu iz Sijetla i dozvolio joj je da vozi BMW jednim delom puta na povratku u Portland.

– Zašto? – bilo je sve što ju je pitao kad je postavila poslednji zahtev.

– Zato što nikad nisam vozila nečija kola.

– Oh. – Ali bio je veoma ljubazan. Ipak, znala je da se nije sasvim opustio dok nisu izašli iz gradske gužve vozeći se prema istoku ka autoputu broj pet.

– Šta je tako smešno? – upitao ju je pošto su prešli nekoko kilometara.

– Razmišljala sam o tome kako si danas bio predusretljiv.

Pogledao ju je krajičkom oka. – Zadovoljni muškarci spremni su da sarađuju.

– Stvarno? Jesi li ti zadovoljan?

– Skoro.

– Oh, hoćeš da kažeš da nećeš biti sasvim zadovoljan dok se ne preselim kod tebe, jesam li u pravu? – upita ga radoznalo.

Slegnuo je ramenima. – Uopšte nije važno gde ćemo živeti. Ni najmanje mi ne smeta da živimo u tvom stanu nekoliko nedelja dok ne počneš da radiš u mojoj kući. Sviđa mi se tvoj stan.

– Zaista? Zašto?

– Zato što se svuda u njemu oseća tvoje prisustvo.

– Znam – uzdahnula je – nedisciplinovana, plahovita, haotična...

– I prijatna, mila i zanimljiva – dovršio je on. – Slušaj, znam da ću zvučati vrlo formalno i ozbiljno, ali moram iskoristiti priliku da te podsetim da u ovoj zemlji postoji ograničenje brzine.

– O, da, tako je.

– Ubrzavaš – primetio je učtivo.

– Previše uzbuđenja za tebe?

– Bojim se da je tako – promrmljao je. – Zaustavi. Ja ću voziti.

– Toliko o tvojoj predusretljivosti! – uzviknula je.

Stigli su u Portland kasno po podne. Na mostovima u gradu vladala je gužva i, umesto da pokuša da se probije kroz gužvu, Tor se zaustavio na parkingu punom cvećara i nestao u jednoj. Ebi ga je gledala kako odlazi smešeći se u sebi. Koje li će cveće sad izabrati?

Kad se vratio, nosio je mali buket aranžiran u plastičnoj posudi boje žada. – Poznajući tvoje metode aranžiranja cveća, sumnjam da imaš išta prikladno u čemu bi aranžirala ovo, pa sam kupio posudu i ukrasnu kopču.

Još jednom su se zaustavili i kupili namirnice. Počela sam da se osećam veoma prijatno kupujući s Torom, pomislila je Ebi i odlučila da kupi pečurke i grašak. Osećala se kao da su u braku.

Ali ne sasvim. Shvatila je da je postajala posesivna. Želela je sve.

Dok su smeštali namirnice u prtljažnik, gužva se raščistila i pošli su u Ebin stan u centru grada.

– Ne znam kako ti to uspeva – divila se Toru pošto je našao svoje uobičajno mesto na parkiralištu na ulici ispred zgrade. Šansa da se ovde pronađe mesto je jedan prema milion.

– Pretpostavljam da sam jednostavno stigao u pravom trenutku.

Poneli su torbe, namirnice i cveće u lift. Kad je zašla za ugao, videla je da na njenim vratima visi poruka od dostavljača.

– O bože, nadam se da su svi vitamini dostavljeni kako treba – rekla je zabrinuto vadeći ključ. Nekoliko zlatnozelenih kutija s bočicama tableta stajalo je tačno ispred vrata. Tu je bilo i nekoliko poruka od žene zadužene za prodaju, koja je objašnjavala šta je morala da preduzme da bi obavila sve isporuke.

– Da li ove kutije stalno stižu? Svakodnevno? – radoznalo je pitao Tor.

– Bojim se da je tako. Moram da imam stalne zalihe kako bih mogla da udovoljim zahtevima.

– Mislim da postoji delotvorniji način dostavljanja – rekao je izvijajući obrvu.

– Šta bi moglo biti delotvornije nego da mi donose kutije do kuće? – upitala je začuđeno.

– Ako ništa drugo, dobro je da ja imam slobodnu sobu u koju ćemo ih smeštati – rekao je Tor pomerajući nogom kutiju kako bi pošao prema ka kuhinji.

– Nije trebalo ovako dugo da odsustvujem – zabrinuto je rekla gledajući poruke zalepljene na najbližoj kutiji. – Izgleda da je bilo nekih problema.

– Imaš ti i sopstvenih problema – podsetio ju je Tor dok je raspakivao namirnice. – I još nisu rešeni.

Pogledala ga je oštro prekidajući čitanje poruke.

– Ali privatni detektiv će to rešiti, zar ne?

– Mislim da hoće – rekao je Tor uverljivo. – Možda će se ucenjivač sam povući kad bude shvatio da se nismo obazirali na njegovu pretnju.

– I dalje želim da znam ko je to i zašto to radi. Jednostavno ne mogu da verujem da bi to mogao biti Flin. To nema nikakvog smisla. – Odmahnula je glavom dok je ulazila u spavaću sobu da se presvuče.

Tor joj ništa nije rekao, ali je znala da on ima svoje teorije u vezi s tim problemom. Osetila je da su teorije motivisane njegovim stavom o Randolphovom ponašanju prema njoj. Torova reakcija je bila zaštitnička i tipično muška, ali nije bila baš neophodna. Čula je vodu u kuhinji dok je skidala žučkasti kaput, farmerke i kariranu košulju. Pitala se da li Tor sprema večeru. Rekao je da mora da ode do svog stana po čistu odeću. Obula je sandale i radoznalo krenula ka kuhinji.

Tor je bio zaokupljen aranžiranjem cveća koje je kupio. Nije pogledao Ebi kada je stala na prag i setno se nasmešila posmatrajući njegovu usredsređenost. Dok ga je gledala, setila se kad ga je prvi put primetila na času.

– Jedva si dočekao da ga aranžiraš – zadirkivala ga je.

– Nisam hteo da se osuši dok odem do kuće. Osim toga – dodao je nežno – nisam želeo da ih ti dodiruješ.

– Nemaš poverenja u mene?

– Oh, imam ja poverenja u tebe, znam da bi napravila aranžman, ali ne bi bio prikladan za ovu vaz. Cvetovi bi bili raštrkani na sve strane, a ne bi imala ni dovoljno vremena, zar ne? Uvek si bila u žurbi na časovima. Osim toga, ovo treba da bude moj poklon tebi.

– Znaš šta ja mislim? Mislim da si hteo da napraviš lep ozbiljan aranžman u nameri da ublažiš ovaj kaos u stanu. – Pogledala je okolo u kutije s vitaminima i uzdahnula je. – Pokušaću da sklonim neke pakete s poda i ubaciću ih u orman dok se ti ne vratiš.

– Hteo sam da pođeš sa mnom da pokupim stvari.

– Veoma pažljivo je namestio veliku žutu gladiolu tako da je bila savršeno usklađena s orhidejom ispod nje.

– Bolje bi bilo da ostanem, da počnem da spremam večeru i da sklonim ove kutije. Ne brini, neću dirati tvoj cvetni aranžman.

– Dobro, pretpostavljam da je tako bolje. Vratću se za sat vremena, možda malo kasnije. – Nasmehio joj se. – Navikavam se da te ne ispuštam iz vida.

– Ako si zabrinut zbog ucenjivača, utešno je što se dosad nije pojavio – zaključila je Ebi. – Ne verujem da će baš sada doći.

– Slažem se. – Tor je pažljivo namestio još jednu orhideju. Onda je izabrao visoki zeleni list i stavio ga iza gladiola i orhideja. Koristio je samo tri vrste cveća i jedan list. Očigledno zadovoljan, udaljio se da pogleda svoju kreaciju.

– Ostalo ti je još nekoliko cvetova – reče Ebi.

– Trik je u tome da znaš kad treba da se zaustaviš.

– Ali šta je s desnom stranom? Mogao si da staviš još koju gladiolu i možda malo belih rada. Ovako izgleda malo prazno.

– Izgleda strogo – objasnio je Tor. – Mislim da bi gospođica Jamamoto bila zadovoljna ovim.

Pogledala ga je i rekla: – A ja mislim da bi s još malo ovih žutih u uglu baš bilo lepo.

– A onda bi ovde dodala još malo zlatnih i nekoliko listova ovde. Možeš da se igraš s preostalim cvećem dok se ne vratim.

– Dobro – rado je prihvatila.

– Ali ne u mojoj vazi – dodao je ozbiljno. – Nađi drugu vazuu.

– Zaista mislim da bih mogla da doteram aranžman koji si započeo – pobunila se. – Potrebno je samo još nekoliko završnih poteza...

Tor ju je učutkao stavivši joj prst na usne. Onda se sagnuo i poljubio je u čelo. – Ebi, dušo, učini mi samo dve stvari dok ne budem ovde. Nikom ne otvaraj vrata i drži se podalje od mog aranžmana. Jesi li razumela?

– Ne dopuštaš mi da se zabavljam – odgovorila je. Ali nije bilo tako ovih dana, zadovoljno pomisli Ebi dok je Tor uzimao jaknu i izlazio iz stana. U stvari, ako se malo prepusti mašti, mogla bi da zaključi da je izgledao kao zaljubljen muškarac. Ili kao muškarac koji se zaljubljuje. Kako izgleda zaljubljen muškarac? Vrata su se zatvorila za njim.

Ebi je zamišljeno stajala, a onda je shvatila da drži cveće u rukama. Automatski je pogledala vazuu boje zada s cvetnim aranžmanom. Naterala je sebe da se mane takvih ideja i odlučila da potisne iskušenje. Odnela je vazuu u dnevnu sobuu i sputila je na stočić. Ovo je zaista elegantan aranžman, pomislila je. Elegantan i strog.

Malo žute i zlatne ovde desno svakako neće smetati, rekla je u sebi. Oh, pa nema smisla da započne svoj novi život pogrešnim korakom. Ponela je cveće u kuhinju ponosna na sebe što je dobro postupila i stavila ga zadovoljno na mesto gde se može videti, u staklenu vazuu. Onda je počela da razmešta i slaže kutije.

Dok je slagala kutije s vitaminom C, shvatila je da nije uzela svoju dnevnu dozu. Nasmejala se pri toj pomisli. Nešto u Toru Latimeru davalo joj je životnu snagu i vitalnost. Izgleda da joj nije bilo potrebno toliko vitamina sad kad je s njim.

Pokušavala je da smesti tri kutije različitih vitamina na vrh jedne gomile kad je neko pozvonio.

– Ko je? – upitala je dok je rukavom brisala znoj s čela.

– Dostavljač – čulo se s druge strane.

– O, bože! Još kutija. Samo mi je još to trebalo. – Ebi usplahireno pođe kroz sobuu i ode da otvori vrata.

– Vi momci zaista radite do kasno ove nedelje. Zar niste mogli sutra da mi isporučite kutije. Nemam ni dovoljno mesta da ih smestim... O, bože.

Poslednje reči izgovorila je polako kad je shvatila ko stoji ispred vrata.

– Zdravo, Ebi. Odavno se nismo videli.

Flin Randolph ušao je u stan pre nego što je mogla da odreaguje i zatvori vrata. Odgurnuo joj je ruku s kvake silovito, baš onako kako ga se sećala, a onda se nasmešio. Bio je to osmeh koji je nekad smatrala privlačno podrugljivim, dok napokon nije otkrila skrivenu zlobu iza njega, zlobu koju nije mogao da kontroliše.

– Nemoj da vrištiš, draga. Trenutno su mi nervi malo napeti. Sećaš li se moje naravi? Često si se žalila na nju pred kraj naše veze. – Polako joj je obavio prste oko vrata i stegao je dovoljno jako da je podseti na njihov poslednji sukob. Na sukob u kojem je on potpuno izgubio kontrolu i udario je.

– Šta radiš ovde, Fline? – Ebi se trudila da obuzda glas dok je sklanjala njegove ruke i uzmicala. Sve dok je smirena, moći će da ga kontroliše.

– Mislio sam da je vreme da ti i ja obnovimo naše staro prijateljstvo. Dođi, Ebi. Nisi glupa. Znaš zašto sam došao.

– Ti si taj koji šalje slike, zar ne? – Pokušala je da govori smireno, kao da vode sasvim običan razgovor.

– Naravno. – Nasmešio se i u očima mu je zaiskrilo neprirodno uzbuđenje. – Mislila si da možeš da sakriješ svoju vezu s najnovijim ljubavnikom, zar ne? Ali on je otišao. Gledao sam ga kako odlazi. Dovezao te je kući i ostavio te je, zar ne? Mora da mu se smučilo kad je saznao šta si ti. Imala si sreće što nisi prošla kao njegova žena. Sećam se te priče. Setio sam je se kad sam otkrio ko te je odveo na reku Kolumbija. Kratko istraživanje u biblioteci dovelo me je do novinskih članaka. Kladam se da te je to uplašilo, zar ne? Sigurno si se prestravila kad si shvatila da si našla utočište pored ubice.

– On nije ubica i uskoro će se vratiti, Fline.

– Lažeš, kučko. Ostavio te je. Posmatram tvoj stan već nekoliko dana. Znao sam da je samo pitanje vremena kad će te ostaviti. Kuda sad nameravaš da bežiš?

Flin očigledno ne zna za njihov put u Sijed, pomislila je Ebi, ne shvata da je njegov učenjivački plan besmislen.

– Tvoje pretnje ne vrede ništa, Fline. Moja rođaka zna sve o vikendu na obali.

Ponovo se osmehnuo. – Ebi, Ebi. Zašto me tako lažeš? Poslednje što bi ti želela jeste da Sintija sazna kakva si ti zapravo drolja. I zato ćemo ti i ja večeras malo popričati o poslu.

Polako joj je prelazio prstima preko vrata dok ju je vodio ka sofi. Gurnuo ju je da sedne. Stajao je blizu, preblizu. Nije se usuđivala da se pomeri iz straha da ga ne izazove. Možda bi, ako samo ostane mirna i pusti ga da priča dok se Tor ne vrati, mogla da se izvuče nepovređena. Na kraju njihove veze Flin je postao nepredvidljiv. Nije se moglo opisati koliko je nasilniji i nepredvidljiviji postao tokom prethodne dve godine.

Nije trebalo da otvaram vrata, Tor neće biti zadovoljan, shvatila je Ebi.

– Nisi mi rekao šta želiš, Fline – hladnokrvno je rekla i sama iznenađena svojim tonom. Sedela je na ivici sofe i gledala ga.

– Pa, sigurno ne želim tebe, ti mala kurvo – jednostavno je odgovorio. – Tebi nikad nije dosta. Stalno si glumila, govorila mi da nisi spremna za obavezu, odbijala si da ideš u krevet sa mnom nadajući se da ćeš uskočiti u krevet svakome ko nosi pantalone.

– To nije istina. Ti i ja nikad nismo bili u ozbiljnoj vezi.

– Bili smo vereni – viknuo je.

– Ne, nismo bili vereni. I ti to znaš. Nikad nisi nameravao da se oženiš mnome. – Ebi je istog trenutka shvatila svoju grešku. Nije želela da mu se suprotstavlja. Njegove tamne oči preteče su zaiskrile, a na licu koje joj je nekada delovalo privlačno pojavila se maska mržnje.

– Misliš da ja ne znam šta si radila dok smo bili vereni? Misliš da ne znam za sve muškarce s kojima si se viđala iza mojih leđa? Ti, mala kurvo! Zašto ne priznaš to?

– Šta želiš od mene, Fline? – ponovila je glasnije.

Zurio je u nju i činilo se da je povratio kontrolu nad sobom. Tresla se pokušavajući da sakrije to od njega. Nije bio tako neuračunljiv kad ga je upoznala. Sad je delovao nestabilnije. Gledajući ga, Ebi je prepoznala potencijalnog nasilnika čiju je grubost predosetila dve godine ranije, ali samo jednom je bila i njegova žrtva. Postao je veoma opasan.

– O kakvom poslu govoriš?

– Ništa previše teško za tebe. – Nagnuo se nad nju iznenadujuće brzo i stegnuo je oko vrata. Tamne oči su mu zasijale neprirodnim zastrašujućim sjajem. – Želim deonice, Ebi. Deonice koje poseduješ u kompjuterskoj kompaniji svog rođaka. Vidiš, razmišljao sam mnogo o tome. Smislio sam savršenu osvetu, obogatiću se na tvoj račun, kurvo jedna.

– Ti si taj koji kupuje porodične akcije? – zaključila je u čudu. – Kako si znao da je kompanija... – zaustavila se ne želeći da mu otkrije nešto što on možda i zna.

– Da će Tajson staviti akcije kompanije na berzu? Da je konačno stao na svoje noge i da će izaći na berzu promovišući novi grafički program? Znam sve, Ebi. Uključujući i podatak o tome koliko ću ja imati kontrole ukoliko dobijem tvoje akcije. Ti ćeš mi ih prodati. Za deset dolara – izjavio je zadovoljno.

– Otkud... otkud znaš sve to? – Neka priča. Mora ga naterati da nastavi da priča. Tor je rekao da će se vratiti za sat vremena, a već je prošlo četrdeset minuta.

– Znam gde si bila prethodnih godina. Da li si zaista mislila da ću te pustiti da se izvučeš posle onoga što si mi uradila pre dve godine? A, ne. Moraš da budeš kažnjena. Znam za tvoje akcije od početka, sećaš se? Smejala si se koliko su bezvredne, rekla si mi i da svi ostali u porodici imaju akcije. Ali nisi mi rekla koliko svako od njih ima. Uskoro sam shvatio da ću izgubiti vreme obraćajući se svakom od njih posebno, ali sam se setio da ti imaš najviše deonica. Dovoljno da posle mogu da dokupim još od drage tetke i teče, od nećaka, i to će mi omogućiti da steknem mesto u odboru i veliku kontrolu.

– A šta će biti ako ti ih ne prodam za tu sumu? – upitala je plašljivo.

– Onda ću se postarati da draga rođaka Sintija vidi kakva si ti dvolična kučka. Pokazaću joj kako si joj zavela muža. Videla si slike koje sam napravio dok ste se sastajali na obali prošle zime. Šta misliš, kako će se osećati kada ih vidi? Ne. – Odmahuo je glavom, veoma samouveren. – Ti to nikad nećeš dopustiti. Osetljiva si kad je Sintija u pitanju. Tvrdoglava si, poželiš nešto od muškarca, ali si popustljiva kad je u pitanju tvoja rođaka. Poznajem te, draga Ebi. Veoma dobro te poznajem.

Bezuspešno je pokušavala da se vrati na prethodno pitanje. – U redu, Fline, priznajem da me poznaješ dobro. Ali kako si saznao za finansijsko stanje firme? Kako si znao da će se akcije prodavati na berzi?

– Ja sam poslovan čovek, sećaš se? Imam čoveka u kompaniji tvog rođaka skoro godinu dana. Sedeo sam i gledao kako Tajson oporavlja firmu. Priznajem da je dobro to izveo. Nemam ništa protiv da on ostane direktor, ali moraće da radi za moj način dok sam ja u odboru. Napravićemo veliki uspeh s tim grafičkim paketom. Akcije će vredeti čitavo bogatstvo na berzi. Biću veoma bogat čovek kad se sve ovo završi. Trebalo je da ostaneš sa mnom, Ebi. Mogla si da budeš žena veoma imućnog čoveka.

– Nisi me voleo, Fline. I sam znaš da je tako. Želeo si da me poseduješ iz nekog razloga koji ja nikad nisam mogla da razumem, ali me nisi voleo.

– Naravno da te nisam voleo. Kako bilo koji čovek može da voli drolju kao što si ti? Ali želeo sam te – nastavio je tužno. – Zavela si me. To je bila igra koju si igrala i, kad si dobila šta si htela, otišla si i ne osvrnuvši se. Pravo u ruke drugog čoveka. Ali platićeš za svoje igre. Gledaćeš me kako sedim u Tajsonovom odboru donoseći odluke koje će uticati na tvoju dragu rođaku i njenog muža i sve ostale u porodici. To će te boleti, zar ne? Jer ćeš biti svesna toga da si mi ti dala tu moć.

– Fline, veruj mi, nikad nisam igrala igre s tobom. Ti i ja smo samo izlazili nekoliko nedelja. Nije bilo nikakve veridbe i nisam te navodila na to da pomisliš da sam zaljubljena u tebe.

– Slagala si me. Igrala si se mojim osećanjima, ali nadoknadićeš mi to, Ebi. Znaš li kako?

– Fline, prestani.

– Ne, ne, Ebi, pusti me da ti objasnim kako ćeš mi platiti za to što si mi bila neverna. Postaćeš moja ljubavnica.

Zurila je u njega, ostala je bez reči. – Tvoja ljubavnica!

– Tako je – zadovoljno je klimnuo glavom. – Pripadaćeš mi dušom i telom. Ponašaćeš se najbolje što umeš sve dok ja to budem želeo jer ću u suprotnom iskoristiti svoju moć u odboru. Uništiću tvoju dragu rođaku i sve ostale članove tvoje porodice.

Duboko je uzdahnula. – Potrebna ti je pomoć, Fline. Stručna pomoć. Dopuštaš da te nadvlada bes. Ne možeš me uceniti, za boga miloga. Pre ili kasnije bićeš...

– Nemoj mi pričati šta mogu, a šta ne mogu, ja sam taj koji odlučuje. Ja sam taj koji izdaje naređenja.

Povukao ju je na pod. Osetila je kako joj se njegovi prsti zarivaju u ruku i, uprkos naporu da ostane mirna, znala je da je obuzima strah. Obuzela ju je panika i morala je da povрати kontrolu nad sobom.

– Fline, molim te, saslušaj me – pokušala je da mu objasni mirnim glasom. – Neću ti prodati svoje akcije. Ni za deset dolara ni za deset hiljada.

– Hoćeš, prodaćeš mi ih. – Protresao ju je, oči su mu bile hladne i skoro neprirodne. – Učinićeš sve što je potrebno da bi zaštitila svoju rođaku.

– Možda i hoću – priznala je Ebi – ali to više nije potrebno. Ona zna sve o tom vikendu. Štaviše, zna da se ništa nije dogodilo između Varda i mene.

Napravila je drugu grešku izgovorivši poslednju rečenicu. U očima mu je još snažnije zaiskrio bes i još jače ju je stegao za mišice.

– Lažeš.

– Ne lažem, istina je. Ona zna sve.

– Ako zna sve, onda zna i da si otišla u krevet s njenim mužem.

– Nisam.

– Mala droljo. Znam sve o tome. Pratim te već šest meseci. Znam da si se sreła s Tajsonom na obali i znam da si tamo provela noć s njim. Ne pokušavaj da me lažeš. Neću poverovati ni u jednu tvoju laž.

– Pratio si me – prestrašeno je rekla.

– Pre šest meseci kad sam shvatio da će Tajsonova firma napraviti veliki uspeh i da postoji mogućnosti da dođem do najviše akcija. Pomislio sam da bih ti se mogao osvetiti zbog onog što si mi uradila pre dve godine. Jesi li mislila da ću ti jednostavno oprostiti i zaboraviti dan kad si napustila posao i nestala? Jesi li? – Prodrmao ju je još jače.

– Ti si zgodan i uspešan čovek, Fline – pokušala je Ebi da mu laska. – Mogao bi da imaš bilo koju ženu...

– Osim tebe, zar ne? Do đavola. Šta misliš, ko si ti? Ko si ti da možeš da mi kažeš da te ne mogu imati, Ebi? Želeo sam te, Ebi. Pre dve godine nudio sam ti brak. Ovog puta ćeš ti doći meni pod mojim uslovima i bićeš fina i poslušna i činićeš sve da me usrećiš, zar ne? Jer ako ne bude tako, žrtvovaću tvoju rođaku i porodicu.

– Samo ti sanjaj, Fline.

– Isto su mi rekli i na poslu – priznao je. – Rekli su mi da sam postao iracionalan, da su moje odluke nelogične, ali svima ću pokazati. Imaću sve, bogatstvo i ženu koja je smatrala da je neosvojiva. U stvari, počecu da uzimam ono što je moje. Upravo sad.

– Fline, ne!

Prekrio joj je usta rukom divljački je udarivši. Ebi se uspaničila kad je osetila da joj čepa odeću. Majicu joj je pocepao jednim silovitim pokretom otkrivajući joj grudnjak.

– Pokazaću ti šta si ti, kurvo. – Obuzeo ga je bes. Videla mu je to u očima. Suočila se s čovekom koji je odavno poludeo. Nije mogla da viče niti da se svađa jer joj je stavio ruku preko usta i bezglasno se borila. Osetila je njegovu ruku na svom telu i strah pomešan s besom kakav nikad do tada nije osetila. Nije mogla da podnese njegov dodir i negde u dubini duše shvatila je zašto nikad nije mogla da bude s njim. Nagonski je znala da on nije dobar za nju ni na koji način. Više nije bilo njegovog šarma, sad se videla samo njegova nasilnost. Ebi se žestoko borila. Osetila je kako Flin pokušava da je podigne na sofu.

Grubo joj je prešao rukom preko grudi pokušavajući da joj skine grudnjak.

– Prekini da se opireš, kurvo. Zaslužila si ovo. Dobićeš bolje nego što si ikada imala, nateraću te da me moliš, a kad mi se smuči tvoje moljakanje, uzimaću te sve dok me ne budeš plačnim glasom molila za milost.

Ebi je zarila nokte u njegov vrat pokušavajući da ga udari. Kao da je bio imun na bol koji mu je nanosila i shvatila je da ne može da se bori s njim. Divlje se otimala. Uspela je da se baci sa sofe.

Izgubila je pojam o vremenu i nije više znala kad bi Tor trebalo da se vrati. Koliko još može da izdrži? Flin je bio mnogo jači i nije mogla da mu pobegne.

Ruka joj je pala na stakleni sto. Počeo je da otkopčava pantalone i ona se beznadežno okrenula. Još jednom se uhvatila za stakleni sto, ali ovog puta je pod prstima osetila vazu boje žada s Torovim elegantnim aranžmanom.

Vaza joj se činila hladnom i teškom pod rukom jer je shvatila da drži oružje.

Krajičkom oka videla je blistavo cveće kad je zgrabila vazu i snažno zamahnula njome. Kako se takva lepota mogla spojiti s tako divljačkim gestom?

Vaza se zastrašujućom silinom razbila o njegovu glavu. Cveće i voda rasuli su se preko Flina i Ebi. Šok od hladne vode povratio je Ebi i u tom trenu s ulaznih vrata dopro je glas.

Ebi je jedva imala vremena da shvati da to nije Flinov glas pre nego što je zbacila sa sebe njegovo klonulo telo.

– Tore.

Nije je ni pogledao, podigao je onesvećenog muškarca s nje i bacio ga na pod. Raširenih nogu, šaka stisnutih u pesnice, stajao je iznad Flina. Ebi je zgrabila svoju majicu i navukla ju je pokušavajući da dođe do daha. Cveće je bilo razbacano po tepihu i jedan cvet našao se ispod Torovog stopala.

– O, bože, Tore. – Shvatila je da se trese, kao da ima groznicu. – Oh, Tore.

Pogledao ju je, nakon što se uverio da se čovek na podu neće više pomeriti. Tor ju je pogledao besno kao što ju je gledao Flin. Uprkos tom pogledu, znala je da ne treba da se plaši. Mogao je da se obuzda. Kao što može da vidi razliku između noći i dana, mogla je da vidi i razliku između ova dva čoveka. Iako je Tor bio besan, bio je racionalan i mogao je da se obuzda.

– Kako je ušao? – bilo je sve što je Tor pitao.

– Ja... – liznula je suve usne i ponovo zaustila. – Mislila sam da je dostavljač. Mislila sam da donosi još kutija vitamina – rekla je jedva čujno.

Pauza je potrajala dok Tor nije prihvatio taj izgovor. – Jesi li dobro?

Strahujući da će je grditi što je otvorila vrata, samo je klimnula glavom.

– Onda zovi policiju.

– Dobro, Tore.

Dok je okretala broj, s poda je dopro Flinov glas. Tor se sagnuo prema njemu.

– Pomeri se i polomiću ti vrat. – Te reči su zvučale tako zastrašujuće da su potpuno osvestile Flina. Pogledao je Tora, a onda je besno pogledao Ebi.

– Trebalo je da bude moja. Trebalo je da je uzmem kad sam imao mogućnosti za to – povikao je stavljajući ruku na mesto gde je krvario.

– Nije pri sebi – reče Tor.

– On je bolestan – rekla je Ebi tiho dok je čekala da se neko javi u policiji.

Tor je odvratio pogled s njega i pogledao njeno uznemireno lice. – Vidim. Ali bez obzira na to, ako još jednom pokuša da ti priđe, ubiću ga. – Spustio se na kolena pored Flina i pogledao ga u oči. – Da li me razumeš, Fline?

– Ona je moja.

– Nije – rekao je Tor. – Ona pripada meni jer mi se sama predala. Slušaj me, Randolfe, štitiću ono što je moje. Ako joj još jednom priđeš, ubiću te. Neće mi biti teško da uradim to. Već sam jednom ubio, sećaš se?

Flin je širom otvorio oči pokazujući da razume. – Tvoja žena. Ubio si svoju ženu. Čitao sam o tome u novinama. Slušao sam o tome u vreme kad se to desilo. Nikad nisam zaboravio tu priču. Nikad je nisam zaboravio. Ženama se ne može verovati. – Zvučao je dezorijentisano, rečenice su mu bile nejasne i nepovezane, kao da nije mogao da sredi misli. – Čovek im ne može verovati.

Tor mu je stavio ruke oko vrata. – Ja verujem Ebi. Uvek ću joj verovati. Ništa ne može uništiti moje poverenje. Ako te zateknem negde u blizini, znaću da to nije zbog nečega što je Ebi uradila. Samo ću tebe okriviti za to. I ubiću te.

Ebi je zaprepašćena sedela pored telefona zadivljena smirenim, ali agresivnim tonom Torovih reči. Osetila je opasnost kao da je u njemu postojala neka sila koja se može dodirnuti i videla je u Flinovom ukočenom izrazu lica da je i on osetio opasnost.

– Ubićeš me – tiho je rekao Flin.

– Da.

Protresao je glavu kao da pokušava da se oslobodi bola i dezorijentisanosti. – Neću više dolaziti ovamo. Ona je sad tvoja.

– Do kraja njenog života – naglasio je Tor.

– Neću je povrediti. Neću joj prilaziti – Flin je obećavao kao malo dete. – Tvoja.

– Tore.

Tor nije obraćao pažnju na Ebi, već se potpuno usredsredio na Randolfa koji se onesvestio. Kad je bio siguran da ga Flin ne može čuti, pogledao je Ebi.

– Pozovi policiju, Ebi.

Uradila je kako joj je rekao ne odvajajući pogled s njegovog lica. Kad je ponovo uzela telefon, borila se da pronađe prave reči. Pretnja koja mu je plamtela u očima polako je bleдела i ona je duboko uzdahnula.

– Zašto si, pobogu, odglumio tu scenu s Flinom? – prošaputala je.

– Primenio sam osnove psihologije – odahnuo je Tor ustajući. – Želim da me se plaši u slučaju da zatvorski sistem u ovoj zemlji ne funkcioniše kako treba. Želeo sam da mu stavim do znanja da će umreti ako ti priđe.

– Je l' i to deo kriminalističke psihologije? – upitala ga je dok se on saginjao da pokupi cveće razbacano po podu. Vrlo pažljivo je podigao svaki cvet.

– Pretpostavljam da jeste. – Uspravio se i okrenuo se ka njoj držeći u ruci cveće. – Ebi?

Osetila je nesigurnost u njegovom glasu i poletela mu u zagrljaj. – Naravno da se nisam predomislila.

– Spustila mu je glavu na grudi snažno ga grleći oko struka. – Vrlo dobro znam da nisi ubio svoju ženu.

– Ebi, mogao bih da ubijem Randolfa ako bih morao – pažljivo je rekao Tor.

– Znam.

– Da li te to plaši?

– Ne – jednostavno je odgovorila. – Uradićeš sve što je potrebno da bi me zaštitio.

- To zvuči kao da me razumeš.
- Tako i treba da zvuči – podigla je glavu, a oči su joj zaiskrile od suza olakšanja i ljubavi.
- Uostalom, i ja bih učinila sve da zaštitim tebe.

Osetila je njegovo olakšanje kad ju je zagrlio. Svaki muškarac može biti nasilan pod određenim okolnostima, baš kao i žena. Ebi je sad to razumela. Ali nikad se neće plašiti Tora. Tor je bio nasilan samo kad je njoj pretila opasnost. Zaštitio bi je, ali nikad joj neće pretiti opasnost od njega.

Možda je to podsvesno znala kada ga je prvi put videla kako pravi svoja cvetna remek-dela. Sedeli su zagrljeni bez reči dok nije stigla policija.

Dugo nakon razgovora s policijom, tuširanja i čaše vina, sedela je u bademantilu, podvijenih nogu, spremna da odsluša Torovo predavanje. Sad može da mu dozvoli da se malo izviče na nju. Znala je da se Torov temperament primirio čim se situacija smirila. Tor ju je posmatrao s drugog kraja sobe dok se sređivala. Izvio je obrvu. – Imam pravo da budem malo uznemiren, znaš.

- Da, Tore.
- Rekao sam ti da nikome ne otvaraš vrata, zar ne?
- Da, Tore.
- Hoćeš li sve vreme sedeti tu i nastaviti da govoriš: „Da, Tore“?
- Da, Tore.
- Trebalo bi da te prebacim preko kolena – rekao je. Usledila je tišina. – Zar nećeš reći: „Da, Tore“? – izazivao ju je.
- Ne slažem se s tim komentaram.
- Ebi, zar nisi mogla da sprovedeš jedno malo naređenje? – uzvratilo joj je. – Instrukcije su bile dovoljno jasne. Ali ti nisi mogla da ih slediš, zar ne? O, ne. Ti si ne razmišljajući morala da otvoriš vrata prvom muškarcu koji je pokucao. Da si me poslušala, ovo se ne bi dogodilo.
- Shvatam to, Tore.
- Nemoj tako da me gledaš – proderao se i ushodao kao nervozni panter.
- Da, Tore.
- Ovo nije šala – rekao je zajapuren dok je i dalje hodao.
- Znam. Zao mi je. Ne znam šta da kažem. Jednostavno nisam razmišljala. Rekao je da je dostavljač, a ja imam toliko dostava da nisam zastala da upitam ponovo. – Liznula je donju usnu i pogledala čoveka ispred sebe. Svest da ne treba da se plaši da će Tor postati fizički nasilan prema njoj ohrabrila ju je. Umeo je da plane, ali je mogao da se obuzda.
- To je tvoj najveći problem, Ebi Lindon. Uopšte ne razmišljaš, ponašaš se nepromišljeno. Ti si jedno plahovito biće. To što nisi samodisciplinovana dovodi te u razne opasne situacije. Ako neki muškarac ne bude brinuo o tebi, jednog dana ćeš se naći u opasnoj situaciji.
- Ne moraš da vičeš na mene kao da sam dete. – Osetila je potrebu da se brani.
- Dobro znam da nisi dete – prasnuo je. – U tome i jeste problem. Ti si žena, a potreban ti je muškarac da pazi da nešto ne zabrljaš. Očigledno je da će te tvoja nepromišljenost i neobuzdanost dovesti u nevolju.
- To nije sasvim tačno – pobunila se. – Preživela sam do sada.
- Jedva.
- Preteruješ – uzvratila je.
- Ne preterujem. Znao sam to od prvog trenutka kad sam te video na času, video sam da si nedisciplinovana i impulsivna.
- Nekad si mislio da je to ljupko, a ne da je loše – podsetila ga je. – Čini mi se da si me zvao avanturistkinjom, hrabrom ženom.
- Nemoj misliti da ćeš se izvući iz ovoga odvrćajući mi pažnju.

– Ništa tebi ne može odvući pažnju, Tore – viknula je. – Možda sam nedisciplinovana, plahovita i neodgovorna, a ti si potpuna suprotnost, zar ne? Zapanjujuće je što me uopšte toleriš.

– Nemoj misliti da ćeš se izvući s tom jadnom otrcanom frazom – upozorio ju je.

– Iz čega ću se izvući? – znatiželjno je upitala. – Da nećeš da me istučeš?

– Ne izazivaj me.

– Bilo bi zanimljivo videti te nepromišljenog i plahovitog – rekla je zamišljeno.

Tor je zažmurio, a pogled mu je delovao još opasnije. – Ebi, hodaš po veoma tankom ledu u ovom trenutku. Danas te neću prekorevati samo zato što si već pretrpela dovoljno nasilja.

– To je – razgovetno je rekla – bilo sasvim drugačije. – Otpila je gutalj vina dok je Tor zurio u nju. Onda se nasmešila. – Ne brini, nikad nisam poistovetila tvoju narav s Flinovim bolesnim nasilništvom.

Tor je odahnuo s olakšanjem podbočivši se.

– Kako to – pitao ju je – da umeš tako da me razoružaš?

– Jesam li te razoružala, Tore? – Upitala ga je dok su joj oči sijale. Voli ovog čoveka čak i onda kada viče na nju. Uvek će ga voleti.

– Ti si opasna žena, Ebi Lindon. Moram da smislim način da postanem dominantniji u našoj vezi ili ću uskoro morati da se suočim s tigricom – izgovorio je upravo u trenutku kad je telefon zazvonio. Kao da je bio zahvalan što ga je taj poziv prekinuo.

Zgrabio je telefon.

– Halo. O, ti si, Tajstone, Ebi i ja smo nameravali da te zovemo kasnije. Ljut? U pravu si, ljut sam. Ne ide mi baš najbolje. Ova žena je opasna. Trebalo bi da je vežem za sudoperu lancem koji je toliko dug da može da dođe samo do spavaće sobe. Planiram da uložim novac u neke dobre lance. Šta? Da, pretpostavio sam da zoveš iz određenog razloga. Ko će prvi?

Ebi je otpila još vina i pravila se da ne vidi kako je Tor gleda.

– Kad si saznao za to? Zato smo hteli da te pozovemo. Randolph se pojavio ovde oko šest. Nisam bio tu, a Ebi sam strogo naredio da nikom ne otvara. – Usledila je pauza, a onda je Tor nastavio. – Šta misliš? Otvorila je vrata i ubrzo se borila protiv njega. Čovek nije normalan, Tajstone. Lud je kao struja i veoma je opasan. Kada se konačno našao licem u lice s Ebi i kad je shvatio da mu ona neće dopustiti da joj se osveti, to ga je uništilo. Sad je u pritvoru, u psihijatrijskoj klinici. Odvela ga je policija pre nekoliko sati i optužen je za napad i ima još optužbi. O, Ebi? Ona je dobro. U trenutku kad sam ušao u stan, razbila je vazuu s cvećem o Randolphovu glavu. Nikad nije mogla da odoli a da ne upropasti divan aranžman.

Ebi je uzdahnula i pogledala ga dok je on slušao Tajsona. Pogledao ju je.

– Da – rekao je nakon kraće pauze. – On je odgovoran za učenu. Pokušavao je da kupi akcije. Uzgred, hteo je da učeni Ebi da mu ustupi akcije. Da, shvatam.

– Tor je klimuo zamišljeno glavom. – Da. To je to, onda. Sta? Naravno, oženiću se njome. Šta mi drugo preostaje. Pokušao sam da joj dam malo vremena. Poštovao sam njenu osetljivu, nesigurnu i nežnu prirodu i nisam hteo da je požurujem, ali sada vidim da ću samo izazvati katastrofu ako budem i dalje čekao. Potreban joj je muž koji će brinuti o njoj i ne bih voleo da nekom drugom prepustim taj posao. Pa, izgleda da će njena osetljiva, nesigurna i nežna ženska priroda jednostavno morati da se prilagodi situaciji malo ranije nego što sam planirao, to je sve. Uostalom, svaka žena koja je u stanju da nekom razbije vazuu o glavu očigledno može da se izbori sa svojom osetljivom prirodom. U redu. Razgovaraćemo kasnije. Laku noć, Tajstone.

Spustio je slušalicu i pogledao u Ebi koja je zapanjeno zurila u njega. – Vard je upravo saznao od detektiva da je Randolph kupovao akcije od rođaka. Pretpostavio je da postoji veza između pretnji i kupovine akcija kad je detektiv video da ti poseduješ većinu deonica. Šteta što nije došao do ovog saznanja jutros, a ne tek sad. Mogao je da nas spase nevolje.

– Tore, zaista to misliš? – upala mu je u reč.

– Naravno da mislim. Misliš da je prijatno ući u stan i videti da ti je devojka napadnuta? Misliš da želim da se ovo svakodnevno događa? Ako mi još jednom uradiš tako nešto, zaključaću te i baciću ključ. Gde sam stao? A, da. Vard je takođe je rekao da je detektiv zaključio da je Randolph lud. Malo je kasno za tu analizu, ako mene pitaš. Randolph je, izgleda, pre šest meseci izgubio mesto direktora u kompaniji u kojoj je radio. Počeo je da ga bije glas da mu se ne može verovati i da je nepredvidiv. Verovatno je zbog traume koju je doživeo kad je otpušten planirao osvetu. Pozvaću sutra Tajsona da ga pitam ko je u njegovoj firmi mogao da proda informacije Randolphu. Sigurno je platio nekom da mu otkrije informacije o kompaniji.

– I jeste. Rekao je da ima doušnika u Vardovoj kompaniji – kratko je rekla kako bi prešla na glavnu temu.

– Kad si rekao da ćeš se oženiti mnome, da li si zaista to mislio? – Ustala je držeći obema rukama kaiš bademantila. Odmah ga je pogledala. Kosu boje meda labavo je vezala u punđu, bila je raščupana i nije bila prikladno obučena. Nesumnjivo, uopšte nije izgledala onako kako bi žena trebalo da izgleda kad je neko prosi, ali ovo se dešava pod posebnim okolnostima.

Tor ju je pogledao. – Nikad ne govorim ono što ne mislim. Oženiću se tobom. Hteo sam da ti dam vremena da se navikneš na zajednički život, ali sam shvatio da je potrebno preduzeti mnogo ozbiljnije mere. Vezaću te za sebe tako da ne možeš da pobegneš. Shvatio sam da takva vrsta posesivnosti vređa tvoj senzibilitet – podsmehnuo joj se. – Sto se mene tiče, imala si mogućnost da ovo uradimo polako, ali si je uprskala. Ako se ne mogu osloniti na to da ćeš verovati svom dečku, videćemo da li ćeš naučiti da slušaš muža. I upozoravam te, Ebi Lindon, s mužem moraš biti ozbiljna. Muževi nisu kao momci koji sve vreme moraju da budu galantni i džentlmeni. Muževi imaju više prava nego momci.

– Izgleda da dobro poznaješ temu.

Prišao joj je, stavio joj ruke na ramena, a oči su joj blistale gotovo zlatnim sjajem od snage njegovih reči.

– Znam tačno kakav ću muž biti, Ebi. Biću zahtevan i posesivan, naređivaću ti i biću dominantan s vremena na vreme. Ali voleću te dok sam živ i, zahvaljujući tome, moja buduća žena, sve će biti drugačije.

Pogledala ga je smešeći mu se, znajući da je sve to istina. – S tobom je sve drugačije.

– Ebi?

– Volim te, Tore. Znaš to.

Bilo mu je teško da nađe prave reči.

– Ne. Nisam znao. Nisam bio siguran. Kako sam mogao da znam?

– Drugi put kad smo vodili ljubav rekao si mi da me je moguće kontrolisati ljubavlju.

– Mislio sam na moju ljubav prema tebi – rekao je.

– Nisam tada shvatio da me voliš.

Uštinula ga je za obraz. – Mislila sam da me dobro razumeš pošto si me uvek lako zavodio. Mislila sam da znaš koliko sam se zaljubila.

Odmahnulo je glavom. – Kad sam zatražio da živimo zajedno, samo što me nisi odbila – podsetio ju je.

– Samo zato što nisam bila sigurna u tvoja osećanja. Želela sam obavezu i trebalo mi je malo da shvatim da si se ti već obavezao. Oh, Tore, da li me zaista voliš?

– Mislim da sam se zaljubio u tebe još na prvom času – rekao je i privukao je sebi.

– Sve što si radila oduševljavalo me je. Mogao sam da provedem ceo čas gledajući tvoje cvetne kreacije. Moje su uvek bile tako uštirkane i dosadne.

Ebi se nežno nasmejala. – Tvoje kreacije su oduvek bile elegantne i stroge, znaš to. I dalje mislim da treba da učestvuješ na takmičenju.

– Pa, razmisliću, trenutno imam druga posla, moram da razmišljam o nama. Molim te, spasi me i reci mi koliko dugo si znala da me voliš. – Čvrsto ju je privio uza se dok joj je obraze prislonio na svoju kosu i mazio se.

– Već nekoliko dana sam sigurna u to. Zaljubila sam se u tebe za vreme našeg boravka u planinskoj kući. Možda i pre toga. Tad sam u stvari shvatila da te volim.

– Zašto mi to nisi rekla? – začudio se i pobunio, ali u glasu mu se osećalo olakšanje. – Ako si znala kroz šta prolazim da te ne bih uplašio...

– Nisam znala šta osećaš prema meni – priznala je. – Kad si mi predložio da živim s tobom, a ne da se udam za tebe, mislila sam da nisi siguran u svoja osećanja, htela sam da ti dam malo vremena. Sve vreme koje ti je potrebno da bi se zaljubio u mene.

– Oboje smo jedno drugom dali vremena. Sva sreća što je naš problem ipak rešen. Upozoravam te, bolje je da se ne navikavamo da stvaramo krizu svaki put kad nešto treba da rešimo.

– Da, Tore.

Podsmejljivo se nacerio. – Nastavi da govoriš: „Da, Tore“, i imaćemo lep, dug, blagorodan brak.

– Blagorodan?

– Aha. Znaš kakav sam. Uzdržan, miran, blagorodan. – Polako ju je privio uza se i počeo da joj razvezuje kaiš na bademantilu.

– Uzdržan, miran, blagorodan – Ebi ponovi zamišljeno naslanjajući se na njega. – Zvuči divno.

– U stvari, poznajući te, to zvuči nemoguće. Imam utisak da će mi se život promeniti. – Pustio je da joj ogrtač padne na pod dok su mu se prsti igrali kragmom na flanelskoj spavaćici.

– Hoće li ti to smetati? – upitala ga je gledajući ga.

– Smetaće će mi samo da te izgubim. Ti si, Ebi dušo, najvažnija u mom životu, nisam ni siguran da sam imao nešto važno dok tebe nisam sreo.

Ebi ga je posmatrala kroz trepavice dok je postepeno, znalački otkopčavala spavaćicu. – Hoćeš li da vodimo ljubav ili ćeš mi držati predavanje?

– Hoće li biti neke koristi od predavanja?

– Ni približno onoliko koliko će biti od vođenja ljubavi – uveravala ga je s ljubavlju. Sklopila je ruke oko njegovog vrata.

– To sam i ja zaključio. – Podigao ju je u naručje dok je spavaćica polako skliznula s nje. – Draga, odneću te u krevet i vodiću ljubav s tobom celu noć. Tako si mi potrebna.

– Mislim da si mnogo lakši za rukovanje nego što misliš – zadirivala ga je osećajući dodir njegovih grubih malja na svojim obnaženim grudima.

Krenuo je ka hodniku noseći je u naručju, a oči su mu sijale ćilibarskim sjajem. – Ako je ovo tvoj način rukovanja, primenjuj ga kad god poželiš.

– Jedini problem je u tome što ne znam ko ovde komanduje – uzdahnula je.

– Samo se seti da sam ja taj koji je uvek dobijao pohvale na kursu ikebane. – Stao je pored šanka u kuhinji držeći je oprezno dok je pokušavao da dohvati vazu s cvećem u koju je Ebi tog jutra stavila nekoliko orhideja. Uzeo je jednu orhideju i stavio joj je na stomak.

Bez reči je krenuo niz hodnik, u sobu, i spustio svoj neprocenjivo vredan teret među čaršave. Ebi je ječala od strasti, gledala ga je kako se skida i osetila kako je njegovo snažno muško telo uzbuđuje.

– Ti si baš kao jedan od tvojih aranžmana – uzdisala je dok se spuštao pored nje. – Jak, pouzdan i neverovatno muževan.

Promuklo se osmehnuo kad je lenjo posegnuo da joj namesti orhideju između dojki. – Pitam se koliko žena tako doživljava muškarca. – Nagnuo je tamnokosu glavu i poljubio bradavicu njene oble dojke.

– Samo da se zna, nijedna žena te neće ovako gledati, ja neću dozvoliti – Ebi odsečno objasni dok je spuštala dlan na njegovu zadnjicu.

– To mi zvuči užasno posesivno.

– Da, zar ne? – Ta činjenica nije brinula Ebi i ona je to pokazivala. Prešla je prstom preko Torovih leđa laganim pokretom koji mu je zadavao slatke muke.

– Da li to znači da ubuduće neću morati da ti podilazim? Ne moram više da budem oprezan da te ne bih uvredio ili uplašio ili te naterao da se povučeš? – Malo se pomerio i proturio svoje noge između njenih.

– Kad si ti to meni podilazio? – Ebi zabaci glavu i spusti je na njegovu ruku izazivajući ga smehom i ljubavlju u očima.

– Od samog početka sam bio vrlo ljubazan i pažljiv. Ne možeš znati kako je to bilo naporno – žalio se.

– A ja to nisam shvatila. – Našla se u čudu.

– Mnogo toga nisi shvatila, ali tokom narednih pedeset ili šezdeset godina koje ćeš provesti sa mnom sve ćeš shvatiti, sve ću ti pokazati.

– Naučićeš me da obuzdam svoj plahovit, nedisciplinovan životni stav.

– Ne, shvatio sam da je to nemoguće. Samo ću ti pokazati koliko bezbrojnih kombinacija ikebana postoji.

Ebi povuče njegovu glavu sebi. Orhideja između njenih grudi se smrvila dok je Tor s ljubavlju uzimao svoju ženu.

uživajte u svijetu knjiga

